EDUARD LUCACI

Fețele

MONDIALELOR
DE

fotbal

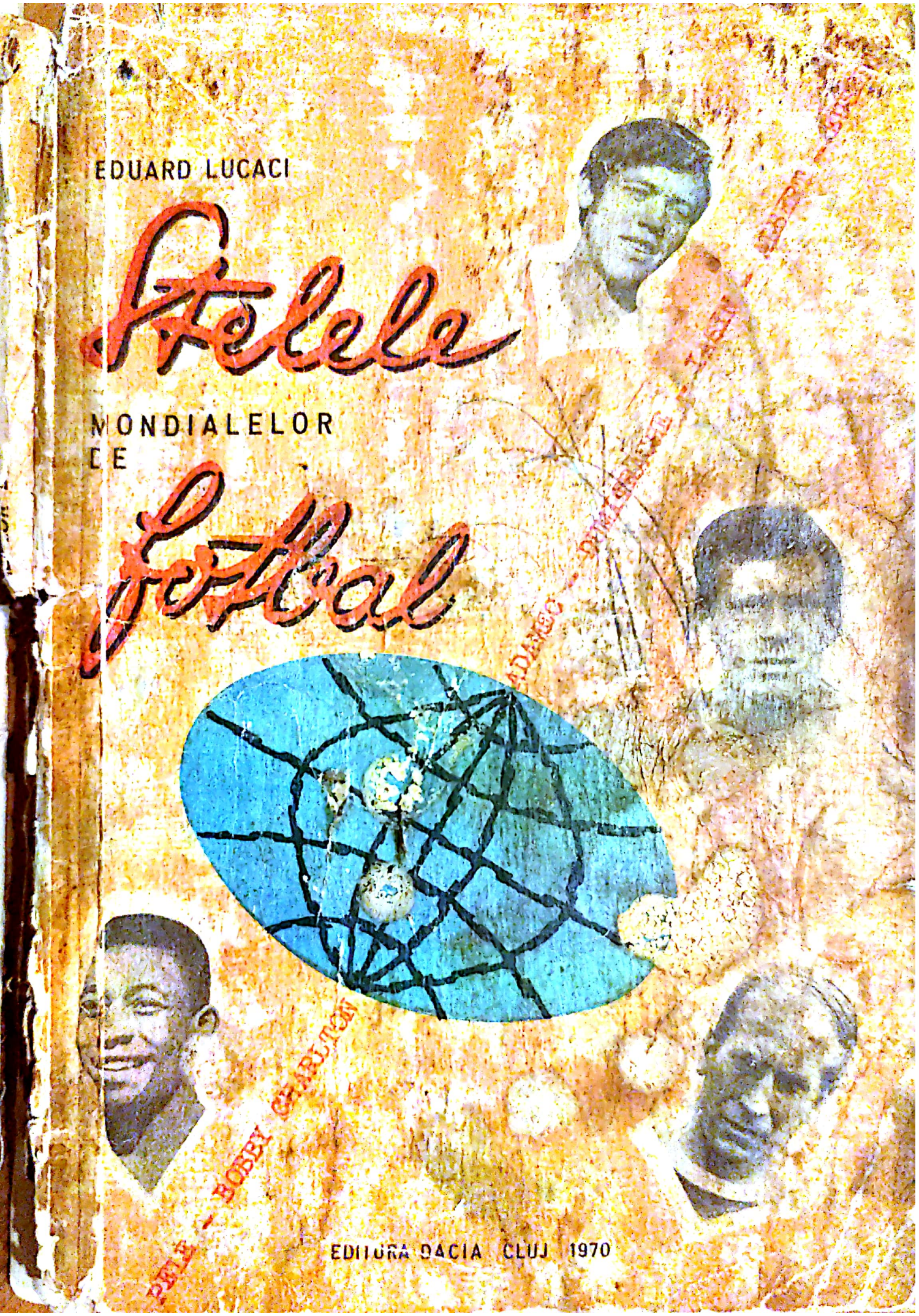

EDITURA DACIA CLUJ 1970

Scanned with OKEN Scanner

EDUARD LUCACI

STELELE MONDIALELOR DE FOTBAL

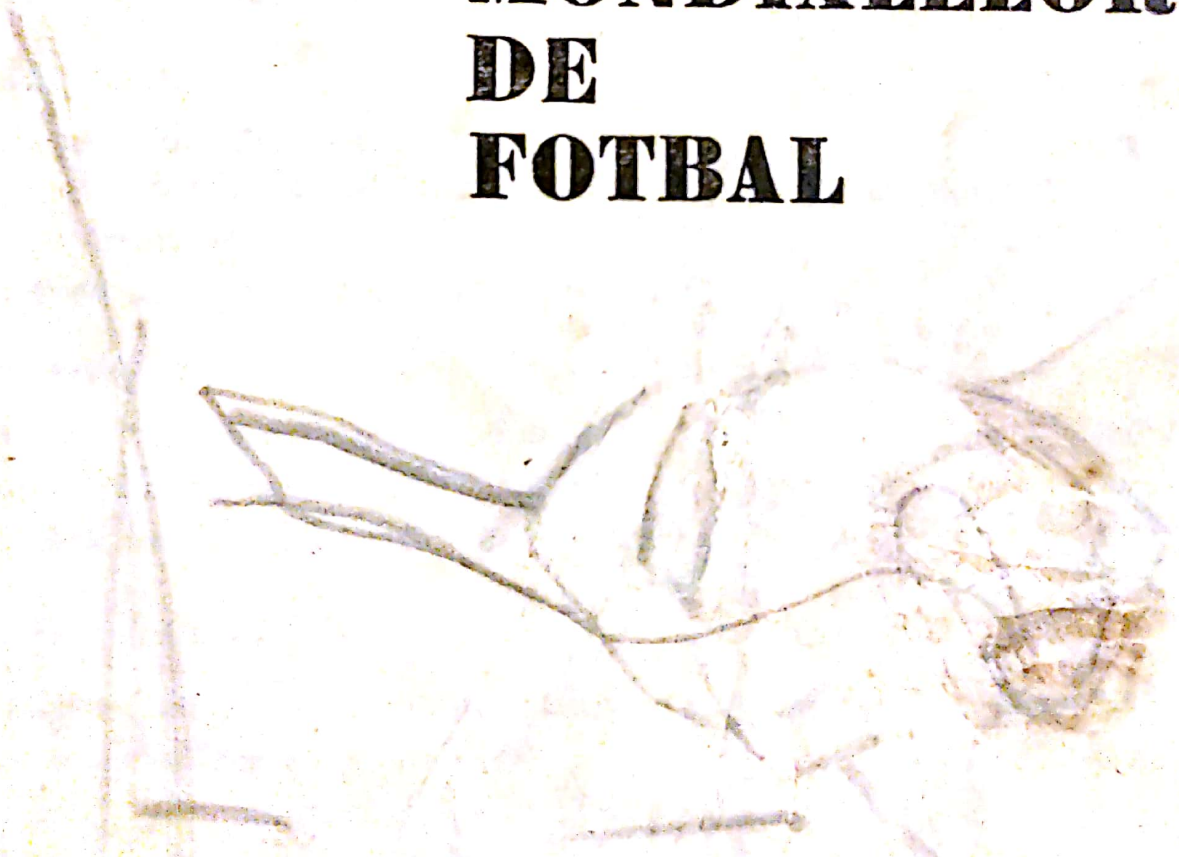

EDITURA DACIA CLUJ 1970

Scanned with OKEN Scanner

STELELE MONDIALELOR DE FOTBAL

Eftimie Ionescu — Prefață 7
Din epilog — prolog 9

CAPITOLUL I

România în MEXIC 11
Prin ochelarii fotbalistului, duminicile scrise cu roșu par uneori scrise cu negru 13
Cerul fotbalului românesc începe să se înseninеze 27

CAPITOLUL II

Vorbește un Fiat 850 74
Cei mai bătrîni și cei mai tineri jucători la Campionatul mondial din 1966 82
Despre autor, dar mai ales despre alții 84

CAPITOLUL III

Acolo unde ne-am oprit mai mult 89
Arta de-a ști să pierzi 96
Vedeta opusă a jucătorilor de pe extremă 102

CAPITOLUL IV

Cei care au venit ultimii și au ajuns aproape primii . . . 107
Trei dintre făurarii victoriilor 111
„Capul“ cel mai spectaculos al „World-Cup“-ului 117
Soarta portarului — soarta echipei? 124
De ce n-a făcut lira pui 126

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL V

La Londra — de marți pînă luni 137
Ultimul act al „World-Cup"-ului 148
Epilog în două acte 157

CAPITOLUL VI

Din istoria Campionatelor mondiale 163

Scanned with OKEN Scanner

PREFAȚA

Vi-l mai amintiți pe Edy Lucaci, pe extremă? Cum se învolbura, cînd avea mingea, cum se strecura printre fundași? Țineți minte neastîmpărul lui de fiecare secundă? Și cînd era în joc și cînd nu era? N-ați fost totdeauna uimiți de trepidația lui, fără sfîrșit? O să-l regăsiți, la fel, pe Lucaci-autorul în paginile care urmează... Neastîmpărul nu l-a părăsit o dată cu bocancii de fotbal; sportul pentru care s-a consumat, decenii, îl stăpînește și acum.

La Campionatul mondial din 1966 întîmplarea a făcut să-l urmăresc cîteva zile în postura de asistent al marilor întreceri din insula engleză. Eram acolo mii, zeci de mii de spectatori, mai mult sau mai puțin apropiați de ceea ce se întîmpla pe „Wembley", la Liverpool sau Sunderland... Dar Lucaci era singular prin tonele de pasiune risipite generos, din primele ore ale dimineții și pînă tîrziu, după miezul nopții, pentru fotbal. În acele zile de clocotitoare trăire a „World Cup" s-a născut și ideea acestor pagini dedicate „Stelelor mondialelor de fotbal". Lucaci mărturisea, cu discreție această intenție și sigur că mulți ne gîndeam că-i poate o simplă dorință născută de intensitatea fotbalistică a momentului.

Zilele au trecut. Alte fapte, alte întîmplări s-au așezat peste amintirile londoneze și, sigur, și peste proiectul prietenului de la Tg. Mureș. Dar, iată-l pe neastîmpăratul extrem al Crișanei intrînd, cu viteza de rigoare pentru o aripă internațională, în biroul nostru, fluturînd manuscrisul care, acum, a prins forme de plumb. Lucaci nu uitase ce murmura, visător, în holul lui „Royal Garden Hotel". Și a unit în cartea lui competiția supremă din

Scanned with OKEN Scanner

1966 de aceea care domină ediția 1970 a Campionatului mondial.

În paginile acestea, rîndurile închinate marilor jucători ai ediției nr. 8 își dau întîlnire cu momentele așa de dragi nouă, ale luptei pentru calificarea echipei României la ediția mexicană a Campionatului mondial. Serile de iunie de pe „Wembley", cu Bobby Charlton, Bobby Moore, Schnellinger, Rattin, Eusebio sau mai știu eu cine în rolurile principale, fac casă bună cu „neuitata seară de pe «Wembley»" a lui Mircea Lucescu, seara aceea ploioasă și cețoasă de ianuarie, însă — ah! — cît de luminoasă și de caldă pentru fotbalul românesc.

Dar comit un gest necolegial față de autor... Îi dezvălui secretele cărții, și asta reprezintă un veritabil sacrilegiu. Mai bine să mă retrag, stimați cititori, să vă las, să vă îndemn chiar, să întoarceți această filă și să intrați în lumea de fotbal așa cum a văzut-o și a simțit-o Edy Lucaci. Sînt sigur că n-o să vă despărțiți ușor de paginile acestea. Fiindcă sînt scrise de unul care a trăit mii și mii de ceasuri acolo, pe dreptunghiul de gazon, a știut ce-i duritatea unui crampon care-ți strivește carnea, a trecut prin victorii și înfrîngeri și a rămas același îndrăgostit al fotbalului ca în ziua cînd se ducea, un prichindel, la primul meci de pitici. Vă las acum în compania „Stelelor mondialelor de fotbal" ale lui Eduard Lucaci. N-o să-i regretați compania!

EFTIMIE IONESCU

Scanned with OKEN Scanner

DIN EPILOG – PROLOG

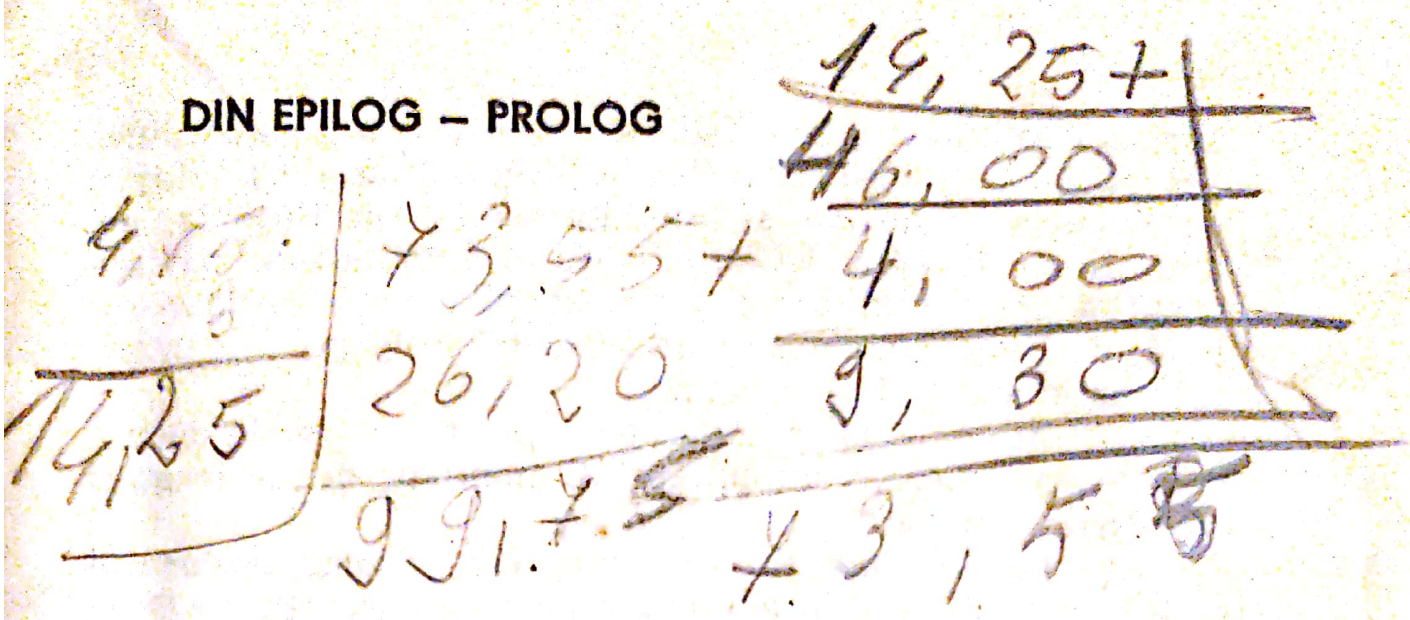

Joc de cuvinte? Nicidecum. John Steinbeck scria în prefaţa la însemnările sale de front: „. . . . ciudat, abia de-mi mai amintesc ceva de cea mai mare trăire din viaţa mea, de război . . .“

M-am întors în vara lui ’66 de la Campionatul mondial de fotbal din Anglia cu o valiză burduşită cu fotografii, reviste, decupaje din ziare, dar mult timp n-am avut nevoie să mă slujesc de acest material şi asta pentru că amintirile personale mi s-au întipărit profund în memorie. Chiar după luni şi luni de zile, prietenii şi cunoscuţii îmi ascultau cu interes istorisirile despre întîmplările trăite în Anglia. Mulţi mi-au spus chiar: — Scrie-le dom’le, de ce nu le scrii?! Şi . . . m-am apucat să le scriu. Credeam că-i foarte uşor: ce ai în cap pui pe hîrtie. Gata. Dar ştiţi: „Socoteala de-acasă . . .“ Pentru că una-i să povesteşti şi alta să scrii, chiar şi atunci cînd ai atîtea amintiri cîte am eu. Sau poate tocmai asta a constituit greutatea: prea multe amintiri din care nu ştiam ce să aleg?! De unde să-ncep? Cu ce să-ncep? Cum să-ncep? Îmi vuia încă în auz uraganul dezlănţuit al spectatorilor la Liverpool, la Sunderland, la Manchester şi mai ales pe „Wembley“. Îmi mai juca în faţa ochilor figura lui Hurst care în finală îl obliga pe Tilkovski să scoată din plasă trei mingi trase de el. Îmi persista încă pe retină imaginea lui Bobby Moore — cel mai bun jucător al Campionatului mondial ’66, căpitanul echipei engleze, campioană mondială — complet transfigurat de emoţie în timp ce

lua, din mîinile reginei Elisabeta, mult visata Cupă Jules Rimet. Mi-amintesc de reflexele inimitabile ale lui Iaşin; de bucuria explozivă şi copilărească a lui Eusebio, cel mai eficace jucător al Campionatului mondial; de privirea tristă a celui mai mare fotbalist al tuturor timpurilor, Pelé; de Beckenbauer, steaua răsărită acolo pe firmamentul Campionatului mondial . . .

— Ştii ce — mi-a sugerat un prieten — scrie despre ei, despre stelele Campionatului mondial, de ei leagă-ţi amintirile din carte! . . .

Aşa am început. Intenţia mea era să ofer cititorului cartea, pe fundalul pregătirilor ce se făceau în vederea Campionatului mondial de fotbal din Mexic. Ajunsesem aproape de sfîrşit, cînd, în toamna lui '68 au început preliminariile pentru ajungerea în rîndul mult-rîvnitului „16" din 1970. Atunci socoteam că la finele cărţii, în epilog, am să fac un scurt rezumat al preliminariilor, alcătuind în acelaşi timp un tablou al celor 16 echipe, respectiv ţări, participante la CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL — MEXIC 1970.

În vara lui 1969 însă, atunci cînd cartea mea era aproape scrisă, a trebuit să renunţ la ideea iniţială. De ce şi de ce tocmai atunci? Pentru că dacă tricolorii noştri au fost în stare să facă 2 : 2 la Atena cu selecţionata Greciei, apoi, peste o lună, 1 : 0 cu Elveţia la Lausanne, atunci (mi-am zis şi am avut dreptate!) va fi capabilă să iasă învingătoare în grupă şi prin aceasta să transforme în realitate visul de 31 de ani al fotbalului românesc: aleasa României să fie prezentă în 1970 la poalele piramidelor aztece, în Mexic, printre cele mai bune 16 echipe de fotbal din lume.

Aşa s-a transformat epilogul în prolog.

Scanned with OKEN Scanner

ROMÂNIA ÎN MEXIC

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL I

PRIN OCHELARII FOTBALISTULUI, DUMINICILE SCRISE CU ROȘU PAR UNEORI SCRISE CU NEGRU

9 zile din 386 . . . atîtea i-au fost necesare selecționatei României pentru a ajunge la Campionatul Mondial de fotbal din Mexic — 1970. Simpla relatare a evenimentelor din perioada 27 octombrie 1968 — 16 noiembrie 1969 ar necesita o carte separată. Eu voi vorbi aici doar despre 9 zile din cele 386 amintite, acele 3 duminici și șase miercuri, care vor fi înscrise cu majuscule în istoria semicentenară a fotbalului românesc.

Lisabona — 27 octombrie 1968

Îmi amintesc ce scriau ziarele noastre. '68. Primul act al preliminariilor — prima filă din istoria scrisă a campaniei spre țara lui Montezuma. Cine s-ar fi gîndit atunci că tocmai noi vom ajunge să conducem sprintul final pe ultimele lungimi ale cursei spre Mexic! Sintetizînd într-un termen ceea ce s-a petrecut cu fotbaliștii români în „runda I portugheză", vom scrie fără ezitare cuvîntul ULUIALĂ.

Coborînd din Boeingul companiei „Air France", care i-a purtat de la Paris la Lisabona, fotbaliștii români au pus piciorul pe pămîntul lusitan sub impresia covîrșitoare a medaliei de bronz cucerită de portughezi în țara Albionului, impresie sporită de prezența antrenorului Otto Gloria în avion, o . . . glorie spre care băieții noștri au privit cu smerenia cu care te uiți la turnul Eiffel sau la Statuia

Scanned with OKEN Scanner

Libertății. Uluială, în continuare, pe străzile Lisabonei, unde, printre aleile de palmieri, se vînd ziarele „A Bola" și „Mundo Desportivo", care reproduc la scara tablourilor chipurile fotbaliștilor portughezi, surîzători, siguri de ei, impresionanți — psihic — pentru niște băieți veniți mai mult să... admire fotbalul portughez. ÎN FINE, 27 octombrie. Ziarele au publicat un orar supraîncărcat al circulației spre „Estadio Nacional" care-i așteaptă pe fotbaliștii noștri cu o peluză catifelată, cu fado-urile încîntătoare ale Amaliei Rodriguez și cu un cer mai albastru ca Atlanticul, care, de cîteva zile, murmură liniștit ca un copil cuminte. Impresionați și încîntați de toate, fotbaliștii noștri se trezesc din uluială abia în... minutul 20 al meciului, cînd fundașul José Jacinto șutează de la 35 m — pe mijlocul porții — iar Coman, ieșit neinspirat din poartă, bate inutil aerul cu brațele. „Gol de divizia C!" — caracterizează, cu deplină îndreptățire, vicepreședintele F.R.F., Ion Dumitrescu. Peste 13 minute, un alt gol al negrului José Jacinto — cel care la București nu avea să se „vadă" — în meciul revanșă — plecat în plimbare printre apărătorii noștri. Șut sec de la 16 m., 2 : 0. Meciul e ca și jucat. Un nou gol printr-un zid defectuos (min. 70) scrie sentința jocului. Portugalia, marea favorită a seriei, a făcut un prim galop de sănătate în preliminariile Campionatului mondial. Echipa României, în schimb, a făcut un pas (mare) cu stîngul. „Aceasta e valoarea fotbaliștilor noștri" — se grăbesc mulți să peroreze. Ce replică usturătoare avea să le servească viitorul!

Zile obișnuite scrise cu roșu

Un vechi obicei al celor care redactează almanahurile este acela de a trece zilele de tîrg și sărbătorile cu litere roșii, prin aceasta deosebindu-le de celelalte zile „cenușii" în care „nu se întîmplă nimic". Numai că viața nu ține cont întotdeauna de obiceiul acesta. Pentru că anumite întîmplări, situații transformă zilele cenușii în

Scanned with OKEN Scanner

zile de sărbătoare și invers, zilele de sărbătoare în șterse zile cenușii. Este tocmai cazul zilelor de miercuri care au urmat imediat după acea „duminică neagră" din 27 octombrie 1968 pentru fotbalul românesc.

0 : 0 cu campionii lumii

București, miercuri 6 noiembrie 1968.

Tribunele încep să freamăte brusc. Din gura tunelului își fac apariția echipele, care pătrund pe teren în acordurile unui marș, flancate de fanfara militară. Uralele celor aproape 60.000 de spectatori acoperă imensul oval din beton de la „23 August". Se intonează imnurile de stat englez și român, căpitanii echipelor, Bobby Moore și Ion Barbu, schimbă tradiționalele buchete de flori și fanioane, jucătorii fac cîteva mișcări de încălzire și apoi la fluierul arbitrului cehoslovac R. Fala (secondat de conaționalii săi J. Kalas și J. Rehack) își ocupă locurile pe teren:

ROMÂNIA (tricouri galbene, chiloți albaștri): Gornea — Sătmăreanu, Barbu, Dinu, Mocanu — Ghergheli, Petescu — Pîrcălab, Dobrin, Dumitrache, Lucescu.

ANGLIA (tricouri roșii, chiloți albi): Banks — Wright, Labone, Moore, Newton — Mullery, B. Charlton, Peters — Ball, Hurst, Hunt.

Echipa noastră începe jocul, dar prima acțiune de poartă aparține oaspeților. O lovitură liberă de la distanță, un „cap" al lui Hunt și mingea trece cu puțin pe lîngă poartă. Tribunele se încălzesc repede, mai ales că echipa noastră, după un început timid, iese din chingile emoției și trece la un joc mai ordonat, căutînd să păstreze cît mai mult mingea. Și va reuși. Timp de 10 minute atacul englez nu se mai apropie de poarta noastră! Dumitrache (min. 2) „întoarce" — fără să nimerească ținta — o minge la o lovitură liberă executată de Lucescu, iar un minut mai tîrziu obținem un corner, rămas fără rezultat. Era și greu, față în față cu statura impo-

Scanned with OKEN Scanner

zantă și detenta excelentă a apărătorilor englezi. Încercăm să străpungem „zidul" din fața porții lui Banks, fie atacînd pe stînga, fie prin infiltrările lui Dumitrache și Petescu, fie prin Pîrcălab, dar în zadar.

În minutul 10 fundașul Wright iese lovit dintr-o ciocnire cu Lucescu și părăsește terenul. Intră McNabb pe stînga, iar Newton trece fundaș dreapta. Stăm mai mult în terenul oaspeților, mingea circulă neîncetat, e drept prin pase scurte, dar solicită apărarea engleză, excelent acoperită pe centru de o centură de halfi și atacanți, ridicînd o adevărată pădure în calea atacurilor noastre. Forța fizică des folosită, ca și presingul exercitat de campionii mondiali cu mult înainte de poartă, îngreunează mult sarcina atacanților noștri. Totuși, în min. 19, Dobrin reușește să șuteze de la distanță, dar peste bară.

Riposta oaspeților se exprimă fie prin contraatacuri, cînd mingea caută cele două „tancuri", Hurst și Hunt, fie prin acțiuni desfășurate „în evantai", cu participarea chiar și a lui Bobby Moore, excelent în intervenții și în inițierea acțiunilor de atac. Un șut al lui Ball, însă, nu nimerește poarta (min. 20), ca și un excelent „cap" al lui Dumitrache (min. 22). Inițiativa continuă să fie de partea noastră, acționăm des și prin fundașii laterali și în min. 23 se produce o mare învălmășeală în careul lui Banks (care, ca și Gornea, a fost foarte puțin solicitat în prima repriză). Petescu sare la minge, apoi Dumitrache, fără succes. Ghergheli reușește să șuteze, dar obține doar un corner! O bună situație irosită.

Jocul începe să se echilibreze, englezii ies mai des la atac și în min. 24 Gornea are o intervenție bună la o minge centrată de Hurst, care se îndrepta spre Hunt. Jocul nu stă nici o clipă, mingea circulă neîncetat. Apărările rezistă și vor rezista pînă la urmă. Peters șutează alături, apoi Pîrcălab provoacă panică la poartea lui Banks; Dinu intervine la timp pentru a-l opri pe Hurst din acțiune; un șut al lui Sătmăreanu, după o combinație cu Dobrin și Ghergheli, face să tresalte tribunele, care urmăresc cu emoție duelul atacului nostru cu apărarea oaspeților. În min. 35, Petescu este accidentat la o ciocnire cu Newton, Nunweiller VI joacă însă la fel de bine, ba poate chiar mai

Scanned with OKEN Scanner

bine; el este cel care șutează periculos și apoi prilejuiește un șut puternic lui Mocanu. Englezii revin și ei în atac, obțin un corner (singurul!) și repriza ia sfîrșit.

La reluare, jocul păstrează în general același aspect. Noi avem mai mult inițiativa, atacăm și dominăm insistent în multe perioade, mai ales pe dreapta, unde Pîrcălab, susținut neobosit de Ghergheli, trage tot atacul după el. McNabb este în dificultate în fața dezlănțuitului nostru extrem dreapta. Dar și Barbu, Dinu și în special Mocanu au de lucru, trebuind să intervină fie la Hurst, fie la Ball sau Hunt. Și o fac cu succes. Un șut al lui Pîrcălab trece peste bară (min. 35), apoi Hurst trage puternic, dar mingea nu întîlnește nici un picior englez în fața porții. În min. 57 avem o mare ocazie: Pîrcălab execută un corner (acordat după o splendidă pătrundere a sa), Banks respinge la... Dobrin, care reia cu capul peste poartă! E rîndul nostru să avem emoții în min. 60: după o frumoasă și rapidă combinație, la care au participat Bobby Charlton, Hurst și Hunt, Ball trage afară, din poziție bună. A fost singura ocazie mai clară a atacului englez, care în general n-a reușit să-și confirme faima.

Trece jumătatea reprizei și echipa noastră menține ritmul de joc. Ea solicită tot mai des pe Banks, atacînd excelent prin Pîrcălab, o adevărată spaimă pentru apărarea dirijată de Moore, dar golul nu „cade". Și nici nu va cădea, deși situații se ivesc, mai mult la poarta campioanei mondiale. Încă un corner rămîne fără rezultat, ca și șuturile consecutive din min. 72 (Ghergheli, Nunweiller VI, Dobrin). Nici introducerea lui Domide, în locul lui Dobrin (min. 77) nu pune atacul în situația de a concretiza. Labone acordă de două ori corner, Dumitrache ratează o situație favorabilă (min. 85). În ultimele cinci minute atacurile se succed de la o poartă la alta, jocul este rapid și îndîrjit, dar... arbitrul fluieră sfîrșitul unui meci care, în ciuda scorului alb cu care s-a încheiat și care este echitabil, a plăcut mult prin ritm, combinații, angajament fizic și prin... comportarea nesperat de bună, pentru mulți, a echipei noastre.

*

Scanned with OKEN Scanner

MECIUL ÎN CIFRE

ROMÂNIA				ANGLIA		
I	II	T		I	II	T
5	5	10	CORNERE	1	0	1
3	4	7	ŞUTURI PE POARTĂ	3	1	4
8	5	13	ŞUTURI AFARĂ	9	3	12
2	1	3	OFSAIDURI	0	5	5
0	0	0	HENŢURI (comise)	1	0	1
8	12	20	AUTURI (executate)	3	6	9
2	4	6	FAULTURI (comise)	5	5	10

Prima coloană: repriza I; a doua: repriza a II-a; T=total

*

Meci egal cu echipa deţinătoare a titlului de campioană a lumii, prezentă la Bucureşti cu cea mai bună garnitură de care dispune la această oră Sir Alf Ramsey şi în care au jucat 7 din laureaţii seriei de neuitat din 1966 de pe „Wembley", iată — în fine — un rezultat al fotbaliştilor noştri pe care-l apreciem ca mai mult decît onorabil. Ne-am înscris în palmares un rezultat de egalitate cu echipa ACTUALMENTE CAMPIOANĂ MONDIALĂ şi — mai ales — după un meci în care reprezentanţii culorilor noastre au jucat bine. Nu ne e ruşine de cum s-au prezentat fotbaliştii români chiar în faţa ochiului obiectiv, critic, a zeci de milioane de telespectatori din ţările europene care au preluat partida. Cu atît mai mult, cu cît spre deosebire de alte jocuri acasă, cu adversari prestigioşi (R.F.G., Uruguay, Portugalia, Spania, Cehoslovacia), cu Anglia n-am obţinut un rezultat bun doar cu arma devenită tradiţională, acea dezlănţuire denumită de regulă „furia latină", ci şi cu arme fotbalistice mai pure. Echipa României a pasat mult, a căutat să dea jocului său tenta calmului şi a organizării, a încercat nu SĂ OBŢINĂ ci SĂ CREEZE GOLURI. N-a reuşit să marcheze ... dar ar fi fost oare mai mare satisfacţia fotbalistică intrinsecă dacă am fi cîştigat pe tabela de marcaj, fără a cîştiga

Scanned with OKEN Scanner

și aprecieri? Sau fără acel cîștig, atît de însemnat într-un moment de impas (nu, nu uităm, mai ales acum acest cuvînt!), care se cheamă încrederea în forțele noastre? Or, după noi, dincolo de orice altă semnificație a egalului cu campionii lumii, aceasta e de reținut: că putem juca și noi fotbal în mod onorabil, că putem pleca și satisfăcuți de la jocurile echipei naționale. Oricît ar fi fost de amical meciul, nu putem ignora prezența în „11"-le advers a unor vedete mondiale ca Bobby Charlton, Bobby Moore, Banks, Peters, Ball, Hunt, Hurst etc. Nimeni nu ne poate convinge că acestor supervedete (și conștiinciozitatea fotbaliștilor englezi o cunoaște o lume întreagă) le-ar fi fost chiar așa de indiferent un meci interțări, televizat în Anglia și în alte țări europene. N-a fost în joc o miză pe puncte sau calificări. Dar a fost o miză la care englezii țin poate mai mult ca la orice: prestigiul.

De aceea considerăm că egalitatea a fost obținută într-o confruntare al cărei obiectiv pentru ambele tabere era victoria.

Echipa noastră a jucat omogen, constant. Foarte bun a fost compartimentul apărării, care a jucat grupat, exact, nelăsîndu-i pe englezi să ajungă în situație de gol. Ne-au plăcut calmul și precizia lui Barbu (cu exact plasament de „libero"), aportul lui Dinu, care a avut deposedări spectaculoase și utile, dar care a urcat deseori și-n atac, după cum subliniem jocul bun făcut de fundașii de margine (Mocanu și Sătmăreanu, mai ales primul), contribuția lor efectivă la atac. Toți 4 au fost net peste nivelul din campionat, lucru valabil de altfel nu numai pentru ei. Aproape toți componenții naționalei au jucat mai bine decît în ultimele lor evoluții la club. În primul rînd Ghergheli, care a avut o contribuție cu totul deosebită la buna comportare a echipei. Petescu a jucat puțin, e greu să-l apreciem; în schimb Radu Nunweiller a avut ocazia să-și etaleze calitățile, făcîndu-ne să uităm, pur și simplu, că se accidentase un titular.

Atacul nostru a reușit în acest meci să creeze destule probleme apărării adverse; dacă nu direct lui Banks (care a trecut și el, în a doua repriză prin clipe grele), cel puțin

Scanned with OKEN Scanner

liniei de fundaşi. Cel mai bun a fost Pîrcălab, mai ales după pauză, pentru că... „şi-a dat drumul la joc", cu mai mult curaj decît în debutul partidei, cînd a evitat riscul acţiunilor pe cont propriu. Dobrin, sub aşteptări, din cauza jocului său subordonat „efectelor", a tratat cu uşurinţă unele momente de joc, ceea ce i-a atras înlocuirea cu Domide (debut în „A"), care însă în cele cîteva minute nu prea şi-a găsit locul în echipă. Dumitrache a demonstrat că e un jucător cu largi resurse tehnice, activ, un vîrf de atac modern, mobil, căruia trebuie să i se acorde credit în continuare. În fine, Lucescu a alergat mult, a încercat pătrunderi rapide, variate, dar a fost mai puţin jucat.

*

In vestiare după meci:

EMERICH VOGL:

„Mă bucur că, în fine, echipa noastră a căutat să joace fotbal şi a reuşit. De aceea încerc un sentiment de bucurie, de mulţumire că toţi băieţii s-au comportat bine. Mi-a plăcut echipa Angliei, formaţie omogenă, în special datorită unităţii dintre apărare şi atac.

ALF RAMSEY:

„Acesta a fost primul meci internaţional pe care l-am susţinut în acest sezon în deplasare şi îl consider un bun început. Nu trebuie să uităm nici faptul că echipa noastră n-a fost completă, că nu disputa un joc oficial şi că, rezultatul ne interesa, în primul rînd, doar ca palmares. Întreaga echipă română a jucat astăzi foarte bine!"

*

Scanned with OKEN Scanner

Bucureștl, miercuri 27 noiembrie 1968

„Complexul Zürich" în curs de lichidare

ROMÂNIA — ELVEȚIA 2 : 0 (0 : 0)

Radiografia partidei:

Autorii golurilor: Dumitrache (min. 59) și Domide (min. 74) — prin lovituri cu capul, adevărate modele de execuție.

Timpul rece, cu perioade în care soarele a încercat să zîmbească. Bun pentru joc.

Terenul alunecos (influențînd mișcarea jucătorilor — „campionii" alunecătorilor au fost Mocanu și Lucescu — și controlul balonului).

Spectatori: după „ochi", în tribune au luat loc circa 25 000. Plătitori au fost însă numai 17 000.

Atmosfera: dominată de un alt duel româno-elvețian, în tribune, între grupul — puțin numeros, dar entuziast tot timpul — al suporterilor echipei oaspe și spectatorii noștri, care — ca de obicei — și-au părăsit echipa în momentele dificile. Rezultatul duelului favorabil oaspeților și la încurajări și la... steguțe.

Brigada de arbitri a suferit modificări în preajma meciului; dacă cel de centru, Nejat Sener, a rămas, în schimb tușierii au fost schimbați de federația turcă: Cemi Basar și Talu Faruk au venit în locul lui Muzafer Sarvan și Dogan Babacan. Arbitrajul a fost modest, cu cîteva erori importante (neacordarea celor două 11 m. în prima repriză).

Formațiile aliniate, cu modificările survenite în cursul jocului:

România: Gornea — Sătmăreanu, Boc, Dinu, Mocanu — Ghergheli, Nunweiller VI, Martinovici (min. 80 Dembrovschi), Domide, Dumitrache, Lucescu (min. 46 Kalló).

Elveția: Grob — Ramseier, Michaud, Tacchella, Stierli — Dürr, Certheli (min. 71 Vuilleumier), Kuhn — Vuilleumier (min. 71 Brenna), Künzli, Quentin.

Scanned with OKEN Scanner

Schimbările de jucători au fost determinate de cauze diferite: Lucescu și Martinovici pentru că s-au accidentat, Certheli pentru lipsă de randament.

Prezențe și absențe: În lotul nostru și-a făcut apariția (pînă la urmă și în echipă) Kalló, care nu figura în lista celor 22 de jucători anunțați de F.I.F.A. Modificarea a fost operată ulterior, cu asentimentul forului elvețian și al celui internațional. Kalló a fost introdus (în locul lui Barbu, pe listă) întrucît existau incertitudini în ce privește folosirea lui Lucescu și Pîrcălab. Odermatt a lipsit din echipa Elveției, fiind accidentat.

Sistemul de joc: Echipa noastră a folosit obișnuita așezare: 4 — 2 — 4, cu elasticitate însă în funcție de fazele de joc. Dinu a ieșit din apărare în atac, după cum mijlocașii — alternativ — s-au infiltrat în compartimentul ofensiv ca om în plus, ca și cei doi fundași, mai ales Sătmăreanu. Elveții au jucat conform așteptărilor: 1 — 1 — 3 — 3 — 3, „măturătorul" fiind Michaud, iar înaintașul retras între halfi Certheli. Rolul lui Odermatt, de mijlocaș ofensiv, cu raza de acțiune pe partea laterală dreaptă, a fost interpretat — cu mai puțin succes — de Dürr. În apărare — marcaj om la om și dublare reciprocă, în atac — acțiuni de „contre-pied" periculoase mai ales prin Vuilleumier și Quentin.

Aspectul reprizelor: În general, prima a avut perioade alternative de dominare, dar mult mai pronunțate ale echipei noastre. Am avut însă acțiuni fără claritate și insuficient gîndite, mai mult spontane și cu erori tactice (pe sus, mai mult pe centru, grabă în transmiterea mingii). În a doua, timp de 30 de minute, superioritatea evidentă a echipei noastre, care a desfăcut larg jocul, acționînd des pe aripi, cu pregătire prealabilă a fazelor de atac. În ultimul sfert de oră, elveții au ieșit mai mult la atac.

Golurile: Min. 59: Sătmăreanu pasează lui Martinovici, dar Stierli respinge în corner. Execută Martinovici, mingea se îndreaptă spre careu, Dumitrache se înalță, reluînd impecabil cu capul în colțul de sus, în stînga, al porții: 1 : 0. Elveții reclamă fault, dar arbitrul menține ferm decizia. Min. 74: contraatac Domide — Dumitrache, respins din nou în corner. De data aceasta execută Kalló, direct în careul

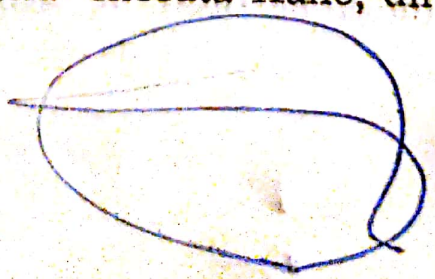

Scanned with OKEN Scanner

elveţienilor. Se înalţă Domide, un „cap“ splendid, în colţul opus şi . . . 2 : 0!

Alte momente importante: Min. 1: Lucescu „calcă“ mingea la cîţiva metri de poartă şi pierde o situaţie bună. Min. 9: primul corner pentru elveţieni, respinge Boc. Min. 13: Sătmăreanu centrează, Lucescu reia la Dinu, care se pierde în mijlocul unei învălmăşeli şi ratează. Min. 14: Kuhn trage ca din „tun“ peste poartă. Min. 25: Sătmăreanu, intrat în atac, trimite pe bară o centrare-şut. Min. 34: Grob respinge la Dinu, care reia peste bară. Min. 35: Vuilleumier pătrunde pe centru şi trage alături din poziţia liberă. Min. 39: Michaud, surprins că Grob nu iese la minge, o deviază cu mîna în corner. Arbitrul acordă . . . însă, corner. În compensaţie, trece cu vederea un fault comis de Boc asupra lui Vuilleumier (min. 42). Min. 57: un „cap“ al lui Nunweiller VI la un corner, trece cu puţin peste. Min. 68: reflex extraordinar al lui Grob la un „cap“ al lui Sătmăreanu. Min. 70: Dürr reia puternic cu capul alături de poartă. Min. 75—77—78: intervenţii salvatoare ale lui Gornea şi Boc. Min. 87: Domide trage în adversar, cînd poarta era goală. Min. 89: Künzli reia cu capul alături.

Remarcări: Excelenţi Nunweiller VI, Sătmăreanu, Dumitrache, Dinu, mai şters Ghergheli, necorespunzători Martinovici, Kalló şi Lucescu, nesigur Mocanu. Gornea şi Domide satisfăcători. De la elveţieni Grob, Michaud, Ramseier, Vuilleumier, Kuhn, Quentin.

•

MECIUL ÎN CIFRE

ROMÂNIA			ELVEŢIA	
17	(8)	Faulturi comise	18	(11)
4	(1)	Henţuri	1	(0)
18	(5)	Auturi	17	(8)
10	(5)	Cornere	5	(4)
5	(0)	Şuturi pe poartă	3	(0)
16	(11)	Şuturi afară	15	(13)

Cifrele din paranteze sînt din prima repriză.

Scanned with OKEN Scanner

EMERICH VOGL:

„Am privit jocul dintr-un unghi, poate, deosebit de-cît alţii. Două lucruri erau foarte important de realizat în acest meci: 1) echipa să cîştige partida, fapt esenţial într-o competiţie oficială în care se joacă pe puncte şi clasament, în cursa pentru calificare; 2) echipa noastră să reediteze pe cît posibil maniera de joc din partida cu Anglia, adică: participarea la joc a tuturor jucătorilor pe toată durata meciului, în egală măsură în apărare şi în atac, cu o elasticitate cuvenită în funcţie de fazele de joc.

Ce s-a realizat? *Rezultatul favorabil l-am obţinut.* În ce priveşte angajarea în joc, ea a existat în ambele reprize, dar luciditatea necesară pentru spargerea sistemului defensiv elveţian a apărut abia în repriza a doua. În prima parte a meciului jucătorii noştri — care ştiau că elveţienii se vor apăra supranumeric — au căutat să înscrie cît mai repede pentru a determina pe oaspeţi să se desfacă în apărare. În această dorinţă însă, ei s-au pripit şi au încercat să străpungă apărarea adversă, cu mingi decisive, prea devreme şi trimise pe sus, în faţa porţii, fără să încerce să destrame apărarea în prealabil. După pauză însă, cînd a jucat cu mai mult calm, echipa a căutat să combine pe jos, folosind mai mult părţile laterale ale terenului (mai ales pe dreapta, unde deseori s-au infiltrat şi Ghergheli şi Sătmăreanu), încheind acţiunile cu centrări, care ne-au şi adus victoria. Într-un cuvînt, în această repriză echipa a jucat aşa cum a fost pregătită. Desigur că sîntem mulţumiţi că echipa a cîştigat şi că a arătat multe părţi pozitive, că jucătorii s-au angajat în tot cursul jocului. *Totuşi, ne dăm seama că mai sînt probleme de rezolvat, mai ales aceea a unei bune colaborări şi eficienţe în atac.* Consider — şi acest fapt trebuie subliniat — drept un handicap pentru comisia de selecţie că o serie de jucători de valoare ridicată n-au putut fi folosiţi din diferite motive. Apreciez că toţi jucătorii s-au dăruit în egală măsură în acest meci. De aceea îmi este greu să fac vreo diferenţiere între ei. În fiecare meci, însă, între aportul jucătorilor există deosebiri ca randement şi de

Scanned with OKEN Scanner

moment. În această privință aș remarca pe Nunweiller VI, pe Dinu și Sătmăreanu."

Mario Widmer: șeful secției sport a ziarului „Blick" din Zürich, sintetizează astfel partida:

„Victorie meritată, indiscutabil, de echipa României. A fost formația care a jucat mai colorat și mai ofensiv. Forța ei de atac mi s-a părut mai bine conturată în repriza secundă, cînd s-au evitat — spre deosebire de primele 45 de minute — preluările inutile de balon, și, astfel, caracterul de surprindere și rapiditate al acțiunilor a sporit. Jucătorii care mi-au plăcut în mod cu totul special: Nunweiller VI, cel mai bun de pe teren, cu un joc rațional, de ridicată valoare tactică, vede totul în teren și distribuie ideal mingile; Dumitrache, care se anunță o mare speranță a fotbalului românesc. Mai are nevoie de rutină, ca și de corijarea jocului în privința atacului la om. Mocanu, deși văd că nu îl remarcă prea mulți dintre comentatorii români, pentru că a fost singurul fundaș din teren care a știut să fie prezent cînd trebuie în atac, dar n-a lipsit niciodată de la postul său, în faza următoare. Elveția a căutat să aplice o idee tactică pe care nu o cunoaște prea bine. Lipsa lui Odermatt a dat peste cap una din mișcările importante ale echipei: ieșirea pe contraatac. În mod normal, Odermatt face schimburi derutante, în aceste momente, cu fundașul Ramseier. Or, de data aceasta, Ramseier, nemaivăzîndu-se dublat de mijlocașul de pe partea lui, nu s-a mai avîntat în atac, unde — în mod normal — apare deseori ca un veritabil vîrf. Așa fiind, Ballabio a recurs la soluția temporizării, în clipele cînd echipa intra în posesia balonului, și misiunea aceasta a avut-o Stierli, insuficient, însă, în rolul său. Cred că alta va fi echipa Elveției, pe teren propriu, în partida de la 14 mai."

Virgil Economu: „Am cîștigat pe merit: cele două goluri, magistral înscrise cu capul de către tinerii și talentații Dumitrache și Domide, sînt fructul totalei reveniri — ca elan și luciditate — din repriza secundă.

Putem distinge în jocul reprezentativei noastre două perioade diametral opuse:

Prima repriză cu acțiuni stereotipe, cu atacuri lipsite de orientare, cu faze confuze. Ceva nu mergea în jocul

Scanned with OKEN Scanner

echipei noastre. De vină erau: ţinerea prelungită a mingii, predilecţia pentru pasele laterale, cvasiabandonarea jocului pe extreme, totala neutilizare a transversalelor, abuzul de dribling şi de şuturi de la distanţă (lipsite de precizie). Deficienţe capitale ca insuficienta marcare a adversarilor, necunoaşterea atacurilor hotărîtoare de deposedare, au apărut şi în acest joc. Apărătorii noştri le-au suplinit într-o oarecare măsură prin dublajul oportun, care a stopat la timp incursiunile atacanţilor elveţieni.

Repriza a doua a adus nu numai „schimbarea la faţă", dar şi a conţinutului de joc al echipei noastre. Jucătorii au accelerat, subit, ritmul, prin renunţarea la toate tarele împovărătoare din prima parte a jocului: au dat drumul la minge mai repede, s-au grupat în atac din ce în ce mai consistent, au utilizat mai des extremele şi au făcut, cu tot aplombul, pase „printre" şi „ la întîlnire", şutînd la poartă cu mai multă sete pentru a realiza mult doritul joc „prin explozie".

În concluzie: 1) era necesar ca adoptarea tacticii din repriza a doua să fie făcută încă de la începutul jocului, iar nu numai în urma „inspiraţiilor" din timpul pauzei; 2) promovarea unor tineri de nădejde trebuie continuată cu tot curajul, pentru că numai aşa jucătorii gen Dumitrache, Dinu, Domide se vor putea „căli" spre a ne da rezultate din ce în ce mai pozitive".

•

PĂREREA ZIARIŞTILOR DE SPECIALITATE:

RADU URZICEANU:

„Eu cred că, în linii generale, putem fi mulţumiţi de rezultatul şi comportarea echipei României. De rezultat pentru că el ne menţine încă în lupta pentru calificare — deocamdată, fiecare echipă care a jucat a cucerit cîte două puncte pe teren propriu — iar de comportare pentru că repriza a doua ne-a arătat că echipa României a jucat cum, din păcate, de puţine

Scanned with OKEN Scanner

ori în ultima vreme am avut ocazia să vedem. Mă refer la ritmul de joc, la pregătirea fizică, la construcția fazelor de atac."

EFTIMIE IONESCU:

„Sigur că numai o victorie în fața „unsprezecelui" lui Ballabio mai putea să mențină interesul iubitorilor fotbalului de la noi asupra viitorului sezon al reprezentativei și să dea cît de cît încredere pentru continuarea asaltului ei spre un loc între cele 16 finaliste de la Ciudad de Mexico. Eu consider că, de data aceasta, perspectivele — judecate în intimitatea grupei noastre — sînt mai mari ca altă dată și aceasta pentru că am văzut echipa Portugaliei, evident, favorita grupei, la Lisabona. După opinia mea, la 15 decembrie fiecare echipă a grupei va avea cîte o înfrîngere, pentru că, dacă garnitura lui Otto Gloria se va comporta ca în meciul cu România, Grecia va învinge Portugalia la Atena și astfel se vor găsi la egalitate de puncte."

*

CERUL FOTBALULUI ROMÂNESC ÎNCEPE SĂ SE ÎNSENINEZE

Tocmai cînd i s-a dat mai puțină atenție, cînd tumultul Olimpiadei din Mexic a monopolizat toate pasiunile sportive, fotbaliștii noștri, mai întîi în meciul amical cu Anglia, apoi în întîlnirea oficială cu Elveția, au reușit să reatragă atenția asupra lor, să renască speranțe în posibilitățile lor.

Jucătorii și antrenorii echipei naționale au meritul de a fi obținut, deși cu întîrziere, o primă victorie asupra complexului de inferioritate prezent în toată activitatea lor după atmosfera deprimantă cauzată de eșecul de la Zürich. Perioada de lucru mai calmă din ultimele luni i-a ajutat pe selecționabili și responsabilii lor să-și regăsească echilibrul și să înceapă să restabilească firul succeselor firești pe teren propriu, chiar în fața celor mai valoroase

Scanned with OKEN Scanner

echipe europene. Jocul bun și rezultatul de egalitate obținut pe stadionul „23 August" cu echipa campioană mondială au constituit, cum era de așteptat și de dorit, un suport moral important pentru meciul cu Elveția. Jucătorii noștri, indiferent de mărimea contribuției la succesul din partida cu Elveția, au meritul de a fi declanșat, după o perioadă îngrijorătoare de inhibiție, un potențial de joc și de luptă de-a dreptul entuziasmante, care ne-au amintit de marile momente de fotbal trăite pe stadionul nostru.

Fotbalul nostru a început să lichideze „complexul Zürich".

•

Londra, miercuri 15 ianuarie 1969

Primăvară în iarnă . . .

La egalitate cu campionii lumii, și la ei acasă, pe „Wembley"!

ANGLIA — ROMÂNIA 1 : 1 (0 : 0)

Scurt film al meciului: cînd și-au făcut apariția pe teren, echipele au fost întîmpinate de aplauzele celor 80 000 de spectatori, care au umplut tribunele faimosului stadion londonez. Minutelor de încălzire ale echipelor le-a urmat tradiționala festivitate preliminară începutului jocului. Formațiile, aliniate la centrul terenului, au fost salutate de ducele de Glocester, apoi căpitanii lor, Bobby Charlton și Lucescu (ambii avînd pentru prima dată această calitate), au schimbat fanioane, după care arbitrul scoțian

Scanned with OKEN Scanner

J. Callaghan (ajutat de R. A. Gall și J. Maule) a dat semnalul de începere a partidei.

Echipele au început (și terminat) meciul cu următorul „11“:

Anglia: Banks *(Stoke City)* — Wright *(Everton)*, J. Charlton *(Leeds United)*, Hunter *(Liverpool)*, McNabb *(Arsenal)* — Stiles *(Manchester United)*, Bobby Charlton *(Manchester United)*, Ball *(Everton)* — Radford *(Arsenal)*, Hunt *(Liverpool)*, Hurst *(West Ham United)*.

România: Gornea *(UTA)*, Sătmăreanu *(Steaua)*, Boc, Dinu *(Dinamo Buc.)*, Deleanu *(Politehnica Iași)*, Anca *(„U“ Cluj)*, Domide *(UTA)*, Nunweiller VI *(Dinamo Buc.)*, Dembrovschi *(Dinamo Bacău)*, Dumitrache, Lucescu *(Dinamo Buc.)*.

Jocul a fost deschis în ritm rapid de echipa gazdă, care a atacat decisiv, dar trebuie spus de la început că în aceste prime 25 de minute echipa noastră a avut un ușor avantaj teritorial, cu precizarea însă că de atacuri mai periculoase și situații mai clare au dispus englezii. Și pentru ca să completăm caracterizarea primei reprize, să adăugăm că a doua parte a sa a fost dominată puternic de formația campioană mondială.

Revenind la joc, trebuie menționat că fotbaliștii noștri au reușit să facă față începutului în iureș al gazdelor și că în min. 3 au realizat o combinație frumoasă, Dumitrache—Lucescu—Nunweiller VI, încheiată de acesta din urmă printr-un șut puternic, apărat de Banks. A fost primul șut al meciului.

Ostilitățile au un caracter alternativ, mingea zboară de la o poartă la alta și după o intervenție fericită a lui Gornea (min. 5), la o lovitură liberă, se produce prima mare ocazie ratată (min. 7), care ne-a dat mari emoții. Lansat, printr-o pasă lungă, Hunt reușește să treacă de fundași, aleargă singur spre poartă și, ajuns la 8 m, șutează puternic, dar alături!

Fazele se succed la ambele porți, mingea nu stă nici o clipă, acțiunile merg în lanț. Gornea intervine cu succes, ajutat de Dinu, Anca și Sătmăreanu, în min. 11 și 12, pentru ca imediat să fie nevoit să atace decisiv apărătorii englezi Hunter și Stiles. Două șuturi ale lui Anca și

Scanned with OKEN Scanner

Bobby Charlton nu-şi ating ţinta. Se depun mari eforturi pentru deschiderea scorului. Bobby Charlton iniţiază, ca o maşină, atacuri peste atacuri şi creează situaţii la poarta lui Gornea, dar apărarea noastră intervine prompt. De partea cealaltă, Dumitrache, Lucescu şi Dembrovschi hărţuiesc mai rar, dar periculos „zidul" defensiv din faţă.

Min. 18: Alte emoţii pentru noi. Bobby Charlton a creat o nouă situaţie periculoasă la poarta noastră. Gornea a ieşit la minge, dar a scăpat-o spre Ball, care a reluat spre poarta goală. Gol? Nu. Deleanu a ieşit ca din pămînt şi a salvat în ultimă instanţă!

Primul gol: J. Charlton (la corner)

Treptat iniţiativa jocului trece de partea englezilor, care stau tot mai mult la poarta lui Gornea. În min. 25 se produce primul corner la poarta noastră, urmat imediat de un al doilea, ambele rămase fără rezultat. Nu acelaşi lucru s-a întîmplat însă cu cel acordat în min. 27 de Gornea după o intervenţie de ultim moment la o minge pasată de Ball lui Radford, aflat liber. A executat Bobby Charlton şi J. Charlton s-a înălţat, reluînd cu capul mingea în colţul stîng al porţii: 1 : 0.

După repunerea mingii în joc de la centru, atacăm, dar Dinu, venit înainte, ratează intercepţia cu capul. Imediat avem un contraatac terminat cu un şut alături al lui Domide, dar englezii reiau presiunea la poarta lui Gornea. Bobby Charlton expediază de la 30 m un şut violent în bara laterală (min. 34). De aici porneşte un contraatac al nostru, dar Anca trage imprecis. În min. 35 obţinem un corner rămas fără rezultat, iar două minute mai tîrziu ARBITRUL NE REFUZĂ UN PENALTI la un fault clar comis asupra lui Dumitrache de J. Charlton şi Wright. Lansat în adîncime de Nunweiller VI, Dumitrache a fugit spre poarta lui Banks, flancat de J. Charlton şi ajuns apoi de Wright. Cînd s-a apropiat de punctul de 11 m, el a fost faultat, dar arbitrul a lăsat jocul să continue. La masa presei, colegii britanici au confirmat valabilitatea faultului comis clar.

Scanned with OKEN Scanner

Ultimele minute se scurg greu pentru noi pentru că englezii atacă periculos, mai obțin două cornere, însă apărarea noastră se descurcă cu succes pînă la urmă.

Repriza dramatică

Repriza secundă avea să fie, sub aspect spectacular, mai intensă, mai dramatică, în comparație cu cea dintîi.

În primele 20 de minute am asistat, cu suficiente motive de emoții, la o revenire furtunoasă în atac a gazdelor, cu toate că la început echipa noastră a inițiat trei atacuri destul de periculoase, care au determinat intervențiile lui Banks. Apoi, însă, poarta lui Gornea a fost asaltată de campionii mondiali. O lovitură liberă executată de maestrul Bobby Charlton este anihilată de apărătorii noștri, apoi Ball (min. 50) șutează periculos, din fericire peste poartă. Un corner, la care a apărut iar „capul" lui J. Charlton (min. 52), se încheie cu un balon peste bară. De data aceasta Dinu a fost lîngă fundașul englez pentru a-l jena. Contraatacurile noastre pun la încercare apărătorii adverși, care nu-l pot totuși împiedica pe Lucescu să șuteze, la capătul unei acțiuni Dembrovschi — Dumitrache. Șutul, însă, trece peste poartă (min. 54). Un minut mai tîrziu Hunt ratează din nou o ocazie.

Egalarea: Dumitrache (11 m)

Treptat presiunea gazdelor slăbește și echipa noastră începe să se organizeze mai bine la mijlocul terenului, de unde Nunweiller VI inițiază acțiuni, contrabalansînd forța de atac adversă. Dinu șutează prin surprindere de la 35 m, dar mingea ocolește poarta (min. 64). În schimb, la o lovitură liberă, Bobby Charlton trage puternic pe jos, silind pe Sătmăreanu să facă un efort pentru a respinge. Dar englezii revin imediat în atac, iar de data aceasta este rîndul lui Deleanu să intervină, deposedînd pe Radford și declanșînd la rîndul lui un atac pe care-l ratează o pasă greșită a lui Sătmăreanu (min. 66).

Scanned with OKEN Scanner

Alte cîteva acțiuni ale englezilor rămîn nefinalizate; sînt respinse de Boc, Dinu sau anihilate de Gornea și . . . iată că vine și surpriza meciului: egalarea, prevestită parcă de o bară a lui Dinu, reușită în min. 73, cînd, după ce a driblat un adversar, a șutat de la 30 m.

Un minut mai tîrziu, se declanșează o acțiune din terenul nostru, de la Deleanu. Mingea se perindă pe rînd, pe la Lucescu, Dumitrache, din nou Lucescu, Domide și Dumitrache, pentru a poposi pentru a treia oară la Lucescu. Un șut puternic la poartă, pe care îl deviază mîna lui J. Charlton. Penalti! De data aceasta, arbitrul Callaghan arată punctul alb de la 11 m. Execută magistral Dumitrache: 1 : 1!

Tribunele, un moment împietrite de surpriză, se declanșează în clipa următoare, scandînd: „England! England!" și încep minute de mare intensitate pentru noi, de mari emoții, jocul luînd accente de dramatism. Jucătorii englezi se aruncă în atac, pentru a obține victoria, dar se izbesc de o apărare care acționează calm și sigur. Gornea are mult de lucru în min. 76, la un atac al lui McNabb, Boc respinge mingea în ultima instanță (min. 78), Dinu acordă un nou corner. Nu ne retragem însă într-o apărare disperată, ci folosim fiecare minge recuperată pentru a ataca poarta lui Banks, cum s-a întîmplat în min. 80 sau 85. Însă, finalul aparține gazdelor, care forțează victoria, dar nu reușesc să se apropie de ea. În min. 81 și 82 Radford și Hunt șutează afară; iar în ultimele minute, gazdele obțin cîteva cornere, unul în min. 84 și trei consecutive în min. 88, 89, cînd toată echipa Angliei se află în terenul nostru, dar pe rînd Deleanu, Gornea, din nou Deleanu zădărnicesc toate tentativele adversarilor de a înscrie golul victoriei. Și partida a luat sfîrșit cu un rezultat de egalitate consfințit de fluierul final al arbitrului Callaghan, care a condus bine, exceptînd greșeala de a nu fi acordat penaltiul din prima repriză.

Scanned with OKEN Scanner

MECIUL ÎN CIFRE

ROMÂNIA			ANGLIA	
23	(11—12)	Auturi (acordate)	12	(6—6)
6	(2—4)	Faulturi (comise)	7	(4—3)
1	(1—0)	Cornere	13	(6—7)
1	(0—1)	Henţuri (comise)	1	(0—1)
6	(4—2)	Şuturi pe poartă	10	(5—5)
8	(5—3)	Şuturi afară	13	(6—7)

Pe prima coloană: totalul; coloana a 2-a — prima repriză, coloana a 3-a — repriza a doua.

*

Certificat „expres" al jucătorilor români:

Gornea — Nesigur în prima repriză (s-a plasat şi a boxat defectuos), şi-a revenit după pauză şi s-a comportat bine.

Sătmăreanu — A fost foarte util şi a jucat fără greşeală în apărare. S-a dovedit prudent şi salutar.

Boc — După o primă greşeală care anunţa un meci slab, el ne-a dezminţit şi a jucat foarte bine. Cînd presiunea engleză s-a accentuat, împreună cu Sătmăreanu şi Dinu, a anulat forţa de şoc a englezilor.

Dinu — Foarte bun în apărare, el a fost prezent şi în atac cu un aport important („bara"), cu multă vigoare.

Deleanu — O plăcută surpriză, după tracul de la început de meci. A deposedat corect prin alunecare. În finalul partidei a atacat impetuos.

Anca — Multă risipă de energie, putere de luptă. Deşi debutant într-o partidă atît de importantă şi cu un adversar direct de talia lui Bobby Charlton, Anca s-a achitat bine de misiunea lui.

Radu Nunweiller — Cel mai bun jucător român, deşi a slăbit în final. Aportul lui la acest rezultat a fost de-

Scanned with OKEN Scanner

cisiv în prima parte a meciului, cînd a știut să temporizeze jocul adversarilor, cu mult calm și precizie.

Dembrovschi — A corespuns prin tehnică bună, dar ca efort și reușită a fost în urma celorlalți jucători români.

Dumitrache — Fotbalistul român nr. 1 al anului 1968, a fost apreciat cel mai mult de englezi. Au impresionat pătrunderile lui, acțiunile pe cont propriu, cele cîteva șarje și preluări, dintre care o „întoarcere" cu foarfecă a smuls aplauze. De asemenea calmul lui la înscrierea penaltiului.

Domide — A muncit enorm, a avut execuții tehnice aplaudate.

Lucescu — Activ, a luptat mult, dar mai neinspirat ca în alte dăți.

În rezumat putem spune că au jucat *foarte bine:* Radu Nunweiller, Dumitrache, Sătmăreanu, Dinu, Domide. S-au comportat *bine*: Anca, Boc, Deleanu, Gornea. Au dat satisfacție: Lucescu, Dembrovschi.

*

Meciul văzut de la masa presei

80 000 de spectatori au aplaudat în picioare și i-au condus cu privirile pline de simpatie spre cabine pe componenții celei mai tinere reprezentative din istoria fotbalului românesc, autoarea rezultatului nr. 1 din palmaresul nostru. Iar faptul că Bobby Charlton l-a aplaudat și l-a felicitat după meci pe Nunweiller VI exprimă aprecierea unui mare sportiv față de tînărul coordonator al echipei noastre, care a continuat aici, la Londra, cu succes, un final de sezon de-a dreptul senzațional.

N-a fost un meci al marilor spectacole și nici al mîngîierilor feline de balon, n-a fost un joc al angajamentului de complezență. Încleștarea a fost totală, nimeni nu și-a menajat forțele. Rezultatul, egal cu o victorie, obținut

Scanned with OKEN Scanner

la Londra, a însemnat, pentru echipa noastră, o luptă plină de dăruire în care toți cei 11 jucători au înțeles să intre fără nici un fel de ezitare.

Elementul determinant al rezultatului îl reprezintă, indiscutabil, puterea de organizare a echipei noastre la mijlocul terenului. Aici, ea a reușit să pună stop tendinței echipei engleze de a accelera acțiunile, de a da peste cap, de a surprinde apărarea noastră imediată. Urmate adeseori de contraatacuri scurte și rapide, acestor acțiuni, care au pus frînă principalei și cunoscutei arme a campionilor mondiali (tocarea adversarului prin acțiuni rapide, surprinzătoare, insistente), noi le-am opus un calm și o liniște de-a dreptul surprinzătoare pentru cei ce veneau pentru prima dată pe cel mai cunoscut stadion din lume, în fața deținătorilor titlului suprem.

Care este explicația faptului că după 0 : 1, am reușit egalarea? În afara acțiunii lui Nunweiller VI, subliniată de noi în mod deosebit, se cer remarcate repeziciunea și promptitudinea cu care apărarea imediată, mereu susținută de Anca, Domide, și chiar de Lucescu, a reușit să se înalțe la mingile trimise — cu disperare — pe sus, în careul nostru, de echipa engleză, acolo unde „planorii“ cu lovituri precise de cap, Hurst și Hunt, împreună cu imbatabilul — la cornere — Jackie Charlton, încercau să-l învingă pe Gornea.

Minutele cele mai grele n-au fost în repriza I, ci în a 2-a: primele 20 de minute după pauză, cînd englezii, mereu solicitați de reputatul Bobby Charlton, azi pentru prima oară purtător al banderolei de căpitan, au atacat organizat, presant, rapid, așa cum n-au făcut-o și nu aveau s-o facă de-a lungul meciului . . .

Aceste 1200 de secunde, în care tinerii noștri tricolori au simțit, parcă mai mult decît oricînd, oboseala unui meci susținut într-o perioadă de plină inactivitate competițională, au marcat răbufnirea care ne-a adus rezultatul egal cu victoria și o perioadă de 15 minute în care fotbaliștii români, cu Dinu apărînd foarte bine și agresiv în atac, l-au „supărat“ foarte des pe Banks.

După ce în min. 73 o minge, care n-a mai întîlnit în calea ei spre gol decît bara, ne-a refuzat egalarea, aceasta

Scanned with OKEN Scanner

a venit la puțin timp după aceea: o combinație scurtă în fața careului englez, un șut-bombă al lui Lucescu și Jackie Charlton a întins de data asta mîna spre a opri balonul care se ducea amenințător spre plasă. Penalti! Arbitrul Callaghan, care închisese ochii la faultul asupra lui Dumitrache, în prima repriză, acordă acum pedeapsa maximă. Sînt minute de mare tensiune pentru noi, pentru mica delegație de români, prezentă la acest meci. Dumitrache prelungește parcă, în mod voit, executarea loviturii. Apoi cu un calm mai ... englezesc decît cel al englezilor, a executat clasica fentă, trimițîndu-l pe Banks în dreapta și mingea în stînga: 1 : 1!

Și acum, cele 15 minute infernale în care, secundă cu secundă, era apărat rezultatul cel mai bun, de cel mai mare răsunet din istoria fotbalului nostru. Și, destul de puțin experimentații noștri jucători, avîndu-l mereu în frunte pe debutantul Anca, au reușit ceea ce cu toții doreau, alături de iubitorii fotbalului din țara noastră.

... A trecut aproape o oră de la terminarea meciului, tribunele s-au golit, reflectoarele s-au stins; doar aici, la masa presei forfota continuă, impresiile se schimbă în numeroase limbi, iar pe tabela electrică de marcaj a rămas înscris, toată noaptea: *England* — *Romania* 1 : 1.

*

Declarații după meci:

Sir ALF RAMSEY, managerul echipei Angliei:

„Sîntem dezavantajați în toate întîlnirile susținute „at home", pentru că spectatorii vor să cîștigăm cu orice preț. Apoi, am avut și dezavantajul scoaterii lui Peters și Moore din echipă datorită accidentărilor. Înainte de meci le-am atras atenția jucătorilor mei că vor avea în față un adversar dificil, așa cum am avut și în meciul cu naționala Bulgariei. Și așa a și fost. Românii au acționat exact așa cum trebuia pentru a ne anula principalele noastre atu-uri, adică au temporizat jocul punînd mult preț pe păstrarea balonului în mijlocul terenului, scoțîndu-ne astfel din ritm".

Scanned with OKEN Scanner

BRIAN GLAINVILLE, cunoscut comentator al televiziunii britanice:

„Splendidă în efortul ei tineresc, această echipă a României, pe care atunci cînd i-am citit componența și vîrsta jucătorilor pe listele ce le-am primit înaintea jocului, am confundat-o cu echipa de tineret a țării dvs. Pe teren însă, ea și-a dezmințit tinerețea, jucînd cu o plăcere și o forță direct impresionante. Mi-a plăcut cel mai mult acest băiat blond, Nunweiller VI, care aud că face parte dintr-o familie de mari fotbaliști, băiat care azi nu a fost cu nimic mai prejos de Bobby Charlton în meciurile lui cele mai bune. Reprezentativa României a dovedit, în această seară, că are posibilități foarte frumoase, mai ales datorită vîrstei ei fragede."

ANGELO NICULESCU, antrenorul echipei României:

„Am reușit un rezultat remarcabil în fața unei echipe puternice care a jucat pe „Wembley" mai bine ca la București. Cheile succesului nostru? Voința jucătorilor și buna organizare a jocului, în funcție de realitățile de pe teren. În mod special mă bucură faptul că pe „Wembley" a evoluat astă seară cea mai tînără echipă națională din istoria fotbalului nostru, ceea ce aruncă o lumină frumoasă asupra viitorului. Demn de subliniat că egalitatea nu a fost rezultatul unui hazard, ci urmarea unui joc de bună calitate, unde ne-am arătat egali cu faimoșii noștri adversari. Remarc în mod deosebit pe Nunweiller VI (în special în prima repriză), pe Domide, Anca și cei 4 fundași."

NUNWEILLER VI:

„Cu toate că jucam chiar în fief-ul campioanei lumii, stadionul „Wembley" nu știu cum s-a făcut, dar n-am simțit nici o clipă emoție. Ba, parcă dimpotrivă, m-am simțit foarte bine și am intrat pe teren cu convingerea că voi repeta reușitele din partidele cu Anglia și Elveția de la finele anului trecut. Și am reușit un rezultat care ne bucură pe toți".

SĂTMĂREANU:

„Sîntem cu toții aproape de aceeași vîrstă, sîntem prieteni, sîntem o formație tînără, fără nume, dar ne unește dorința unor rezultate remarcabile pentru fotbalul românesc. 15 ianuarie 1969 este, pînă acum, cea mai fericită zi din viața mea."

Scanned with OKEN Scanner

„Sport" *Zürich:* „Românii au jucat acest meci pentru rezultat și la fel de decișii ca pe terenul propriu (n.n.: în partida încheiată cu 0 : 0), unde întîlnirea a avut de altfel și o altă față. Aici (la „Wembley" n.n.), natural că englezii au fost cei care au dat tonul în joc, avînd 33 de șuturi la poartă față de cele 18 ale oaspeților, dar cu toate vorbele curajoase și dezghețate ale lui Alf Ramsey „n-a venit încă ziua Angliei".

... Sistemul lui Ramsey este ușor de ghicit și bunii tehnicieni, care sînt românii, au fost greu de scos din dispozitiv prin schimbările de poziție nu prea rapide.

... Golul înscris de Dumitrache din penalti, acordat pentru henț în careu, este primul gol al României în cele trei meciuri cu Anglia. La aceasta să mai adăugăm că mai înainte trebuia să se acorde un 11 m contra Angliei, cînd Dumitrache a fost faultat de către Hunter.

... În ansamblu, un strălucit rezultat al acestor subestimați români, care trebuie să dea de gîndit elveților" (dr. Paul Schneeberger, corespondent la Londra).

„Corriere dello Sport" — *Roma*, sub titlul „Surprinzătoarea România ține în șah Anglia la «Wembley»": „Frații Charlton au făcut totul, dar n-a fost ca în epoca C.M. cînd lungul și durul Jackie în apărare și irezistibilul Bobby în atac au luptat atîta pentru victoria finală a Angliei ... Astă-seară, totuși, contra României — incisivă, dar elegantă și remarcabil de tehnică, Jackie a înscris unicul gol al Angliei ... Superioritatea teritorială a englezilor a fost, de altfel, indiscutabilă, cu toate că românii s-au arătat perfecți în controlul balonului. Dar aceștia au fost absenți în fazele conclusive ... Se impune totuși în atenția publicului echipa României, în unele momente într-adevăr magnifică și aplaudată de același public" (Gianpero Rolandi, corespondent la Londra).

„Les Sports 69" — *Bruxelles* publică o scurtă telegramă din Londra, din care reproducem: „Echipa Angliei n-a putut obține decît un meci nul în fața României pe „Empire Stadium" de la Wembley. Englezii au dominat tot timpul întîlnirii, dar trioul Hurst-Hunt-Rad-

Scanned with OKEN Scanner

ford (care a debutat în națională) n-a știut să exploateze slăbiciunile defensivei românilor."

„Deutsches Sportecho" — *Berlin*. Sub titlul „Penalti — egalare": „... Alf Ramsey ... poate, totuși, să fie mulțumit de tehnica și tactica echipei sale, în primul rînd pentru că a atacat tot timpul, dar, iar s-a manifestat o veche lipsă: nu a marcat destule goluri față de marea ei superioritate în cîmp, deși Gornea nu a fost prea sigur... La români au plăcut fundașii care au jucat sigur (Boc și Dinu), Nunweiller VI, Lucescu și Dembrovschi, periculoși în contraatacuri" (Leonard F. Gelbett, corespondent la Londra).

„France Football" — *Paris:* „... A fost suficient, deci — cum au făcut tinerii români — a se regrupa la mijlocul terenului pentru a lupta cu arme egale, numeric vorbind, și a păstra mingea recuperată pentru a stinge focul de pe „Wembley" (unde cîntecele și aplauzele au rămas aceleași de la „World Cup")" (J. Ph. Rethacker, trimisul special).

„Ceskoslovensky sport" — *Praga* scrie, într-o scurtă relatare: „Reprezentativa României a obținut în fața a circa 72 000 spectatori, miercuri seara, un neașteptat succes la Wembley, unde a terminat la egalitate cu campionii mondiali..."

„L'Equipe" — *Paris*, într-un comentariu intitulat „România arată drumul" scrie printre altele: „... Românii au făcut apel miercuri la un mare număr de jucători mai tineri de 21 de ani. Fără îndoială că ei ne-au arătat drumul de urmat pentru că și ei sînt ca noi: caută de mult timp să reclădească o echipă națională de valoare" (J. Ph. Rethacker, trimisul special).

„La Gazetta dello Sport" — *Milano:* „... România care a ținut în șah cu 0 : 0 Anglia și în noiembrie la București, a ieșit neînvinsă și de pe „Wembley"... Rezultatul de 1-1, dacă pe de o parte a răsplătit pe oaspeți (care ar fi putut obține un rezultat cu mult mai bun dacă poarta n-ar fi fost apărată de Gornea), pe de altă parte a lăsat un gust amar celor 80 000 de spectatori, care așteptau cel puțin trei goluri de la campionii lor mondiali" (Mimmo Zaccheo, corespondent la Londra).

Scanned with OKEN Scanner

„L'Équipe" — *Paris:* „România arată drumul". Sub acest titlu, J. Ph. Rethacker scrie, referindu-se la viitorul meci al echipei franceze contra Angliei: „Echipa Franței va trebui să se inspire din exemplul dat de o echipă română renovată și seducătoare. Ea va trebui să alieze tinerețe, entuziasm și condiție fizică, unei tehnici sigure și unui calm tactic, indispensabile pentru a sparge jocul englezilor..."

•

„Nucleul Wembley" și-a pus o amprentă sigură

Atena, miercuri 16 aprilie 1969

2 : 2 CU GRECIA LA ATENA

Scurt film al celor 90 de minute (din care primele 45 fără goluri).

Stadionul „Karaiskakis" din Atena.
Spectatori 40 000.
Timp frumos, teren bun.
Arbitru A. Sbardella (Italia).

Autorii golurilor: Sideris (min. 51), Dedes (min. 60), respectiv Dumitrache (min. 54, 66).

Grecia: Iconomopoulos — Kamaras, Balopoulos, Zanderoglou (min. 46 Kremidas), Gaitazis — Haitas, Karareskos (min. 70 Ioutsos) — Dedes, Sideris, Papaioanou, Botinos.

România: Răducanu — Sătmăreanu, Boc, Dan, Deleanu — Ghergheli, Dinu — Dembrovschi, Ionescu, Dumitrache, Lucescu.

Scanned with OKEN Scanner

După ce la ora 16,35 balonul a fost lansat dintr-un helicopter, lovitura de începere a partidei a revenit echipei noastre. În primele minute de joc gazdele beneficiază de o lovitură liberă de la 35 m, rămasă însă fără rezultat. Contrar aşteptărilor noastre, meciul nu are de la început o amprentă de mare luptă, deoarece fotbaliştii greci nu atacă viguros, ci acţiunile lor au o notă de lejeritate, atacurile gazdelor fiind uneori chiar lente. În min. 3 la o acţiune Ghergheli — Dembrovschi — Dinu — Lucescu, mingea ajunge din nou la Dinu, care şutează puternic, portarul prinde balonul, îl scapă, apoi intră din nou cu dificultate în posesia lui. În minutul 4, la un şut al lui Dedes, Sătmăreanu acordă corner, dar gazdele nu fructifică. Echipa Greciei atacă mai mult, dar formaţia noastră sub bagheta lui Ghergheli, care coordonează jocul la mijlocul terenului şi a lui Ionescu, care organizează jocul în atac, temperează acţiunea de dominare a elevilor lui Gheorghiadis. În min. 7, Dan stopează un atac al lui Sideris, iar după 1 minut înregistrăm cel de-al doilea şut al nostru la poarta grecilor (autor acelaşi Dinu).

În aceste prime minute se face simţită superioritatea noastră în tehnică şi ca orientare de joc. Pe scurte perioade înregistrăm acţiuni spontane ale fotbaliştilor greci, care au o veritabilă „vioară întîi" în Papaioanou, jucător complet, la fel de bun organizator şi finalizator. În min. 12 o frumoasă acţiune Ionescu—Dumitrache—Lucescu îl aduce pe ultimul în situaţie foarte bună, dar Kamaras intervine în ultima clipă. Nu trece decît un minut şi pericolul ameninţă poarta noastră: gazdele obţin un corner, dar Boc stopează acţiunea lui Dedes. Adversarii noştri trag mai des la poartă, încearcă de la distanţă vigilenţa lui Răducanu, grăbesc finalizarea — în timp ce noi —, dimpotrivă, ne apropiem de poartă mai mult prin combinaţii. Şi reuşim să creăm prima mare ocazie a meciului: Lucescu centrează în apropierea punctului de 11 m, Dinu vine din urmă lansat, dar ratează intervenţia. Peste trei minute din nou emoţie în tribune: combinaţie Ionescu — Ghergheli — Lucescu, pătrundere a extremului nostru stînga urmată de o driblare a portarului, centrare paralel cu linia de poartă spre Dumitrache, dar . . . intervenţie salutară a lui

Scanned with OKEN Scanner

Balopoulos, care respinge în corner! În min. 21 din nou în situație bună: Dembrovschi șutează pe lîngă bară. Încep să se facă mai mult simțite atacurile formației locale, dar Papaioanou, pe care Ghergheli îl urmărește ca o umbră, nu-și poate pune coechipierii în situații bune de gol. În plus, Sideris nu se simte în largul său în fața a doi fundași centrali români (Boc și Dan) excelenți, după cum se știe, în jocul la cap. De cîteva ori, atacanții adverși încearcă acțiuni bazate pe „un-doi"-uri, cărora apărătorii români, atenți și bine plasați, le găsesc cu regularitate antidotul. Totuși, în min. 29, gazdele au o mare ocazie: Botinos îl derutează pe Deleanu, pasează lui Haitas, acesta trimite lui Dedes și extremul dreapta grec pătrunde pînă la 6 m de unde, însă, trage afară!

Fazele încep să alterneze la ambele porți. În min. 34 Dan respinge, la o lovitură liberă executată de Papaioanou. În min. 36 Haitas șutează la poartă, Răducanu respinge în bară de unde mingea iese în corner, iar în minutul următor, la o centrare a lui Lucescu, Dumitrache trimite cu capul, din plonjon, și Iconomopoulos reține.

O fază la care gazdele protestează, dar nejustificat, se petrece în min. 42. Dedes cîștigă un balon la Deleanu, centrează, Papaioanou trimite înapoi, cu capul la Botinos și acesta expediază mingea în plasă. La această fază, însă, Sideris se afla în ofsaid, semnalizat de arbitrul de linie și fluierat de arbitrul de centru, înainte ca mingea să intre în plasă. Ultimul minut al primei reprize este marcat de o frumoasă acțiune individuală a lui Dumitrache, din păcate însă neîncheiată cu gol. Atacantul nostru a pornit în acțiune personală de la mijlocul terenului, s-a strecurat printre 6 jucători, a pătruns în careu, a șutat, dar balonul a fost blocat de un apărător, i-a revenit, Dumitrache l-a driblat și pe portar, a mai driblat un fundaș și a tras... peste bară. În general, în această repriză, noi ne-am impus prin pase mai precise, printr-o mai bună organizare a jocului, printr-un plus de tehnicitate și am fi terminat în avantaj dacă am fi insistat mai mult în atac, mai ales că apărarea selecționatei țării gazde era — după cum s-a văzut — ușor de descumpănit.

Scanned with OKEN Scanner

Repriza a doua, repriza golurilor

Necăjiți de scorul alb consemnat de primele 45 de minute ale jocului, fotbaliștii greci încep repriza a doua sub semnul unor atacuri mai hotărîte. Imediat după reluare, în min. 47, echipa gazdă obține un corner pe care l-a acordat Ghergheli. Răducanu iese la minge, o respinge și apoi o reprinde cu destulă dificultate. În min. 49 este rîndul echipei noastre să beneficieze de un corner, îl execută Ionescu, și Dinu, bine plasat, reia cu capul, dar alături de poartă.

În min. 51 se produce deschiderea scorului: un duel aparent banal între Sătmăreanu și Botinos este cîștigat de ultimul, care centrează lung, pe partea dreapta, Deleanu încearcă să oprească cu pieptul, dar nu reușește și Sideris, aflat în apropiere, profită de ezitarea fundașului nostru, marcînd printr-un șut de la numai 6 m. Răducanu a plonjat, dar șutul era imparabil. Încurajați de gol, fotbaliștii greci încearcă și reușesc să se mențină în atac, mai ales că echipa noastră manifestă o ușoară, și poate explicabilă, cădere.

Din fericire această perioadă dificilă durează doar 3 minute, căci în min. 54 echipa României clădește un atac combinativ, început în apropierea centrului terenului: Ghergheli pasează lui Sătmăreanu, acesta intuiește posibilitatea unui contraatac, se lansează pe extremă și centrează pînă la Lucescu, extrema noastră stîngă trimite înapoi cu capul, precis, pînă la Dumitrache, care, de la numai 8 m, șutează puternic cu piciorul stîng și tabela de marcaj se rotește și în dreapta numelui României, deci 1 : 1!

În continuare, grecii au o ușoară superioritate în joc, concretizată curînd (min. 60) de cel de-al doilea gol al lor. Aflat în afara careului, Sideris a șutat la poartă, Răducanu a apucat să atingă mingea doar cu vîrful degetelor, trimițînd-o în bară de unde, revenind în teren, a fost reluată cu capul de către Dedes. Salutați cu urale de către public pentru această performanță, fotbaliștii eleni insistă în continuare, dar apărarea română rezistă. În min. 62 Boc salvează o situație într-adevăr periculoasă, dar numai după 4 minute egalăm dintr-o fază

Scanned with OKEN Scanner

aproape identică cu cea premergătoare primului nostru gol. De data aceasta Lucescu se angajează într-o cursă pe partea dreaptă și centrează pînă la Ionescu, aflat pe extrema cealaltă. Încadrat de Balopoulos și Kamaras, înaintaşul nostru găseşte culoarul cel mai fericit pentru a pasa, trimiţînd mingea înapoi la Dumitrache. La fel de sigur și de oportun ca la primul gol, Dumitrache va şuta tot cu stîngul, de la 10 m în colţul lung al porţii lui Iconomopoulos.

Puși pe gînduri, grecii operează în min. 70 o schimbare în echipă (Karareskos este înlocuit cu Ioutsos). Echipa noastră continuă să se menţină în atac și în min. 72 Dumitrache reia în bară mingea centrată de Lucescu. Inutil însă, căci arbitrul îl sancţionase pe înaintaşul nostru în poziţie de ofsaid. În min. 73 echipa greacă execută un atac-trombă pe aripa dreaptă. Dedes îl finalizează printr-o centrare, dar Boc respinge prin foarfecă în faţa lui Sideris, pregătit să primească și eventual să fructifice această minge. Arbitrul Sbardella sancţionează saltul apărătorului nostru cu o lovitură liberă indirectă. Infracţiunea se comisese la 11 m lateral de poartă și Papaioanou, executînd lovitura, pasează pînă la Sideris. Emoţiile noastre sînt însă risipite de Dembrovschi, care reuşeşte să respingă o dată cu mingea și pericolul. Pe măsură ce timpul se scurge devine clar că echipa gazdă nu mai are forţa fizică și morală cu care a început această partidă. Stăpînii necontestaţi ai jocului devin fotbaliştii noştri, care construiesc cîteva faze de poartă interesante. De pildă în min. 79, Kamaras respinge greşit o minge la o lovitură liberă executată de Lucescu, Dumitrache „găseşte“ mingea, dar o reia puţin peste poartă. În min. 82 e rîndul apărării noastre să salveze situaţii periculoase. Boc și Ghergheli au stopat acţiunile lui Papaioanou și Sideris, care au întruchipat ultima ambiţie a gazdelor de a mai realiza ceva. În min. 84 Sătmăreanu îl lansează pe Dumitrache, care pătrunde lateral și, depăşindu-l pe Balopoulos, rămîne doar cu portarul în faţă. Îl ajunge însă Kamaras care respinge în corner, executarea lui n-a avut însă nici un rezultat.

Ultimele minute sînt colorate de dominarea clară a echipei noastre, care nu insistă totuși suficient. Ar fi fost

Scanned with OKEN Scanner

poate un prilej de a obține victoria, pentru că apărătorii greci se clătinau vizibil la fiecare atac al nostru. În general prima parte a reprizei secunde a aparținut gazdelor, partea a doua a demonstrat superioritatea fizică, tehnică și tactică a echipei române.

Brigada italiană de arbitri condusă de Antonio Sbardella a asigurat un arbitraj bun. Ea a fost ajutată în misiunea sa și de comportarea sportivă a ambelor echipe

ANGELO NICULESCU, antrenorul echipei României:

„După fizionomia jocului rezultatul de egalitate ne nedreptățește pentru că superioritatea noastră tehnică și tactică a fost evidentă și pentru că am avut mai multe ocazii de a înscrie decît adversarii noștri. Am reținut, ca schimbare esențială în evoluția echipei, faptul că jucătorii au început să se obișnuiască cu acțiuni pe zone mari, și nu mai au căderi după un gol primit. Remarc în mod special pe Ghergheli, Boc, Dumitrache. Grecii au jucat mai slab decît în meciurile cu Elveția și Portugalia, la care am asistat."

DAN GHEORGHIADIS, antrenorul echipei Greciei:

„Echipa României a jucat foarte bine. M-a surprins pentru că am văzut-o la Istanbul. Rezultatul îl consider echitabil. Noi am jucat sub așteptări, probabil din cauza nervozității de care au fost stăpîniți jucătorii. Dintre fotbaliștii români am remarcat pe Dan, Ghergheli, Dumitrache și Ionescu.

ANTONIO SBARDELLA, arbitrul meciului:

„Joc interesant, grație ambelor echipe. Rezultatul este echitabil. Cred că acest punct realizat la Atena oferă șanse echipei României de a se vedea în turneul final al Campionatului mondial."

Scanned with OKEN Scanner

După ce arbitrul italian Sbardella a fluierat sfîrșitul partidei, antrenorii și jucătorii români, cît și ziariștii au început să regrete faptul că echipa noastră nu a cucerit o victorie și deci două puncte, care ar fi oferit o șansă mai mare pentru calificarea în Mexic. Poate că jucătorii noștri ar fi meritat victoria, căci superioritatea tehnică, orientarea și numărul de ocazii au fost de partea lor. Adevărul este însă că atît lor cît și nouă ne-a fost în cele din urmă foarte scump acest rezultat de egalitate, obținut după ce gazdele au condus de două ori cu 1-0 și 2-1. Îl văzusem pe Dumitrache ratînd o ocazie incredibilă, la fel pe Dinu. Am auzit apoi în urechi stadionul clocotind de bucuria înscrierii celor două goluri ale gazdelor, dar ne-a și uns la inimă acest Dumitrache care a știut să egaleze, această echipă, pînă în cele din urmă stăpînă pe ea, calmă, capabilă să înregistreze totuși cel mai bun rezultat în deplasare al echipei României în vreo competiție oficială mondială sau europeană în ultimul timp. După 12 ani de la victoria cu 2—1, tot cu Grecia și tot la Atena, în 1957, în preliminariile Campionatului mondial '58, urmează acest 2—2 onorabil și promițător.

Am văzut la Atena o echipă a României decisă să lupte cu toate forțele pentru un rezultat bun. A început meciul foarte bine, a ratat, dar a continuat să insiste și, în mod lăudabil, nu s-a dezechilibrat cînd a fost condusă, ci a ripostat, egalînd de două ori, 1—1 și 2—2. A obținut acest rezultat de egalitate după o partidă care o onorează prin factura jocului practicat. Printr-o organizare mai bună a jocului a știut să tempereze avîntul adversarilor, să joace combinativ și relaxat și astfel să stăpînească în mare parte terenul, cu excepția unei perioade scurte de derută, după pauză. Dacă ar fi încercat să materializeze superioritatea din cîmpul de joc, să insiste mai mult, să nu se retragă în cochilie după 2—2, echipa națională ar fi avut mai mult de cîștigat.

Dar și așa, datorită evoluției bune a echipei României, meciul nu a avut un caracter dur, ci a păstrat în cea mai mare parte o notă sportivă, astfel că și din acest punct de vedere echipa noastră s-a făcut remarcată. Tehnicienii

Scanned with OKEN Scanner

neutri aflați aici au apreciat doza de maturitate a jucătorilor noștri, atît în apărare cît și în atac. În apărare, în special prin Boc și Dan, ei au știut să destrame un atac zeificat aici la Atena, iar în compartimentul nostru ofensiv Dumitrache și Ion Ionescu au realizat faze de mare fineţe și spectacol.

Prin cele două goluri înscrise, Dumitrache se detașează ca un realizator excelent, într-o vervă admirabilă. Alături de el se situează jucători ca Ghergheli, care a avut dublul rol de coordonator de joc și de „jandarm" al lui Papaioanou; fundașii centrali reaclimatizați excelent cu noii parteneri din echipa națională; linia de mijlocași, căreia pe lîngă Dinu și Ghergheli i s-au alăturat la timp și Lucescu și Dembrovschi pentru a respinge sau a iniția atacuri; apoi, fundașii de margine, Sătmăreanu și Deleanu și portarul Răducanu au întregit o echipă națională care merită să fie apreciată.

•

Cea mai frumoasă miercuri de mai a fotbalului românesc: Lausanne, miercuri 14 mai 1969

ELVEȚIA – ROMÂNIA 0 : 1 (0 : 1)

Secvențele cele mai importante ale meciului

Stadionul „Olimpic" — *Pontaise*, teren foarte bun, timp frumos, luminozitatea excelentă, spectatori 50 000.

Arbitru: Thomas Wharton (la tușă P. Huston și A. Grant, toți din Scoția) — foarte bun.

A marcat: Michaud (în propria poartă) presat de Lucescu, la o centrare a lui Tufan (min. 33).

Elveția: Prosperi — Michaud — Ramseier, Tacchella, Chapuisat — Odermatt, Signorelli (min. 35: Stierli), Kuhn — Künzli, Vuilleumier, Quentin.

Scanned with OKEN Scanner

România: Răducanu — Sătmăreanu, Boc, Dan, Deleanu (din min. 55: Hălmăgeanu) — Dinu, Nunweiller VI — Dembrovschi, Tufan, Dumitrache, Lucescu.

Elveţienii aleg terenul, iar nouă ne revine lovitura de începere . . . Contrar aşteptărilor, cei care atacă sînt fotbaliştii români şi nu cei elveţieni. Păstrăm iniţiativa timp de 5 minute, fără să periclităm însă poarta lui Prosperi. Gazdele ajung în faţa lui Răducanu abia în min. 5, dar ce emoţii ne-au produs! Odermatt îl lansează „printre" pe Quentin, care se deplasase pe stînga, scapă de Boc şi pătrunde în careu. Va fi gol? Nu. Portarul nostru a ieşit la timp şi printr-un plonjon în picioarele lui Quentin a salvat un gol gata făcut, iar Nunweiller a îndepărtat pericolul degajînd lung. Un minut mai tîrziu elveţienii sînt cei care au emoţii. O acţiune a lui Lucescu, pe dreapta, este oprită prin fault. Execută Sătmăreanu, se produce învălmăşeală în faţa porţii lui Prosperi şi în ultimă instanţă Ramseier lămureşte situaţia trimiţînd în corner. Lovitura de colţ rămîne fără rezultat.

Apărarea la înălţime

Echipa noastră păstrează iniţiativa la mijlocul terenului, de unde iniţiază acţiuni alternative prin Lucescu şi Dembrovschi. Jocul se menţine egal. Un corner la poarta noastră rămîne fără efect, un şut al lui Lucescu (primul) îşi greşeşte ţinta (min. 10), ca şi şuturile lui Dinu (de la 30 m) şi Kuhn (de la 16 m, razant cu bara transversală) din min. 12 şi 14.

Apărarea noastră se remarcă prin joc calm, bine organizat, cu intervenţii prompte, iar mijlocaşii împing mereu atacul. La o astfel de acţiune, Dumitrache combină frumos cu Tufan, dar ezită să tragă şi pierde balonul (min. 18), pentru ca în min. 20 să ajungă tîrziu la o minge scăpată de Prosperi. Acesta este pus din nou la încercare de un şut puternic al lui Nunweiller VI (min. 21), respins în corner. Elveţienii răspund prin acţiuni variate, bazate pe un 4—3—3 foarte elastic, tatonînd pe unde poate fi sur-

Scanned with OKEN Scanner

prinsă apărarea noastră. Tentativele lor, însă, sînt zădărnicite de apărători. Boc intervine de două ori consecutiv cu capul (min. 23).

Prima ocazie

În min. 25 sîntem pe punctul de a deschide scorul. Dinu se intercalează în atac și-l lansează pe Dembrovschi, care scapă lateral de poartă și șutează foarte puternic la colț, sus. Printr-un salt de panteră Prosperi salvează în corner, anihilînd o bună ocazie a noastră.

Fazele se succed cu repeziciune de la o poartă la alta, echipele se angajează într-o luptă dîrză, dar corectă, jocul nu are „goluri". Din cornerul de mai sus s-a născut un contraatac elvețian Tacchella — Odermatt, respins de Deleanu, de la care pornește o acțiune Lucescu — Dumitrache; acesta din urmă are doar pe Michaud în față, îl driblează, mai trece și de Signorelli, repliat, și trage... peste poartă.

Dulcele minut 33

ÎN SCHIMB ATACUL DIN MIN. 33 NU RĂMÎNE FĂRĂ REZULTAT; BALONUL PORNEȘTE DIN PICIORUL LUI NUNWEILLER VI ȘI AJUNGE LA DUMITRACHE PE DREAPTA (el s-a deplasat cu regularitate pentru a scăpa de marcajul lui Michaud). O PASĂ LUNGĂ, PRECISĂ, SPRE TUFAN, DEPLASAT PE ARIPA DREAPTĂ, CONSTĂNȚEANUL FUGE DUPĂ BALON, CÎȘTIGĂ DUELUL CU CHAPUISAT CARE-L URMĂREA, AJUNGE PE LINIA DE CORNER ȘI DE AICI CENTREAZĂ LA SEMIÎNĂLȚIME ÎN CAREUL MIC. LA MINGE SE REPEDE LUCESCU, DAR MICHAUD INTUIND INTERVENȚIA LUI, SE PRECIPITĂ SĂ DEGAJEZE, ÎNSĂ LOVEȘTE GREȘIT MINGEA ȘI O TRIMITE ÎN PLASĂ. 1:0 pentru ROMÂNIA.

Meciul rămîne în continuare echilibrat, echipa noastră joacă mai sigur, dar nu se produc faze mai impor-

Scanned with OKEN Scanner

tante pînă în min. 43, cînd ratăm o ocazie clară. Din nou Nunweiller VI inițiază un atac, trimite lung în fața porții, Michaud se înalță pentru a respinge cu capul, dar nu reușește și mingea își continuă zborul spre Dembrovschi, aflat liber în colțul careului. Un șut puternic, dar alături! Astfel că repriza ia sfîrșit în avantajul echipei noastre. De notat că în min. 35 Signorelli s-a accidentat într-o ciocnire cu Dan și a părăsit terenul, fiind înlocuit cu Stierli.

45 de minute într-o tensiune extraordinară

La reluare, elvețienii încep cu atacuri susținute, dar primele șuturi se produc la... poarta lui Prosperi: Dinu în min. 48 și Nunweiller VI în min. 52. Apărătorii noștri nu lasă nici o clipă de răgaz atacanților elvețieni pentru a intra în poziție de șut. Boc și Dan domină spațiul din fața porții lui Răducanu. Din min. 55 însă, îl pierdem pe Deleanu, accidentat; locul lui este ocupat de Hălmăgeanu.

Ofensiva gazdelor se intensifică, cornerele la poarta noastră se înmulțesc (min. 54, 57, 59), apărarea este din ce în ce mai des solicitată, dar Boc, Dan, Sătmăreanu, Dinu și în ultimă instanță Răducanu își fac datoria.

Perioadele de tensiune sînt întrerupte de contraatacuri periculoase ale echipei noastre. Unul se produce în min. 60, cînd Dembrovschi recuperează din apărare mingea și pornește în „cursă lungă", driblînd cîțiva adversari, ajunge la 16 m și șutează, dar afară! Momente grele înregistrăm la poarta noastră în min. 61 și 63, cînd Răducanu și Boc salvează în corner, ca și în min. 64.

Jocul este foarte dinamic, punînd pe prim plan un duel între apărarea noastră și atacul helvet, încheiat cu regularitate în avantajul nostru. În min. 76 mingea este purtată de pe stînga pe dreapta, la Künzli, care centrează pînă la Vuilleumier, aflat la 6 m de poartă. Răducanu, însă, iese la timp prin plonjon și salvează în corner, răpind gazdelor o mare ocazie de egalare. Două minute mai tîrziu Răducanu execută un nou plonjon, la tușă, și cade, împreună cu Quentin, lovindu-se de un... fotograf.

Scanned with OKEN Scanner

Cu cît se scurg minutele cu atît elveţienii atacă mai disperat pentru a obţine măcar un meci nul. Echipa noastră, însă, se apără cu succes, stăvilind valurile de acţiuni şi iniţiind chiar şi contraatacuri. Astfel după ce în min. 71, 72, 73 şi 75 a respins noi tentative ale adversarilor, întrerupe presiunea printr-un atac Nunweiller VI — Dumitrache, încheiat cu un corner acordat de Stierli. Execută Lucescu, Tacchella respinge scurt şi Nunweiller VI reia alături. Urmează noi acţiuni, în min. 78 şi 79, rămase fără rezultat, pentru ca în min. 81 să ratăm, poate cea mai mare ocazie. O combinaţie Dembrovschi — Dumitrache se termină cu o centrare de pe stînga pe dreapta, la Lucescu, care recentrează. Prosperi iese din poartă, dar nu ajunge la minge şi Dembrovschi reia cu capul cu puţin peste poarta goală! Iar Sătmăreanu lansat în atac în min. 86 ratează şi el o situaţie favorabilă!

Ultimele minute se scurg într-o tensiune extraordinară. De o parte atacuri peste atacuri, în 8, 9 şi 10 jucători, de alta o apărare de netrecut, care se opune cu o energie de nebănuit asaltului la poarta lui Răducanu; Boc de două ori consecutiv, Sătmăreanu şi în ultimele secunde... Odermatt înlătură pericolul de la poarta noastră, şi jocul ia sfîrşit cu victoria României. Pe teren, jucătorii, epuizaţi fizic şi nervos de efortul depus pentru acest mare succes, se îmbrăţişează fericiţi.

•

10 minute după strălucita victorie

ION BALAŞ, vicepreşedinte al F.R.F., conducătorul delegaţiei române:

„Sîntem într-adevăr fericiţi de această victorie. Jocul a purtat, timp de 90 de minute, amprenta deciziei şi a risipei de energie cu care fotbaliştii noştri au abordat acest meci cu o miză atît de importantă. Echipa României a jucat foarte bine în prima repriză, dovedind o foarte bună organizare, calm şi inteligen-

Scanned with OKEN Scanner

ță remarcabilă. Ofensivei elveţiene de după pauză i s-a răspuns cu şi mai mult calm şi cu ultimele resurse de energie. Victoria de la Lausanne constituie un mare pas spre Mexic şi ne obligă să luăm măsuri în continuare pentru o bună pregătire. Trebuie să ne ferim cu toţii, în viitorul apropiat, de exaltare şi euforism, foarte periculoase în asemenea împrejurări".

EMERICH VOGL, membru al comisiei de selecţie:

„Evident că sînt foarte mulţumit de această victorie, care se datoreşte, în primul rînd, dăruirii cu care au jucat fotbaliştii români. Îmi dau, în acelaşi timp, seama că în grupa noastră lupta nu s-a încheiat şi că la toamnă ne aşteaptă două jocuri foarte grele.

Echipa României a cîştigat fiindcă a fost mai lucidă decît adversara sa, cu excepţia a 20 de minute din repriza secundă, perioadă pe care am trecut-o, totuşi, cu bine. Sînt emoţionat de modul cum echipa şi-a apărat şansele. Aş vrea însă să remarc în mod special aportul lui Lucescu, debutul bun al lui Tufan, excelenta comportare a liniei de fundaşi, iar pe Răducanu îl felicit pentru că a jucat foarte serios întreaga partidă. Sînt de asemenea bucuros că Radu Nunweiller, care nu era în cea mai bună formă, a jucat aseară peste aşteptări".

ERWIN BALLABIO, antrenorul echipei elveţiene:

„Rezultatul ne decepţionează, dar şi mai mult mă decepţionează comportarea echipei mele de la care mă aşteptam la mai mult, mai ales ca spirit ofensiv. Deşi indicaţia pe care am dat-o a fost să atacăm violent, încă din start, am fost surprins să constat că în teren cele două echipe apar de la început ca egale. Sigur că nu românii sînt de vină că lucrurile nu au ieşit aşa cum pregătisem eu tactica. Îl felicit pe Angelo Niculescu şi Emerich Vogl pentru rezultat, însă părerea mea este că înfrîngerea noastră este nemeritată. Am fi putut obţine un meci egal, dar s-a opus, în primul rînd, Boc şi Dan, iar în ultima instanţă acest uriaş Răducanu".

DAN GHEORGHIADIS, antrenorul echipei Greciei:

„Românii au cîştigat pentru că au fost extrem de conştienţi de tot ce au făcut atît în atac cît şi în apărare, dîndu-ne impresia că trăiesc fiecare minge jucată din min. 1 pînă în min. 90. Echipa României

Scanned with OKEN Scanner

mi-a părut extrem de bine organizată. Am avut imaginea unei formații care a știut să-și pregătească bine derbiul. Remarc întreaga echipă națională română, dar nu pot să nu-mi exprim admirația pentru portarul Răducanu și pentru fundașii centrali Boc și Dan. În mare progres s-a arătat Lucescu care și-a perfecționat centrările. Deși îmi sînt în continuare adversari, recomand românilor, așa cum se spune în România „să nu li se urce la cap!"

P. LACERDA, secretarul general al federației portugheze:

„Nu pot decît să felicit pe români a căror victorie mă bucură, fiindcă îmi sînt buni prieteni. Remarc progresul tehnic al echipei române și în special al unor jucători ca Lucescu, Dumitrache, Boc și Dan. Referindu-mă la lupta din grupa noastră, consider că este în continuare deschisă, cu toată această victorie strălucită. De ce? Fiindcă mult cîntatul avantaj al terenului nu-și dovedește valoarea ce i se acorda pînă acum. Mă refer la cele trei puncte pierdute de portughezi acasă și la cele trei puncte cîștigate de români în deplasare".

THOMAS WHARTON, arbitrul meciului:

„A fost o partidă disputată sportiv, între două echipe bune. Elvețienii au dominat mai mult, însă apărarea română a jucat cu o decizie pe care rareori am văzut-o la o echipă în cariera mea de arbitru. Dacă ar fi să sintetizez motivele victoriei românești aș face-o astfel: 1) joc de echipă; 2) excelentă organizare în apărare; 3) joc tactic bine ales."

C. DAN, căpitanul echipei:

„În acest meci am fost 11 jucători în slujba unui tot. A existat în teren o mare omogenitate sufletească și o mare omogenitate de joc. În calitate de căpitan al echipei, mulțumesc tuturor coechipierilor pentru spiritul lor de luptă. Aproape la fiecare intervenție la balon a coechipierilor mei aveam cîte o revelație. Elvețienii, deși au dominat mai mult, n-au cîștigat, pentru că noi am știut să acoperim spațiile spre poartă".

LUCESCU:

„Am învins la Lausanne, în primul rînd fiindcă în cadrul echipei a existat o excelentă colaborare. Fiecare a căutat să suplinească greșelile coechipierilor.

Scanned with OKEN Scanner

Din punct de vedere tactic cred că ne-a reușit în practică planul de a-i ataca pe elveții în jumătatea noastră de teren, și apoi de a ne apăra în zona noastră densă în fața careului. Poate că din punct de vedere al spectacolului jocul n-a plăcut în repriza a doua, dar de astă dată am știut să luptăm pentru calificare".

SĂTMĂREANU:

„Am cîștigat pentru că am avut o echipă omogenă, în care toți jucătorii au dat tot ce au putut. Am să vă împărtășesc un secret: cînd am intrat pe teren, în repriza a doua, ne-am spus unul altuia că trebuie să jucăm ca și cum noi ar trebui să egalăm scorul în această partidă".

*

Spicuiri din presa de peste hotare

Victoria reprezentativei României asupra Elveției la Lausanne a stîrnit mult interes în cercurile fotbalistice internaționale. Presa sportivă de peste hotare comentează cu lux de amănunte meciul, al cărui rezultat a fost considerat drept surpriza grupei I din preliminariile Campionatului mondial.

„La Gazetta dello Sport" din Milano, de pildă, sub titlul „Răsunătoarea surpriză de la Lausanne", după ce subliniază că în urma acestei victorii echipa României a devenit favorita grupei, avantajată și de programul viitoarelor jocuri, scrie: „Dar nu-i numai programul, de altfel, care-i face optimiști pe români. Comparativ cu ultimele două jocuri cu Italia, echipa lor s-a arătat în net progres, deși la Lausanne a fost lipsită de oameni experimentați ca Dobrin și Ghergheli, la mijlocul terenului, și Pîrcălab, atacantul pe care după meciurile Inter — Dinamo, Helenio Herrera l-a denumit „săgeata Carpaților". Punctul forte în meciul cu Elveția a fost apărarea în frunte cu Dan și giganticul portar Răducanu... La mijlocul tere-

Scanned with OKEN Scanner

nului echipa română s-a descurcat foarte bine cu tehnicul Dinu și expertul Nunweiller VI, cărora în repriza a doua, cînd și-au pierdut din eficiența inițială, le-au dat o mînă de ajutor aripile și Dumitrache... În atac, oamenii cei mai buni au părut Tufan și Dumitrache, un înaintaș foarte mobil și dotat cu un bun control al balonului".

O corespondență primită din Brazilia ne informează că victoria de la Lausanne a găsit un mare ecou în presa braziliană, care — în general — subliniază că „la turneul final din Mexic vor apare noi valori europene, cum e cazul Belgiei și, probabil, al României, în timp ce echipe cunoscute ca Spania și Portugalia sînt sortite unor poziții secundare".

După cum scrie ziarul „A Gazeta" din São Paulo, care publică un lung reportaj asupra fotbalului din estul și centrul Europei și deci și din România, echipa română are ca și asigurată participarea în Mexic, pentru că ultimele două partide le dispută acasă. „O Dia" din Rio de Janeiro consideră rezultatul de la Lausanne drept „un mare succes al românilor". Ziarul „A Gazete Esportiva" scoate, de asemenea, în evidență ultimele succese ale românilor, iar „Noticias Populares", publicînd o declarație a antrenorului Otto Gloria, care activează în Portugalia, confirmă pronosticul specialistului brazilian că România este țara care se va califica din grupa I a preliminariilor europene.

•

Echipa națională ne-a dăruit o mare satisfacție

Cîte lucruri nu se pot scrie de aici înainte despre această partidă care a răsturnat toate pronosticurile! Să bați Portugalia în propriul său bîrlog cu 2 : 0 și pe urmă să pierzi pe teren propriu în fața unei echipe suferind de un complex elvețian, cu explicații prin birturi italiene, iată ce poate oferi numai sportul-rege. Partida de la Lausanne

Scanned with OKEN Scanner

nu a fost un spectacol, nici nu doream să vedem balet, execuţii ireproşabile sau cine ştie ce savantlîcuri. Nu era nevoie decît de două puncte în labilul clasament al seriei, spre vîrful căreia am ţîşnit într-un mod nespectaculos, dar eficace. Nu este numai o victorie în deplasare, lucru rar în palmaresul din ultimii ani al echipei noastre naţionale, nu, e ceva mai mult: e trecerea peste o inferioritate psihică, după un îndelungat proces de inhibiţie.

Este o victorie a inteligenţei în primul rînd, trebuie recunoscut acest lucru celor care au conceput tactic partida. Încă din primele minute avîntul elveţian era măcinat de trecerea ca printr-o maşină de cusut a mingii, strecurarea ei lentă de-a lungul şi de-a latul terenului. Balonul frîna şi el parcă, avea o greutate mai mare decît cea obişnuită, într-un cuvînt nu se grăbea, pentru că tehnica victoriei cerea exasperarea gazdei care lupta cu minutele şi vedea că nu mai reuşeşte să obţină ceea ce dorea atît de mult, poate mai mult decît noi: victoria.

Şi a venit dulcele minut 33 şi am văzut deodată pasărea victoriei pe umerii lui Dan cu aripile desfăcute.

Este o mare victorie, în concepţie, pe care o salutăm din toată inima. Acum, atenţie la îngîmfare şi nu supraestimaţi terenul de acasă, care iată, în două cazuri s-a dovedit fatal celor ce vor să împrumute de la gazon ceea ce nu au în bocanci!

Meciul de la Lausanne a demonstrat pe deplin, încă o dată, că fotbalul românesc dispune, la ora actuală, de un mănunchi de jucători nu numai talentaţi, dar şi bine pregătiţi din punct de vedere tehnic şi tactic, care ştiu să-şi pună în valoare aceste calităţi. De aceea, i-am dat dreptate impresarului brazilian Zacour, cel care a organizat numeroase turnee ale echipelor româneşti în Africa şi America de Sud, cînd spunea că „această tînără echipă a României poate deveni în circa 2 ani una din formaţiile de prim-rang european şi că o vede în turneul final din Mexic".

Scanned with OKEN Scanner

Se anunță o toamnă dintre cele mai vesele

IUGOSLAVIA – ROMÂNIA 1 : 1 (0 : 0)

Belgrad, miercuri 3 septembrie 1969

BELGRAD, iluminație excelentă, vreme călduroasă. „Stadionul Armatei Populare", 20 000 de spectatori. AU MARCAT: Dembrovschi (min. 28) și Mujkici (min. 55).

IUGOSLAVIA: Djurcovici — Djorici, Gracianin — Belin (min. 68: Trivici), Holter, Pavlovici — Petkovici, Pirici, Biekovici (min. 78: Bukal), Acimovici (min. 46: Mujkici), Giaici.

ROMÂNIA: Ghiță — Sătmăreanu, Hălmăgeanu, Dan, Mocanu — Ghergheli, Dinu — Dembrovschi, Domide (min. 62: Nunweiller VI), Dumitrache, Creiniceanu (min. 68: Tufan).

ARBITRU: László Vízhányó (Ungaria), ajutat la tușă de Djurgevici și Puhar (ambii Iugoslavia).

După cele de la Londra și Lausanne, iată că și la Belgrad, în compania finalistei de anul trecut a Campionatului Europei, tricolorii noștri au părăsit stadionul cu fruntea sus.

În primele 45 de minute, partida aceasta, organizată cu prilejul jubileului de 50 de ani al Federației Iugoslave de Fotbal, a păstrat aspectul jocului de la Lausanne: apărare fermă, o linie mediană excelentă care a știut să temporizeze jocul și să păstreze balonul pentru a da drumul mingii atunci cînd se impune, avînd știința contraatacului. Am spus „în primele 45 de minute" pentru că, după pauză, fotbaliștii iugoslavi au luptat cu puteri înzecite spre a se impune. Și au reușit. Atacurile lor au căpătat o frecvență de-a dreptul neliniștitoare pentru buturile noastre, jucătorii au devenit mult mai percutanți, au atacat pe un front larg, au făcut încrucișări pentru a se demarca și au șutat de nenumărate ori la poarta lui Ghiță. Și au reușit egalarea. Au avut și victoria chiar de cîteva ori în vîrful bocancului, numai că ori au irosit ocaziile trăgînd uneori milimetric pe lîngă poartă, ori șuturile lor

Scanned with OKEN Scanner

au fost respinse de apărătorii noștri (de foarte multe ori în corner) sau reținute de Ghiță. Dar și noi am avut victoria în mînă. Mai bine zis în vîrful ghetei lui Dembrovschi. Singura soluție a apărătorilor iugoslavi la această fază din min. 88 a fost faultarea atacantului român la 6 m de poartă, dar arbitrul nu a acordat nimic.

După splendida miercuri, o strălucită duminică de toamnă

România — Portugalia 1 : 0 (1 : 0)

București, duminică 12 octombrie 1969

Pulsul celor 90 de minute ale jocului.

Atmosferă de zile mari în tribunele stadionului „23 August". Aici s-a întîlnit Capitala și Provincia. Aproape 100.000 de susținători fideli au fost alături de națională, „înarmați" cu steaguri, fanioane, pancarte, sirene, talăngi, clopote, dar mai ales cu o mare cantitate de dragoste și încredere în tricolori. Și și-au făcut datoria. Echipa nu s-a simțit singură.

Apar formațiile! Echipa României, în tricouri galbene, chiloți albaștri și jambiere roșii cu dungă galbenă, se aliniază în formația: Răducanu — Sătmăreanu, Hălmăgeanu, Dan, Deleanu — Dinu, Nunweiller VI — Dembrovschi, Dobrin, Dumitrache, Lucescu.

Nu se va opera nici o modificare de-a lungul partidei.

Portughezii apar în tricouri roșii, chiloți albi și jambiere verzi: Damas — Pedro Gomes, Batista, Humberto, Hilario — Gonçalvez, José Maria, Simoes — Nelson, Torres, Eusebio. Înlocuiri: min. 46 Toni în locul lui José Maria; min. 70 Joao Jacinto în locul lui Torres.

După ultimele acorduri ale fanfarei militare, care a intonat imnurile de stat, arbitrul iugoslav R. Canak, ajutat de compatrioții săi I. Strmenski și M. Cajici, cheamă la centru căpitanii echipelor, Lucescu și Hilario. Ultimul alege terenul, noi avem mingea. Min. 4: atac portughez respins lateral de Dembrovschi la . . . Gonçalvez, care re-

Scanned with OKEN Scanner

centrează slab, dar cu puțin efect. Răducanu plonjează, se bilbiie și scapă mingea, o reprinde cînd Eusebio se pregătea s-o șuteze, dar Dan s-a interpus.

Min. 15: acțiune Lucescu — Dumitrache — Dobrin și acesta pasează ideal lui Dembrovschi, care venea în plină viteză și era liber. Totuși, șutul lui de la 7 m, lateral, trece peste poartă! Mare ocazie!

Min. 24: Nunweiller VI — Dumitrache (aripa stîngă), centrare, Dembrovschi șut din volé, Damas apără magistral.

Golul victoriei. Soarta partidei a fost decisă în min. 30, după o pasă greșită a lui Dan, care a trimis mingea la picioarele lui Nelson. Acesta l-a lansat pe Simoes. Dinu a ratat primul atac de deposedare, dar a insistat și a reușit la al doilea, mingea a ajuns la Dembrovschi, de la acesta la Lucescu, apoi din nou la Dembrovschi, care a pătruns printre doi adversari și, în apropierea careului, i-a pasat în adîncime lui Dumitrache. Acesta demarcat la timp, a fost punctual la întîlnire cu mingea, l-a driblat scurt pe Batista, ieșit în calea lui, apoi pe Humberto, venit să-l ajute și, cînd să tragă, Dobrin — venit perpendicular pe poartă — o ia înainte, șutînd cu sete, mingea ricoșează din mîna lui Damas, descrie o boltă și aterizează la rădăcina stîlpului porții, de unde se rostogolește în poartă. Damas sare după ea, dar prea tîrziu. E gol!

În loc de sinteză

Min. 34: Hălmăgeanu stopează un atac al lui Eusebio, Răducanu culege balonul, dar este lovit de Nelson și ripostează cu aceeași monedă, care putea costa scump echipa . . .

Min. 42: Lucescu recuperează mingea, îl lansează pe Dobrin, care „vede" o „gaură" în apărarea portugheză și-l lansează pe Dumitrache, ce se găsește față în față cu Damas. Șutul pornește, dar Damas oprește miraculos.

Min. 45: José Maria — Simoes, cursă pe aripă și centrare. Torres, liber, sare și lovește mingea, dar greșit și o trimite alături de poartă.

Scanned with OKEN Scanner

Min. 50: Dobrin — Dumitrache (din nou acest cuplu de aur!) combină şi ultimul centrează. Dembrovschi reia cu capul, dar Hilario salvează.

Min. 65: Deleanu — Nunweiller VI — Dobrin (ajuns aripă stîngă). Un dribling prelungit al acestuia din urmă, trece de trei adversari şi centrează la Dumitrache. Un şut puternic din întoarcere, dar mingea trece cu puţin pe lîngă bară. Damas era spectator.

Min. 78: Gonçalvez se infiltrează pe stînga şi centrează periculos, Deleanu a apărut ca din pămînt pentru a împiedica şutul lui Eusebio.

Min. 79: Simoes centrează din viteză de pe dreapta, dar Dan este cu o secundă mai iute şi respinge în corner balonul pe care-l aşteptau doi portughezi.

Jocul echipelor. „Tricolorii" noştri au păstrat clasica aşezare în 4—2—4, în cadrul căreia fundaşii s-au dublat destul de corect şi oportun, mijlocaşii au acoperit la timp zonele din faţa liniei de fund, dar au fost prezenţi şi la construirea şi finalizarea acţiunilor de atac; iar atacanţii — care fără excepţie i-au sprijinit alternativ pe mijlocaşi, luptînd să recupereze mingea pierdută — au combinat variat şi s-au mişcat permanent, surprinzînd apărarea adversă. Portughezii au aplicat un 4—3—3, cu Simoes sau Nelson, în funcţie de raze, ca al treilea mijlocaş şi cu José Maria şi apoi Toni, pendulînd între apărare şi atac.

Arbitrajul lui R. Canak, larg, amintind de maniera conducătorului jocului *A.C. Milan — Estudiantes La Plata.* A intervenit de cîteva ori pentru a mai tempera jucătorii. Uneori, însă, a fost surprins departe de fază. În general s-a achitat bine de sarcina dificilă de a conduce un meci cu o miză atît de importantă.

Cum au văzut meciul . . .

Dr. JOSÉ ANTUNES, selecţioner al echipei Portugaliei:

„Românii s-au arătat mai tari decît portughezii mei în acest meci cu o miză atît de fantastică pentru ambele echipe: calificarea pentru Mexico — 1970. Cu

Scanned with OKEN Scanner

toate acestea, meciul l-am pierdut noi. Cred că singurul punct negru al acestei partide a fost arbitrajul care a nemulțumit ambele echipe și în special pe noi. Actuala echipă a României mi s-a părut cea mai valoroasă din cele aliniate pînă acum contra noastră, în jocurile vizionate de mine. Desigur, prin această victorie, drumul dvs. spre Mexic s-a deschis. Veți prezenta acolo cîțiva jucători de clasă excepțională, în frunte cu nr. 6 (Dobrin), nr. 10 (Nunweiller VI) și nr. 9 (Dumitrache), între care i-ar sta bine și lui Eusebio. Cred însă că pentru a avea o reușită cît mai deplină la viitorul turneu final al C.M. de fotbal, ar trebui — observațiile pe care le fac sînt prietenești — schimbat ceva în sistemul de joc. Adică ar fi necesar să se pună mai mult accent pe clasa tehnică a unora dintre jucătorii dvs., mai ales că, așa cum am spus, cîțiva dintre ei sînt de clasă internațională. În afara gestului nesportiv, Răducanu mi-a făcut impresia unui filon de aur, insuficient prospectat. Cu o pregătire adecvată, uriașul dvs. portar ar putea fi plasat printre primii din lume".

ALVES DOS SENTOS, comentator al televiziunii portugheze:

„Formația dvs. a jucat mai realist decît echipa Portugaliei și, după părerea mea, putea cîștiga chiar cu 2 : 0. Și n-ar fi trebuit să fie o surpriză pentru nimeni. Dar Damas, după părerea mea a apărat excelent. Noi, portughezii, ne-am fi mulțumit cu un 0 : 0, dar el ar fi fost inechitabil. Dintre cei 24 de jucători, m-a impresionat, în afara excepționalului Dobrin, jucătorul cu nr. 10 din echipa dvs., Nunweiller. Rezultatul dvs. de azi onorează performanțele de pînă acum. Sînt sigur că veți reuși să treceți și peste Domazos și ai lui și că ne veți lua locul la turneul final al C.M. din Mexic. Vă felicit!"

SERGIO CAVALCANTI, ziarist la „Jornal dos Sports" — Rio de Janeiro:

„Echipa României a fost foarte bine pregătită fizic, mult mai bine decît cea a Portugaliei. Jucătorul cu nr. 8, Dobrin, mi se pare cu totul și cu totul notabil, păcat că această partidă a fost atît de violentă. Vina principală o poartă arbitrul, care n-a intervenit mai energic. Victoria României putea fi confortabilă, ca scor, dar, în același timp, putea cîștiga și Portugalia. Sînt singur că ne vom întîlni în Mexic cu echipa dvs."

Scanned with OKEN Scanner

RATKO CANAK, arbitrul meciului:

„M-au impresionat Dobrin, Dan Coe și Nelson, pe care-i consider cei mai buni jucători ai partidei. Rezultatul este meritat, chiar dacă formația portugheză a fost mai tehnică. Păcat însă că jucătorii ei au acționat individual. Tocmai prin asta s-a impus România: omogenitate și joc colectiv".

ELI ZACOUR, impresar din Brazilia:

„Am venit special din Brazilia ca să văd acest meci. Fiind un amic al fotbalului românesc, mă bucur că ați reușit un rezultat care vă apropie și mai mult de realizarea unei dorințe la care în anii trecuți aproape că vă era frică să vă gîndiți. Dar să știți că echipa de acum își merită prezența printre cele mai bune 16 din lume. Mă bucur, de asemenea, pentru „flerul" meu de a vedea în dvs. o echipă de marcă încă de acum cîțiva ani și de a vă fi organizat turneele atunci cînd nimeni nu credea în ea".

CARLOS PINHAO, redactor al ziarului „A Bola", Lisabona:

„Cred că e o mare greșeală să fii nemulțumit de virilitatea acestei partide. La ce ne-am fi putut aștepta decît la o luptă aspră, fără menajamente, pentru victorie? Uităm ce miză importantă era în joc? Sigur că un arbitru mai strîns, pe anumite porțiuni ale întîlnirii, ar fi evitat unele momente neplăcute; în rest nimeni și nimic nu poate fi acuzat. Echipa României a repurtat o victorie meritată. Dacă și una din ocaziile firavului blond și jucăuș, acest argint viu, Dumitrache, s-ar fi transformat în gol, partida ar fi scăpat de sub apăsarea incertitudinii rezultatului final. Am o satisfacție: chiar dacă echipa țării mele a pierdut, în Mexic va merge tot o echipă latină".

CESARE TRENTINI, redactor la „Stadio" din Bologna:

„Internaționalii României au jucat așa cum trebuia acest meci. Cînd e vorba de o calificare nu încape tocmeală, nu poți să-ți permiți să te distrezi! Aici fotbalul de mare realism e singurul care te poate ajuta în scopul ce ți l-ai propus. Socotesc că reprezentativa României și-a asigurat o bază a formației pe care grefele se pot executa ușor și fără riscuri prea mari. După părerea mea, forța de șoc a atacului trebuie mărită, mai ales pentru întîlnirea cu Grecia".

Scanned with OKEN Scanner

BATISTA, jucător în echipa Portugaliei:

„Cel mult noi puteam reuși un 1 : 1. Nelson a avut o mare ocazie în prima repriză, dar apărarea dvs. a fost mai tare. În general meciul mi-a plăcut, dar a fost dur. Cu adevărat o bătălie din care au ieșit învingători jucătorii mai bine pregătiți fizic".

TORRES, jucător în echipa Portugaliei:

„Am încercat să joc 90 minute, dar tensiunea nervoasă m-a doborît. E drept că astăzi n-a fost un meci prea spectaculos, un adevărat regal sportiv, cum anticipau mulți, dar miza meciului a fost atît de mare încît a pus stăpînire pe nervii ambelor echipe. Vă rog să mă credeți nu ne așteptam că aici, la București, se vor stinge toate speranțele noastre".

EUSEBIO, (cu cîteva minute înainte de a urca în avion, luni dimineața):

„Eu sufăr mult la înfrîngere. Din această pricină sînt greu de prins de către ziariști imediat după meci. Acum, cînd m-am liniștit, vă voi spune o scurtă părere despre joc. În momentul cînd echipa României a marcat, am înțeles că toate îndrăznețele noastre proiecte s-au spulberat. Era greu să mai înscriem noi două goluri..."

*

FRANZ SPEIPELT, delegatul F.I.F.A. (Austria) „Victoria României este meritată!"

„Ca reprezentant al F.I.F.A. vreau să subliniez în primul rînd două elemente cu un atribut comun: excepțional! e vorba de organizare, de publicul spectator. Nu pot alinia și calitatea jocului sub acest superlativ; probabil caracterul său decisiv i-a știrbit pe alocuri din valoarea spectaculară. Numai așa îmi explic, fără să aprob însă, unele duritățI comise de jucători. Important este însă că rezultatul final oglindește o superioritate reală a echipei învingătoare, din rîndul căreia remarc, îndeosebi, pe Dobrin și Dumitrache."

Scanned with OKEN Scanner

DIN PRESA DE PESTE HOTARE

Franța: „Bravo Roumanie" („L'Équipe")

Unul dintre cele mai mari și mai răspîndite cotidiene sportive „L'Équipe" din Paris, intitulează cronica de la București, „Bravo Roumanie!" Comentariul subliniază că primele 30 de minute ale echipei noastre au fost formidabile și ele au înregistrat golul victoriei marcat de o manieră spectaculoasă de către cel mai bun jucător al partidei, Dobrin, același fotbalist care s-a bucurat de un mare succes acum doi ani, în ianuarie, la Marsilia.

„Le Figaro" publică un comentariu amplu sub titlul „Medalia de bronz a C.M. nu va fi prezentă în Mexic, România a cîștigat de o manieră spectaculoasă . . . " Opiniile redactorului de specialitate al cunoscutului ziar parizian sînt acelea că, așa cum s-a desfășurat meciul de la București, reprezentativa română se arată ca o probabilă și merituoasă cîștigătoare a grupei".

„Paris jour", socotește că „în primele 30 de minute echipa României a realizat un fotbal de o ridicată calitate, realizînd replica pe care, în 1954, reprezentativa R. F. a Germaniei o dădea în finala C.M. echipei Ungariei, un team socotit mai valoros, așa cum se prezentau calculele hîrtiei chiar și înaintea întîlnirii de la București".

Italia: „Nu numai un 1 : 0 . . ." („Corriere della sera")

Cotidianul cu cel mai mare tiraj din Italia a publicat în toate cele 6 ediții ale sale, începînd cu cea de duminică, comentarii asupra partidei de la București. Cel mai important dintre ele este intitulat: „Nu numai un 1 : 0 . . ." și el subliniază că nu numai performanța în sine este deosebită, ci și maniera de joc a echipei României. „11-le român este la ora actuală — și rezultatele sale în fața unora dintre cele mai redutabile reprezentative europene sînt mărturii incontestabile — una dintre cele mai constante selecționate continentale".

Scanned with OKEN Scanner

Anglia: „România! La revedere în Mexic!" („Daily Miror")

„Portugalia n-a putut riposta decît extrem de palid în fața unei decise și bine organizate echipe a României. Gazdele, cu o formație foarte tînără, probabil cea mai tînără din Europa în acest moment, au știut ce au vrut și se îndreaptă cu pași siguri spre calificare. România! La revedere în Mexic!"

Elveția: „România cu un picior în Mexic" („Sport"-Zürich)

Presa elvețiană, în totalitatea ei, dedică largi spații partidei de la București, comentînd situația grupei din care face parte și reprezentativa Elveției. Cel mai important ziar de specialitate, „Sport" din Zürich, notează pe mai multe coloane, în prima pagină: „România cu un picior în Mexic!" Alt ziar, „La Tribune de Geneve", este de părere că „... numai un miracol mai poate califica Elveția". Cotidianul „Nazional Zeitung" din Bâle publică un comentariu sub titlul: „Cu 1 : 0 de la București, noi vom rămîne acasă!", iar „Neue Züriche Zeitung" inserează cronica sub titlul „Adio Mexic! Sîntem bătuți!" Un larg comentariu, sub semnătura trimisului său la București, Mario Widner, publică „Blick" din Zürich. Cunoscutul comentator de fotbal elvețian conchide: „Practic, totul s-a terminat. Numai Ballabio mai crede într-un miracol!" Un comentariu foarte elogios la adresa echipei României a apărut în „La Suisse" (din Geneva). În final, autorul comentariului cere înlocuirea selecționerului Ballabio.

Care duminică din noiembrie poate să fie mai frumoasă decît aceea din octombrie?

Iată o întrebare care mă frămînta sîmbătă seara (15 noiembrie), în ajunul meciului decisiv cu Grecia. Cîntărind posibilitățile, am făcut o scurtă trecere în revistă a noastră și a preliminariilor Campionatului mondial de-a lungul anilor.

Scanned with OKEN Scanner

Campionatul mondial — „Cupa Jules Rimet" cum a fost denumit din 1950 (în amintirea fostului președinte F.I.F.A., inițiatorul acestei grandioase competiții) — se află în al 40-lea an de existență, dar bătălia pentru calificare are „numai" 37 de ani, pentru că s-a născut în momentul în care numărul țărilor înscrise a depășit pe cel al echipelor (16) admise la turneul final. Acest lucru s-a întîmplat la ediția a II-a; de atunci, din 1933 — anul primelor preliminarii — bătălia pentru calificare a început să fie tot mai dură, mai dificilă, dar și calificarea mai prestigioasă.

Temeritate răsplătită

1930, Montevideo. Prima ediție a Campionatului mondial. Privită cu multe rezerve (de altfel cîteva țări înscrise s-au retras ulterior), ea n-a întrunit decît 13 participante, astfel că n-au fost necesare preliminarii. În schimb, din partea noastră a fost nevoie de un mare act de curaj pentru ca să ne numărăm printre cele patru țări europene (Franța, Iugoslavia, Belgia și România), care s-au încumetat să se arunce într-o aventură în necunoscut. Dar, un mănunchi de entuziaști, în frunte cu O. Luchide, N. Lucescu, C. Rădulescu etc. au făcut acest pas, înfruntînd dificultăți enorme, mai ales financiare și pentru obținerea concediilor jucătorilor (Vogl era să rămînă acasă . . .). Au avut însă satisfacția să facă cunoscut un fotbal tînăr, cu numai 24 de jocuri internaționale la activ, și o federație la fel de tînără (înființată în 1929). Jocurile cu Peru (3-1) și Uruguay (0-4) au adus bucuria unor aprecieri frumoase, dar și tristețea unui bilanț nefericit: un picior fracturat (Steiner II) și cîțiva răniți (Stanciu, Wetzer I, Deșu).

Succes deplin!

Anul 1933 n-a fost marcat numai de faimosul 13-0 (scor total) de la Balcaniada de la București, ci și de o excelentă prezență în calificările Campionatului mondial

Scanned with OKEN Scanner

într-o companie selectă de valori pe plan european. Elveţia lui Ninelli, Abegglen, Hochstrasser, Séchehaye et co. abia a egalat (2-2) la Berna (după ce am condus cu 2-0, Sepi II şi Dobay) în min. 84 din 11 m. Iar Iugoslavia (cu Marianovici, Glaser, Asrenievici, Lechner, Vuiadonovici) a cedat la Bucureşti golului marcat de Dobay în min. 74 (2-1), lăsîndu-ne cale liberă spre turneul final din Italia, nouă şi Elveţiei (în grupă fiecare ţară a disputat un meci acasă şi altul în deplasare fără tur-retur, iar primele două clasate s-au calificat; Elveţia a făcut 2-2 la Belgrad). Am avut însă emoţii pînă la plecare pentru că elveţienii au contestat dreptul de joc al lui Barátky şi la început am fost descalificaţi. Ulterior însă totul s-a lămurit şi echipa a fost repusă în drepturi. La Triest, în Italia, în optimile de finală, ne-a stopat însă Cehoslovacia (2-1, după ce am condus cu 1-0), care avea să treacă de Elveţia în sferturi şi să ajungă în finală. Sorţii nu ne-au favorizat.

Surpriza amară

1938. Anul ediţiei a 3-a în Franţa, unde am ajuns fără prea mare osteneală. Echipa Egiptului, adversarul din preliminarii, nu s-a prezentat. O calificare mai uşoară nici nu se putea. Dar cum se întîmplă uneori în asemenea împrejurări, nici nu ne-a fost de bun augur. În optimile Campionatului mondial am întîlnit, la Toulouse, Cuba, un adversar modest, fără nici o carte de vizită, dar care a izbutit să ne ţină în şah „vedetele de 14 carate" (Pavlovici, Bürger, Dobay, Covaci etc.), iar la rejucare şi-a . . . permis chiar să ne elimine!

Două absenţe

Aici s-a încheiat epoca prezenţelor la turneele finale; de atunci jinduim după o nouă calificare, de care acum sîntem foarte aproape. În ediţia 1950 nu ne-am înscris, iar în cea din 1962 ne-am retras după înscriere. Urma să întîlnim Italia . . .

Scanned with OKEN Scanner

„Praguri" de netrecut...

... s-au numit: Cehoslovacia în 1954, Iugoslavia în 1958 și Portugalia în 1966. De fiecare dată ne-am izbit de ele. Nervozitatea ne-a „sancționat" cu un 0 : 2 la Praga, într-un meci în care n-am fost inferiori tehnic, apoi — după două succese clare asupra Bulgariei (3-1 și 2-1) — am pierdut și la București (0-1), în fața Cehoslovaciei, după un joc în care am dominat copios. Trei ani mai tîrziu n-am știut să profităm de punctul pierdut de Iugoslavia la Atena (de unde noi ne-am întors cu două) și n-am știut, mai tîrziu după 1-1 la București să reeditățm la Belgrad „nulul" necesar calificării, cu Iugoslavia lui Mitici, Beara, Zebec et co... Și ne-am mulțumit cu locul 2 în grupă. Iar în 1965 în cale ni s-au ivit Portugalia și din nou Cehoslovacia. Eșecurile cu 1-2 la prima și cu 1-3 la a doua în deplasare, unde echipa nu se prea simțea în largul său, ne-au împnis pe locul 3 în grupă, rămîndu-ne doar satisfacția unor victorii acasă (cu 2-0 și respectiv 1-0) asupra acelorași adversari. Prea puțin însă față de năzuințele noastre.

Acum însă ne găsim la un pas de calificare, în situație privilegiată: meciul decisiv are loc la București și avem un punct avans asupra Greciei. După 385 de zile de la data primului „preliminar" (cel decepționant de la Lisabona), iată-ne în fața porții care deschide drumul Mexicului.

Ziua a 386-a...

București, duminică 16 noiembrie 1969

Visuri de 31 de ani împlinite: echipa României s-a calificat pentru turneul final al Campionatului mondial din Mexic.

ROMÂNIA — GRECIA 1 : 1 (1 : 0)

Radiografia calificării:

Stadionul „23 AUGUST, teren bun, timp frumos, circa 100 000 de spectatori.

Scanned with OKEN Scanner

România: Răducanu — Sătmăreanu, Hălmăgeanu, Dan, Deleanu, Dinu, Nunweiller VI — Dembrovschi, Dobrin (min. 80: Ghergheli), Dumitrache, Lucescu.

Grecia: Iconomopoulos — Gaitatzis, Kamaras, Spiridon, Dimitrou — Domazos, Haitas — Elefterakis, Sideris (min. 71: Dedes), Papaioanou, Koudas (min. 46: Botinos).

Arbitru: J. Adair (Irlanda de Nord), bun.

Au marcat: Dembrovschi (min. 37) și Domazos (min. 50).

Nici n-a fluierat bine începutul arbitrul nord-irlandez John Adair, asistat la tușă de M. Wright și W. Brooks, că echipa noastră a și declanșat primul atac, încheiat — după o lovitură liberă indirectă — cu un „cap" al lui Dumitrache, care a trimis însă slab pe lîngă poartă.

Minutul următor însă a dat emoții tribunelor. Lansat de Domazos, Koudas s-a îndreptat din lateral spre poarta lui Răducanu, dar acesta a ieșit la timp, i-a plonjat la picioare oprind acțiunea. Era primul semn din partea unui adversar hotărît să-și vîndă scump pielea. Al doilea a tăiat parcă răsuflarea spectatorilor noștri. Pornit pe contraatac, fundașul Gaitatzis a centrat, Sideris a șters mingea cu capul, trimițîndu-o în spatele lui, spre Koudas, aflat liber și în viteză. Un șut puternic, dar — din fericire — alături de poartă! . . .

Jocul rămîne egal 10 minute, timp în care se remarcă pe de-o parte jocul excelent la mijlocul terenului al celor doi „10" (Nunweiller VI și Domazos) și incisivitatea, viteza și finețea atacului grec, iar pe de altă parte, debutul slab al părții drepte din apărarea noastră, pe unde de altfel adversarii și-au dirijat majoritatea acțiunilor simțind că pe aici se poate pătrunde mai ușor spre poartă. De asemenea, tribunele remarcă pe un Dumitrache care, după ce că este strașnic păzit de Spiridon, nici nu-i reușește ceea ce încearcă, și pe Dobrin, care ni s-a părut nerestabilit, fapt ce a scăzut din randamentul atacului.

Și în aceste condiții însă echipa face un efort, reușește să lege mai bine jocul, să preia inițiativa, păstrînd-o pînă la pauză, e drept cu cîteva țîșniri sau sclipiri în atac

Scanned with OKEN Scanner

ale oaspeţilor. În 6 minute (10—15) obţinem 3 cornere, dar rămase fără rezultat.

Parcă în compensaţie pentru lipsa de strălucire a lui Dumitrache şi Dobrin, atacul începe să fie impulsionat de . . . Dembrovschi. Băcăoanul culege baloane din urmă şi el este şi acela care distribuie pase în atac sau iniţiază acţiuni cu multă fineţe şi dezinvoltură. El îi „pune" la cap o minge, dintr-o lovitură liberă, lui Dumitrache, dar reluarea acestuia greşeşte cu puţin ţinta (min. 18) şi tot el dă semnalul şi finalul unei foarte frumoase acţiuni (min. 20). Şutul, însă, a fost blocat de Kamaras.

Atacul grec are o perioadă de cădere şi datorită presiunii echipei noastre, dar nu pierde ocazia, atunci cînd i se iveşte, să se arate periculos: Dan a oprit cu pieptul un şut al lui Koudas, Hălmăgeanu a intervenit salvator în clipa următoare (min. 22), iar, peste 6 minute, cînd în urma unei combinaţii pe dreapta. Sideris—Elefterakis, mingea ajunge în faţa careului la Papaioanou, acesta era complet liber. Noroc însă că mingea a fost trimisă peste poartă.

În general însă, la factura scăzută a jocului, pe care — firește — şi-a pus amprenta miza mare a partidei, s-a adăugat şi o imprecizie în şuturi. Două, ale lui Dembrovschi şi Dumitrache, trec peste poartă. De asemenea şi cel al lui Deleanu, în urma unei lovituri libere indirecte în careu, executată de Dobrin (acordată la un atac neregulamentar al lui Spiridon asupra lui Dumitrache).

Minutul acela istoric, 36

Apare Dembrovschi, care în min. 36 a scos o minge venind în apărare, a combinat cu Nunweiller VI, o centrare spre Dumitrache, dar Spiridon a fost mai iute şi a respins în corner. A executat Lucescu, de pe dreapta la minge a sărit Dumitrache, dar n-a ajuns, în schimb Dembrovschi a calculat mai bine traiectoria mingii, a venit exact la întîlnirea cu ea şi a reluat cu capul, peste Iconomopoulos, în plasă: 1 : 0!

Scanned with OKEN Scanner

Tribunele răsuflă ușurate, iar echipa română joacă mai calm, mai sigur de sine, anihilînd reacția oaspeților și dominînd jocul pînă la finele reprizei.

Rîndul lui Domazos

Dacă în prima repriză Nunweiller VI a „împins" atacul nostru, iar Dembrovschi l-a „tras" după el, la reluare a fost rîndul lui Domazos și Papaioanou să joace aceste roluri.

Nici n-a apucat să se încălzească bine jocul și iată egalarea cu totul neașteptată; dar oaspeții au început puternic repriza, iar jucătorii noștri au încercat vechea tactică a temporizării, cu pase la metrul pătrat, laterale și chiar înapoi. Lipsa de exactitate sau, uneori, de inspirație duce la erori care scot echipa noastră din atac și o trec în apărare. Așa s-a întîmplat în acel minut 50, cînd de pe dreapta Dinu a vrut să paseze lateral spre stînga. Papaioanou a ghicit însă intenția și a împiedicat balonul să ajungă la destinație, împingîndu-l spre Domazos. O scurtă cursă a acestuia cu balonul și, ajuns la 20—25 m de poartă, a șutat puternic de pe dreapta spre stînga, trimițînd balonul în plasă pe lîngă bară. Răducanu, surprins sau neatent, n-a reușit decît să atingă ușor mingea: 1 : 1.

Domazos, acest excelent mijlocaș, va stimula apoi jocul echipei sale și va face ca inițiativa să treacă de partea ei, profitînd de faptul că „dușul rece" i-a descumpănit pe jucătorii noștri. Așa se și explică de ce acum minutele se scurg greu pentru noi, atacul oaspeților dovedindu-se tot mai periculos. Un șut al lui Papaioanou trece peste poartă (min. 55) Treptat însă jucătorii români se regăsesc și pun la încercare apărarea masivă și dură a elenilor. Fazele, însă, se succed la cele două porți, cu mai multă periculozitate la poarta lui Răducanu, care — în min. 62 — lămurește o situație critică. Sideris îl găsește liber, printr-o pasă în cruciș, pe Botinos. Răducanu a ieșit la timp pentru a evita un gol.

Scanned with OKEN Scanner

O combinație promițătoare, dar nu reușită

Cinci minute mai tîrziu, o combinație Dembrovschi—Dobrin se încheie cu o centrare spre Lucescu, care trage în adversar, de aici mingea sare la Dumitrache și acesta, de la 3 m, dar în cădere, trimite mingea peste poartă! Mare ocazie.

Deși în cîmp oaspeții mai păstrează inițiativa, grație acelorași Domazos și Papaioanou, la care se adaugă și Haitas, totuși echipa noastră trece din nou pe lîngă al 2-lea gol în min. 71, cînd după o excelentă acțiune personală a lui Dobrin, un dribling prelungit paralel cu linia de corner, mingea ajunge la Dembrovschi, care reia cu capul spre colțul porții, dar Iconomopoulos are o mînă salvatoare, respingînd în corner! Trei minute mai tîrziu, trecem noi prin emoții, pentru că Dedes, liber pe stînga, se apropie amenințător de poartă, dar Dan are o intervenție bună îndepărtînd pericolul. Trei noi cornere la poarta lui Iconomopoulos (min. 75, 76, 77), rămase fără rezultat, o nouă intervenție oportună a lui Răducanu (min. 82) un șut din întoarcere al lui Lucescu (min. 83) și un corner obținut în min. 86 de Ghergheli, intervenția de ultimă clipă a lui Deleanu la un atac al lui Botinos (min. 87) și un șut „pe lîngă" al lui Dumitrache (min. 88) arată rapiditatea atacurilor la cele două porți și dramatismul ultimelor minute, cînd oaspeții au încercat obținerea victoriei (singura lor șansă pentru calificare), iar echipa noastră a căutat ca prin atac să păstreze egalitatea. Un rezultat de egalitate care ni se pare echitabil.

Ne-am calificat pentru turneul final al Campionatului mondial din MEXIC!

Desigur, sîntem nemulțumiți că n-am cîștigat și meciul cu Grecia. Sigur, am fi vrut cu toții să obținem în aceste preliminarii încă o victorie. Dar ceea ce contează într-o asemenea competiție este ansamblul său. Și noi am ieșit finalmente victorioși; după unica noastră înfrîngere la Lisabona, n-am mai pierdut nici un joc, am acumulat punct după punct și iată-ne, din foști condamnați iremediabil, după 386 de zile cîștigători ai seriei I. Și pentru aceste fapte merită sincere felicitări antrenorii echipei,

Scanned with OKEN Scanner

prof. Angelo Niculescu și Emerich Vogl, precum și toți jucătorii care în cele 386 de zile s-au străduit din toate puterile pentru succesul fotbalului românesc.

Desigur că în Mexic, cum a fost și la Londra, acum patru ani, sarcinile vor fi și mai grele decît în cursul preliminariilor. Dar înfrîngerea lor va fi un scop și mai nobil.

În paginile următoare voi încerca să redau unele aspecte ale ultimelor întreceri din cadrul *Campionatului mondial de fotbal* din Anglia, 1966, oferind nu numai amintiri despre stelele lor, dar și unele învățăminte folositoare.

Deci, poftiți: începem drumul nostru pe ruta *București—Londra—Mexic*, în compania *stelelor mondialelor de fotbal*.

Călătorie plăcută!

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL II

VORBEŞTE UN FIAT 850
sau
CUM AM AJUNS LA LONDRA

Nu! Eu nu sînt şi nu voi fi un personaj tocmai principal în filele care urmează. Dimpotrivă. Voi fi pomenită din cînd în cînd — mai mult cînd va fi vorba de plimbări, de străbaterea Europei şi a sute de kilometri pe şoselele Angliei. Atîta doar. Mă veţi întreba, totuşi, cine sînt, dacă am ajuns să ocup un locşor în cartea ce vă povesteşte peripeţiile fotbalului la Campionatul Mondial din 1966?

Şi ca nu cumva să fiu etichetată drept nepoliticoasă, mă voi prezenta cît mai repede:

Sînt o maşină „FIAT". Una dintre sutele, miile de autoturisme pe care le vedeţi trecînd în fiecare clipă prin faţa ochilor dvs. Povestea mea este legată de şirul nesfîrşit de impresii şi amintiri de la cea mai mare bătălie a fotbalului. Dacă veţi avea curiozitatea să parcurgeţi aceste prime pagini ale cărţii ce v-a căzut sub ochi, o să dezlegaţi repede misterul fiindcă ele vă înfăţişează biografia unei nou-născute, desfăşurată între Torino—Bucureşti—Tg. Mureş şi Londra. Dar, să încep rularea filmului:

Sînt un FIAT 850, gri. Un „bondoc" pe patru roţi, cum ne-a botezat pe noi, maşinile din această serie, maestrul acela bătrîn, Giuseppe Valpo, de la uriaşa fabrică de lîngă Torino. Într-adevăr, într-o frumoasă zi de mai a anului

Scanned with OKEN Scanner

1966, maestrul Giuseppe, după ce şi-a pus semnătura pe foaia de control, m-a bătut amical pe parbriz — şi mi-a zis: „Ei, bondocule, acum iei calea României... Drum bun şi să nu ne faci de rîs!“

Cîteva ore după aceea, cocoţată pe o platformă, alături de alte surori — tot tipul 850, dar altfel colorate — porneam în taca-taca trenului spre Bucureşti. Nu pot spune că m-am plictisit în călătorie. Din locul meu privilegiat aveam un unghi splendid, astfel că priveliştile — care de care mai interesante — m-au distrat tot timpul. Şi iată-ne ajunse la destinaţie. Am fost cu grijă descărcate din vagoane. Apoi am simţit cum cheia de contact se învirte şi motorul meu a început să duduie din plin. Tînărul nostru mecanic, brun şi vesel, a zîmbit satisfăcut că nu l-am făcut de ruşine, răspunzînd prompt la primul semn al cheii de contact. Dar şi eu doream mult să fiu la înălţimea reputaţiei „FIATULUI“.

Şi am pornit pentru prima oară pe picioarele, adică pe roţile mele. Străzile Bucureştiului, luminoase şi vesele, m-au făcut să uit destul de repede aleile largi ale parcului de la Torino. M-am uitat curioasă la oamenii de pe trotuare şi am constatat că nu se deosebesc nici ei de torinezii mei. Tot timpul, am schimbat — din mers, se înţelege — saluturi cu alte „Fiaturi“ mai mari sau mai mici, întîlnite mereu în cale. Am mărşăluit, deci, pe roţi, pot s-o spun cu exactitate, fiindcă kilometrajul nu mă înşală, — 450 km. Iată-mă ajunsă, apoi, în faţa unei porţi mari de fier care se deschise la semnalul claxonului nou, descoperindu-ne o uriaşă hală de parcare. Aici, am fost aliniată lîngă vreo alte 50 de „Fiaturi 850“, dar nici una dintre vechile vecine de pe platformă nu mai era cu mine. Plecaseră spre Iaşi, cum aveam să aflu mai tîrziu.

Orele care au urmat au fost cele mai neliniştite din viaţa mea. Mă tot frămîntam: de cine voi fi luată în primire? Cu cine îmi voi petrece mai departe zilele? Şi, uite aşa, m-am tot zvîrcolit pînă s-a făcut ziuă. N-a trecut bine ora micului dejun şi în hală intrară mai mulţi oameni. Unul dintre ei ne iscodea cu atenţie, atît pe mine, cît şi pe suratele mele. Şi-a oprit mai mult privirea asupra mea.

Scanned with OKEN Scanner

S-a apropiat, m-a cercetat pe toate părțile și după cîteva minute spuse, mîngîindu-mă cu simpatie pe bot:

„Pe asta o aleg!"

În acea clipă s-a petrecut evenimentul crucial pentru mine: porneam în largul vieții!

Înainte de orice, să vi-l descriu puțin pe primul meu stăpîn, fiindcă l-am studiat bine în vreme ce se efectuau formalitățile de cumpărare. E mic, slăbuț, dar plin de viață. Nu are o clipă de astîmpăr. Mi-am dat seama, după cum mi-a cercetat măruntaiele, că se pricepe la meserie Aveam să-mi întăresc convingerea de-a lungul miilor de kilometri ce i-am făcut, de atunci, împreună.

N-am așteptat mult și-l văzui pe cel devenit „responsabilul" vieții mele că se așază la volan și cu mînă sigură mă pune în funcțiune. Apoi, pe aici ne-a fost drumul. La primul popas, îmi dezmierdă volanul: „Ei, mititico! Te așteaptă un drum pe care nici nu l-ai visat. Cît de geloase au să fie celelalte surate pe tine!" Abia mai tîrziu aveam să înțeleg despre ce era vorba.

Zilele în care rodajul a fost pe primul plan au trecut repede. Au început, apoi, pregătiri febrile. Motorul mi-a fost din nou verificat — mulți doctori, să le zic așa mecanicilor, m-au cercetat să n-am cumva vreun beteșug. Eu mă simțeam sănătoasă și puternică și ăsta a fost și verdictul „consultului" de oameni în halate albastre. Ascultîndu-l, micuțul, dar energicul om de la volanul meu, a zîmbit cu satisfacție și a zis doar atît:

„LA DRUM!"

A doua zi, avîndu-l ca musafir și pe un bun prieten de al nostru — de acum o să folosesc pluralul și sînt sigură că o să fiți de acord — salutam cu un vesel claxon pe miliția nul de la postul de ieșire din București și cu motorul în plin ne-am îndreptat spre Tg. Mureș. Acolo am făcut o primă haltă familială. Copiii stăpînului m-au primit cu explozii sincere de entuziasm, care m-au mișcat pînă la lacrimi. Tocmai atunci, „șeful de echipaj" a crezut

Scanned with OKEN Scanner

că uitase deschis butonul care dă drumul apei pe parbriz. Dar, vă asigur, nu erau decît lacrimile mele de emoţie...

Însă, vorba proverbului, „călătorului îi şade bine cu drumul". Deci am şi luat în piept sutele de kilometri pînă la Borş. Acolo am aflat ţinta călătoriei, căci am auzit pe vameşi spunînd echipajului nostru: „Călătorie plăcută spre Londra şi să ne povestiţi şi nouă cum a fost la Campionatul mondial de fotbal!..." Deci asta era călătoria de care vorbea stăpînul meu. Am dat un chiot de bucurie (cei dinăuntru au zis că era un gol pe ţeava de eşapament, dar ce ştiau ei cît mă bucura această neaşteptată veste?). Şi, iar la drum...

Am zburat pe autostrăzile Ungariei, am făcut o alimentaţie nouă la o pompă din Budapesta. Popasurile erau scurte. Simţeam din graba celor pe care îi purtam că dorinţa de a ajunge cît mai repede în Anglia îi împinge din spate şi încă tare de tot... Aşa că fugeam şi eu cît mă ţinea... kilometrajul. 100—120 km la oră, asta era viteza cu care salutam, abia cu cîte un mic semn, stîlpii telegrafici sau pietrele kilometrice de pe marginea drumului. Stăpînul mă lăuda mereu şi asta mă măgulea foarte Aşa că mă străduiam să fiu şi eu la înălţimea aşteptărilor lui.

Nici nu ştiu cînd am ajuns la Viena. La prima oprire pentru aprovizionare, doi băieţi în salopete galbene s-au apropiat în grabă de mine. Unul s-a apucat şi mi-a spălat parbrizul cu o cîrpă moale, specială, care m-a făcut „bună". Celălalt s-a ocupat de... dejunul meu. Benzina şi uleiul au umplut pînă la refuz rezervoarele. A venit, apoi, rîndul motorului să fie controlat. Pe nişte bileţele date stăpînului meu, băieţii au trecut kilometrajul la care au făcut plinul şi asta avea să ne ajute mult, mai departe. Vă mărturisesc că m-am simţit reconfortată şi gata de a ataca numeroşii kilometri ce ne mai aşteptau. A, dar să nu uit: pe străzile Vienei am văzut trăsuri uriaşe — trase de cai voinici — pline de turişti, cărora li se prezentau multele şi celebrele frumuseţi ale capitalei Austriei. M-am gîndit: „cei din trăsură au avantajul perspectivei. Dar cei din maşini îl au pe acela al vitezei. Cu cîte săptămîni înainte trebuie să plece spre Londra un landou cu cai

Scanned with OKEN Scanner

adevărați. iar nu cu acești cai-putere din pîntecele motorului meu?“

Să vă mai povestesc ceea ce s-a mai întîmplat în călătoria noastră spre „Țara fotbalului“. Nu am să uit niciodată, spre exemplu, minunatul lac de lîngă orașul Königsee. După cum vedeți, chiar numele orașului vorbește de această podoabă a lui; trecusem prin Alpii Austriei, făcusem un popas la Salzburg, acea renumită citadelă a muzicii, a odihnei și a frumuseților alpine. Cînd ne-a apărut lacul de care aminteam, am simțit pedala frînei apăsată cu putere. Și oaspeții mei nutreau nevoia să admire această operă a naturii, așa că am avut și eu parte de cîteva momente de contemplare. Mi-am umplut farurile cu imaginea apei de un albastru ce te mîngîia. Ei, dar nu puteam să ne lăsăm pradă visării, așa că am simțit repede cum acceleratorul intră din nou în funcțiune.

Trebuie să știți că nu-i de loc ușor să circuli pe uriașele și aglomeratele autostrăzi care ne purtau spre ținta călătoriei noastre. Mai întîi, pe acolo nu-i vreme de stat pe loc. Viteza maximă este de 80 km pe oră și toți cei care circulă așa pe banda nr. 1 sînt socotiți „boboci“ de către conducătorii bolizilor ce trec pe lîngă tine, vijiind cu 120—140 și chiar 180 km pe oră. Am obligația de onoare să vă spun că nici noi nu ne-am făcut de rîs. Am fost mereu printre cei ce goneau pe banda nr. 2. N-am rămas niciodată sub 100 km pe oră. Dar unul dintre cei mai mari dușmani ai stăpînilor volanului pe autostrăzi rămîne somnul. Desfășurarea stereotipă a drumului, derularea obsedantă a benzilor de beton te oboselește repede și-l cheamă pe... Moș Ene pe la genele conducătorului. Să vă fac însă o confidență: cel ce manevrează comenzile mele este așa de vorbăreț, de plin de viață, încît eu nu aveam teamă că voi ajunge ca acele dintre surorile mele, de diferite mărci și capacități cilindrice, pe care le-am zărit — din goană — răsturnate sau numai lipite de benzilor de beton ale autostrăzii, acolo unde le aduseseră somnul conducătorilor lor...

Pe traseul nostru, alte locuri pe cît de minunate, pe atîta de celebre: *München* cu primăria impunătoare și pe străzi cu multă tinerețe ce-și închină viața plăcerilor

Scanned with OKEN Scanner

din baruri, cafenele sau cabarete; *Karlsruhe* — orașul liniștii și al odihnei; *Frankfurt am Main* cu modernul, uriașul său aeroport.

Köln . . . Aici am să stopez puțin, pentru că nu rezist tentației de a vă istorisi o amuzantă întîmplare, al cărei erou a fost rezervorul meu de benzină. Iată cum s-au petrecut lucrurile: ieșisem de vreo jumătate de oră din oraș, cînd am scos un icnet scurt și m-am oprit. M-am oprit și pace! Eu știam ce am: nu se mai găsea un strop de benzină în stomacul meu. Dar l-am lăsat să se agite un pic pe stăpînul volanului. Ce vreți, avem și noi, automobilele, momentele noastre de răutate! În sfîrșit, a fost descoperită pricina refuzului meu de a mai înainta. Ce te faci acum? Pe un stîlp, la cîțiva metri de locul unde mi se tăiase răsuflarea, se afla o cutie galbenă. Văzînd-o și citind explicațiile, oaspeților mei li s-au luminat privirile. O apăsare pe butonul cutiei și capacul s-a dat deoparte lăsînd să se vadă un telefon. O convorbire scurtă, și la 15 minute după aceea și-a făcut apariția o minusculă camionetă galbenă, cu toate instrumentele necesare unor operații grele, dar și cu un butoiaș cu benzină din conținutul căruia m-am adăpat imediat, cu aviditate. Și, astfel, am pornit la drum mai repede decît credeam. Am observat numai că ocupanții nu mai erau chiar așa de veseli. Prețul, nu tocmai modest, al benzinei aduse „special", făcuse revagii, nu glumă în portmoneele lor . . .

Au mai defilat prin fața ochilor noștri și alte multe minunate orașe: *Aachen*, unde au loc an de an mari competiții de călărie: *Bruxelles*, capitala Belgiei, cu impunătorul sediu al „Sabenei" și silueta zveltă, dar majestuoasă, a „Atomicului"; *Liège*, apoi *Anvers*, în vecinătatea căruia pescărușii zburau pînă deasupra autostrăzii: și, în sfîrșit, *Ostende*, capătul călătoriei noastre continentale. Aici, voi trece prin emoții deosebite, așa că — numai la gîndul lor — îmi trebuie un moment de respirație. Mi-l acordați, nu?

M-am recules, deci pot să-mi pun în ordine amintirile. Veți înțelege că așteptam cu multă curiozitate trecerea Canalului Mînecii. Dar n-am crezut că voi fi purtată pe deasupra canalului. Într-adevăr, la Ostende am

Scanned with OKEN Scanner

trecut repede prin oraș și iată-ne ajunși în port, nas în nas cu marea Dar numai pentru cîteva momente, fiindcă am pornit-o repede spre nord și — după cîțiva kilometri în afara orașului — intrăm pe marea poartă a aeroportului. Abia am avut timp să-mi revin din surpriză și simpaticul meu proprietar mă mină spre una dintre pistele aerodromului, în imediata vecinătate a unui uriaș avion de transport.

Ne-am așezat în ordine, alături de alte nouă colege, cele mai multe venind de foarte aproape, Belgia și R. F. a Germaniei. La un moment dat coada acestui imens buldog cu aripi s-a deschis și am fost invitate să urcăm. Corpul avionului arăta ca o veritabilă hală, bine luminată. Fiecare mașină, cu ocupanții ei cu tot, a urcat încet, precaut în interiorul avionului și a stopat pe locurile bine marcate cu vopsea albă. Stabilitatea era asigurată atît prin suporți așezați la fiecare roată, cît și prin puternice cabluri de oțel. După ce toate cele 10 mașini și-au luat locurile, ușile uriașe au fost închise și am rămas într-un semiîntuneric de loc liniștitor. S-au auzit apoi motoarele. După clasica perioadă de încălzire a celor patru propulsoare, vasta „magazie zburătoare" s-a pus în mișcare. Am simțit cum și-a luat locul pe pistă, cum își încearcă motoarele în plin și cum pornește mai încet la început, apoi tot mai repede si, în fine, se dezlipește de pămînt.

N-au trecut decît 20 de minute, și după o aterizare ușoară, ușile s-au deschis din nou, lăsînd să pătrundă lumina zilei. Părăsirea avionului s-a făcut în ordinea inversă urcării.

Eram în Anglia — obiectivul călătoriei noastre. Dar dificultățile abia începeau.

L-am văzut pe omul de la volan cum rămîne multe minute în șir atent la circulația intensă de pe autostrada pe care urma să ne angajăm. Aici, obiceiurile sînt cu totul altele decît în restul Europei. Se circulă pe stînga și, în consecință, volanul este instalat pe dreapta, așa că noi aveam o dublă dificultate de înfrînt. Înainte de a porni motorul, omul de la volan a repetat ca pentru a-și întipări bine în minte: „ai grijă, circulă numai pe partea stîngă . . . ai grijă, ai grijă . . . "

Scanned with OKEN Scanner

Și-am demarat în direcția Londrei. Circulația era parcă și mai rapidă decît pe autostrăzile cu care făcusem cunoștință. Ne-am menținut mai întîi, cu o binecuvîntată prudență, pe partea cea mai exterioară, pe banda vitezei maxime de 80 kilometri. Dar, după un timp, acomodarea s-a făcut și iată-ne și pe noi în rîndul „onorabililor": de la 80—120 km. Marcajele erau făcute cu multă grijă. Cu o minimă atenție te duceau acolo unde doreai. Ieșirile de pe autostradă ni se anunțau cu zeci de kilometri înainte și cu cît te apropiai de punctul respectiv, semnalizările deveneau mai dese.

Am asistat și la o întîmplare cu totul neobișnuită. La o încrucișare, puternic punct de circulație, s-a produs o mare aglomerare de autovehicule. Zeci de claxoane răsunau în aer și, departe de a se degaja, tot acest veritabil congres nedorit al mașinilor se amplifica tot mai mult. Dar iată că, zburînd la o înălțime foarte mică, apare un helicopter. Un agent de circulație, în legătură cu colegii lui de pe pămînt, procedează la dirijarea circulației, îndrumînd multe dintre automobile și pe căi secundare. Au trecut cîteva bune minute pînă să ieșim din această zgomotoasă aglomerație. Mărturisesc că începuseră să mă treacă sudorile...

Ne-am reluat goana spre Londra. După o călătorie fără nici un alt incident, iată-ne la periferia unuia dintre cele mai mari orașe europene. Admirăm frumusețea clădirilor și splendoarea parcurilor. Locul spre care ne îndreptăm, „Royal Garden Hotel", este înscris pe numeroase tăblițe indicatoare Absolut normal, dacă ne gîndim că aici este cartierul general al Campionatului mondial de fotbal 1966.

Zvelta și eleganta clădire a celui mai nou hotel londonez apare la orizont. Și, curînd, o frînă pune capăt unui drum de 2.400 de kilometri. Oaspeții mei sar, veseli, din mașină. Eu răsuflu ușurată. Omul cu galoane de aur — ceremoniosul portar de la „Royal Garden Hotel" — le deschide cu mișcări largi uriașa ușă de intrare și ei dispar, înghițiți de tumultul mulțimii venită din toate colțurile lumii la spectacolul de gală al fotbalului.

Scanned with OKEN Scanner

Aici, îmi închei povestirea, cu scuzele care se impun din partea unei politicoase maşini „Fiat 850". Poate că odată, iubite cititor, vei vedea un asemenea autoturism gri cu numărul 1. MS. 1042. Eu sînt. M-am întors cu bine din Anglia şi alerg mai departe pe frumoasele şosele, în luminoasele oraşe ale ţării noastre.

Mă mîndresc cu performanţa că pe întreaga rută Bucureşti — Londra — Bucureşti nu am avut nici o defecţiune de motor, nici măcar o pană de cauciuc.

Dar, m-am lăudat destul. Îşi cere drepturile fotbalul! Vă las pe seama lui. De astă dată, cel care mînuieşte volanul şi în trecut conducea balonul, trece el la rînd, ca să povestească peripeţiile Campionatului mondial din Anglia.

CEI MAI BĂTRÎNI ŞI CEI MAI TINERI JUCĂTORI LA CAMPIONATUL MONDIAL DIN 1966

Epopeea fotbalului o încep cu prezentarea celor mai bătrîni şi celor mai tineri jucători la turneul final al Campionatului mondial din Anglia. De ce o fac tocmai cu ei? Dintr-o mică, simplă slăbiciune romantică? Nu, ci din dorinţa de a servi, din primele pagini, două-trei exemple, cu proporţii de simbol şi care definesc înseşi trăsăturile fotbalului modern: perseverenţa unită cu pasiunea, experienţa celor mai vîrstnici îmbinată cu ardoarea tineretii . . .

Fără îndoială, prioritatea prezentării îi revine acelui jucător-fenomen care a apărat poarta reprezentativei Mexicului la cinci campionate mondiale: *Antonio Carbajal*. Performanţa lui nu are pînă acum corespondent în istoria fotbalului. A participat de cinci ori la finalele campionatelor mondiale. Carbajal nu trebuie privit ca un caz interesant, ci ca o dovadă de sportivitate exemplară. El a reuşit să realizeze această performanţă fără pereche printr-o muncă perseverentă, prin pasiunea pentru sport, printr-un mod de viaţă cumpătat şi, bineînţeles, datorită dragostei pentru patria sa. Dar, pentru că mulţi poate ar dori amănunte mai interesante în legătură cu unul dintre cei mai bătrîni participanţi la turneul final, să le

Scanned with OKEN Scanner

satisfacem curiozitatea. Portarul mexicanilor a sosit la Londra numai în calitate de rezervă. Însă înainte de ultimul meci, contra formației Uruguayului, Carbajal a cerut conducerii tehnice să i se încredințeze lui apărarea porții. I s-a satisfăcut dorința pentru ca astfel să aibă posibilitatea de a se despărți de viața fotbalistică după o participare activă la finalele campionatelor mondiale. De ce oare a cerut acest lucru tocmai contra echipei Uruguayului? Antonio Carbajal a participat prima dată la campionatele mondiale în 1950. Prima lui apariție pe gazonul mondialelor a avut loc în cadrul meciului dintre formațiile Mexicului și Uruguayului. Atunci a primit patru goluri, fără ca echipa sa să fi putut reduce ceva din scor, așa că meciul s-a terminat cu rezultatul de 4 : 0. La Londra, echipa Mexicului era una dintre formațiile care puteau să ofere surprize — după cum a și făcut.

Echipa Uruguayului, în ultima sa confruntare din cadrul grupei I, își putea asigura promovarea în rîndul celor 8, chiar și cu o modestă egalitate. Echipa Mexicului, ca să promoveze, avea nevoie de o victorie și într-adevăr ea s-a dovedit a fi destul de periculoasă. O primă dovadă este raportul de cornere (10—5) în favoarea ei. În ceea ce privește destrămarea repetatelor atacuri ale „11"-lui uruguayan, Carbajal avea un cuvînt greu de spus. Și, într-adevăr, el s-a dovedit a fi la înălțimea misiunii ce i s-a încredințat. Cel care a participat la cinci turnee finale a apărat bine și astfel scorul final în meciul Mexic — Uruguay a fost de 0 : 0. Atît despre Antonio Carbajal.

Celălalt „veteran" al confruntărilor de la Londra este brazilianul *Djalma Santos*. La Londra era pentru a patra oară prezent la finalele campionatelor mondiale, dar și pentru ultima oară. Fusese prezent în 1954, în Elveția, ca fundaș-stînga al selecționatei care, la Berna, a fost învinsă de Ungaria cu scorul de 4—2. N-a lipsit nici de la Stockholm, nici din Chile, cînd echipa sa a cîștigat de două ori titlul suprem, de campioană mondială. În tot acest timp D. Santos a fost considerat ca unul dintre cei mai buni jucători din lume. Chiar și la sosirea sa la Londra împărțea autografe tot în această invidiată calitate. E drept, echipa sa n-a reușit să cîștige din nou „Cupa

Jules Rimet", dar performanța lui Djalma Santos — doisprezece ani cel mai bun fundaș din lume — poate constitui un exemplu demn de urmat pentru orice jucător de fotbal.

... Și acum, cîteva cuvinte despre cel mai tînăr participant la competițiile de la Londra. Îl cheamă Edu. Și el face parte din echipa Braziliei, care de data aceasta n-a reușit să arate prea mult. Fusese descoperit abia de un an de către specialiștii care îl considerau un jucător-„minune". Spre dezamăgirea lui, însă, la campionatele de la Londra nu i s-a dat posibilitatea să-și dovedească talentul. În meciul cu Bulgaria antrenorul Feola nu l-a introdus în formație pentru că voia să demonstreze *totul* cu vechea formație campioană. La celelalte două confruntări din grupă, miza fiind prea mare, antrenorul n-a recurs la serviciile talentatului jucător, căruia îi lipsea experiența internațională. Edu a rămas pe tușă. Apoi ...? Apoi nu s-au mai ivit posibilități pentru a-l folosi. Cel mai tînăr jucător al confruntărilor de la Londra se consola, astfel, înainte de plecarea acasă: „cu ocazia viitoarelor campionate mondiale voi avea 21 de ani și sper că atunci voi face parte din înaintarea echipei".

Sînt dator cu o explicație. De ce am început cu prezentarea celor trei jucători?

Încă la Londra, de cîte ori îi întîlneam, vedeam în ei adevărate personaje simbolice. Mai precis, simboluri și exemple de urmat. Cei doi „bătrîni", A. Carbajal și Djalma Santos, o dată cu scurgerea timpului, rămîneau exemple pregnante de muncă asiduă, de perseverență în atingerea măiestriei sportive. Or, sînt și simboluri ale unei vieți demne de urmat, pentru că renunțînd la micile plăceri, au știut să se dedice cu trup și suflet sportului. Numai astfel au reușit să realizeze performanțele, acum îndeajuns de cunoscute.

DESPRE AUTOR, DAR MAI ALES DESPRE ALȚII ...

Prin prezentarea lui Edu, jucătorul de 17 ani, am vrut să răsfrîng în oglindă și imaginea viitorului, care se anunță în fotbal.

Scanned with OKEN Scanner

Şi încă ceva: de cîte ori îl vedeam pe tînărul brazilian, mărturisesc că-mi aminteam de vremurile cînd şi eu aveam 17 ani. Era în 1937, cînd am ajuns la „Crişana" din Oradea, în aceeaşi echipă cu Barátky şi cu Lengheriu şi alţi jucători cunoscuţi din acel timp.

Oare, putea avea o satisfacţie mai mare un tînăr de 17 ani, un junior, decît aceea de a juca alături de aceşti aşi? Fiind cel mai tînăr din echipă, mi-am ales ca exemplu pe Gyuszi Barátky. Doream să devin un jucător de talia lui. În scurt timp m-am convins că pentru asta e nevoie de mult mai mult decît ceea ce învăţasem pe maidanele orădene. Da, pentru că, întocmai tuturor copiilor, am îndrăgit balonul pe maidan. Cu o minge aproximativ rotundă, a cărei anvelopă era un ciorap luat de acasă. Dar aceasta nu constituia, nicidecum, un obstacol pentru noi. Tot aşa cum nici terenul, care de multe ori ne făcea să ne întoarcem acasă cu picioarele însîngerate, n-a putut să ne hotărască să renunţăm la joc. Pasiunea noastră pentru lovirea mingii cu piciorul a învins orice inconvenient, orice obstacol.

... Cînd am ajuns la „Crişana", mi-am dat repede seama, că pasiunea şi dorinţa nu sînt de ajuns pentru a fi un fotbalist bun, deşi fără ele nu poate fi conceput sportul de performanţă. În afară de asta, este nevoie de cunoştinţe tehnice şi tactice. O ştiam mai bine decît oricine şi de aceea mi-am ales ca exemple pe Barátky şi Lengheriu, cu care jucam într-o echipă. Şi, pentru a reuşi, era nevoie, deci, de muncă dîrză, de voinţă fermă şi, bineînţeles, de timp.

La Barátky, încă de pe atunci observam marea lui perseverenţă. Pe teren, în timpul jocului, totdeauna mă ajuta. Dacă greşeam, niciodată nu-şi pierdea răbdarea. După meci, şi mai ales la antrenamente, îşi spunea părerea. În calitate de căpitan al echipei nu o dată indica şi exerciţiile pe care să le fac în afara antrenamentelor oficiale, pentru ca să nu mai greşesc pe teren. De multe ori exersa şi el acelaşi procedeu împreună cu mine. În 1938, Barátky se pregătea cu selecţionata ţării să participe la cel de al III-lea Campionat mondial din Franţa. Nu cu mult înainte de plecare mi-a vorbit despre im-

Scanned with OKEN Scanner

presiile culese în cariera sa de fotbalist. L-am ascultat cu luare aminte. Mi-a povestit cum selecționata țării noastre a ajuns în 1934, la cel de-al II-lea Campionat mondial, să cîștige jocurile din grupa a X-a (cu Elveția și Iugoslavia), pînă la șaisprezecimi.

Îl ascultam pe Barátky și începeam antrenamentul cu gîndul la Campionatul mondial, la care speram să ajung și eu, cu formația României.

De la mijlocul terenului Barátky îmi trimitea o minge înainte, iar eu trebuia să alerg cu ea pe extremă pînă la colțul terenului, de unde s-o trimit în apropiere de punctul de 11 metri, unde se afla el. Acolo, printr-un „cap" de neimitat, trimitea mingea în plasă. Cred că făcusem acest exercițiu pentru a 40-a oară, cînd mi se adresă: „Cam așa trebuie să arate faza asta. Dacă din zece cazuri realizezi nouă în cursul meciului, la următorul Campionat mondial vei putea fi și tu prezent" . . . !!

Pe urmă, n-am mai avut ocazia să primesc de la Gyuszi Barátky pase pe extrema dreaptă. El a plecat cu selecționata țării la „16"-le de finală din Franța, unde reprezentativa României a fost urmărită de ghinion . . .

Despre rezultat am luat cunoștință în calitate de jucător al echipei *F.C. Carpați* din Baia-Mare. La insistențele lui Jeny Rudi, legendarul jucător de pe extremă, din anii 1920, antrenor mai tîrziu la Baia-Mare, m-am hotărît să mă despart de orașul meu natal și de exemplele alese de mine, Barátky și Lengheriu.

La Baia-Mare, în scurt timp, mi-am ales alt model, în persoana antrenorului Jeny Rudi. Cunoștințele căpătate de la Barátky au fost astfel fericit întregite cu altele noi, despre sarcinile unui jucător pe extremă. Pentru dragostea părintească pe care Jeny Rudi mi-a arătat-o, pentru răbdarea și severitatea lui, îi păstrez și acum o frumoasă amintire.

Odată, cînd la un antrenament m-a lăudat (făcea foarte rar acest lucru), s-a uitat lung la mine și mi-a spus: „Pe baza priceperii tale puteai să fii prezent la Campionatul mondial din acest an (1938), dar află, prietene, că talentul nu ajunge. Oricît de talentat ar fi un sportiv — mai ales un fotbalist — el nu poate ajunge

Scanned with OKEN Scanner

printre cei mai buni dacă silința lui nu este mai mare decît priceperea" . . . Toate acestea mi le-a spus după antrenamentul oficial, cînd numai noi doi, el cu cei 40 de ani ai săi, iar eu cu cei 18 — alergam după balon pe teren. Natural, ca oricare alt tînăr jucător, aș fi fost și eu mîndru să-mi reprezint patria la finalele Campionatului mondial. De altfel, ca unul care mă dedicasem fotbalului, nu m-a mai interesat nimic altceva în afară de minge. Visam încă să particip la al IV-lea Campionat mondial, cînd cel de-al doilea război mondial a început să pîrjolească totul. Calea spre mondialele fixate pentru anul 1942 mi-a fost închisă.

Impotriva echipei Ungariei și la „Ferencváros"

Aș vrea însă să reamintesc momentul cînd pentru prima dată, iar din cauza războiului și pentru ultima dată, am îmbrăcat culorile patriei, în octombrie 1939. Această dată îmi va stărui mereu în minte. Pe stadionul „ANEF" din București trebuia să înfruntăm selecționata B a Ungariei. Meciul pe care urma să-l susținem era anunțat de un ziar din acea vreme sub acest răsunător titlu și însoțit de o caricatură.

Despre întîlnirea care s-a terminat cu rezultatul de 1 : 1 (același scor îl obținuse și selecționata A) s-ar putea vorbi multe. Atunci, în urma faptului că am fost și eu selecționat, speram să particip la finala celui de al IV-lea „Mondial".

În 1940, am ajuns la echipa *Ferencváros* din Budapesta. În compania lui Sárosi, Lázár, Tátrai, Gyetvai, apoi Lakat Károly și Rudas. Mi s-a creat posibilitatea să vizitez cîteva țări, dar proiectele au fost brusc curmate de flagelul ce-a cuprins omenirea, începînd din 1939 pînă în 1945.

Anii treceau. La terminarea celui de-al doilea război mondial aveam doar 25 de ani, dar mi-am dat seama că trebuie să renunț pentru totdeauna la dorința mea de a participa la un turneu final al Campionatului mondial.

Acest simțămînt mă făcu să renunț definitiv la planurile anterioare. Sigur, pasiunea mea pentru jocul cu

Scanned with OKEN Scanner

balonul nu a scăzut. În 1947, mă aflam la Reşiţa, de unde apoi am venit la Tg. Mureş, unde trăiesc şi acum şi de unde, în sfîrşit, am ajuns la turneul final la Londra, dar ... ca spectator.

Mulţumesc şi pe această cale Federaţiei Române de Fotbal care mi-a creat posibilitatea să fac o asemenea neuitată călătorie şi să vă redau impresiile culese în patria fotbalului.

Au fost clipe, în timpul acestei „World Cup" 1966, cînd mi-a părut nespus de rău că nu sînt de 17 ani! Dar numai pentru cîteva secunde. Împreună cu Carbajal şi D. Santos îmi luam şi eu rămas bun de la aceste competiţii. Iar în persoana lui Edu, îi salutam pe cei ce veneau din urmă, pe toţi tinerii jucători din lume şi din ţara mea. Printre ei îl voi putea aplauda, sper, şi pe fiul meu — de 17 ani — jucător la *ASA Tg. Mureş*. Lui şi altora ca el patria noastră socialistă le oferă condiţii dintre cele mai prielnice spre a-şi perfecţiona talentul. Şi, dacă toţi tinerii fotbalişti vor urma exemplul de muncă şi de perseverenţă al celor doi „bătrîni" de la Campionatul mondial sau al lui Barátky, Bindea, Guga, Albu, Ozon, Constantin, nu se poate să nu aducem fotbalului românesc succesele mult dorite.

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL III

ACOLO UNDE NE-AM OPRIT MAI MULT

Popas la Liverpool și la Manchester

Aproape că nu ne-am putut spăla praful adunat pînă la Londra, cînd am primit misiunea de a porni spre orașele desfășurării meciurilor din grupa C., Liverpool și Manchester.

„Bine, dar n-am văzut încă Wembley-ul și să pornim la drum?" Dar prietenul meu Popa (arbitru internațional), pocnind bucuros din degete, mi-a spus: „Wembley-ul o să-l vedem în timpul sferturilor și semifinalelor, și apoi și finala tot la Wembley se desfășoară. Întîlnirile dintre selecționatele Braziliei, Portugaliei, Ungariei și Bulgariei — grupa care promite să fie cea mai tare — poate fi văzută însă numai timp de opt zile".

Am prins iar volanul „Fiat"-ului în mîini și-am pornit cu 100 pe oră spre partea de nord-est a insulei britanice. Cei 200 de km care despart Londra de Liverpool i-am făcut într-o oră și jumătate.

Liverpool este unul dintre cele mai mari porturi ale Angliei. „Am ancorat" în plin centrul acestui oraș de aproape un milion și jumătate de locuitori, la modernul hotel: „Adelphi". La Londra, un englez sadea ne spusese că Liverpool-ul este cel mai urît oraș al Marii Britanii. Prima impresie pe care ne-a făcut-o, însă, nu se potrivea nici pe departe cu afirmația denigratoare a cunoștinței noastre londoneze.

În fața hotelului erau așternute două covoare imense, alcătuite din flori multicolore. Cînd ne-am apropiat mai mult, am observat că desenele imenselor covoare de flori reprezentau de fapt două cupe. Dedesubtul uneia am citit inscripția „Everton 1966", iar sub cealaltă „F. C. Liverpool 1966". Prima reprezenta „Cupa Angliei", cealaltă — „Cupa campioanei Angliei". Deci, ne aflam nu numai într-unul dintre cele mai importante porturi, ci și în orașul care poseda două dintre cele mai puternice formații de fotbal ale Angliei.

Și, într-adevăr, „cetatea oțelului" de pe malurile rîului Mersey nu e numai patria docurilor, a marinarilor, a automobilelor, ci și a fotbalului. S-ar mai putea spune că în acest mare oraș de provincie trăiesc două feluri de oameni: suporterii lui *F. C. Liverpool* și suporterii lui *Everton*.

Echipa care poartă numele orașului și-a cîștigat simpatii prin faptul că în 1966 a cîștigat campionatul Angliei. Echipa *Everton*, în schimb, a devenit tot în 1966, posesoarea „Cupei Angliei", cel mai valoros trofeu englez de fotbal.

Oricine ar putea crede că între cele două tabere de suporteri domnește pacea și buna înțelegere. Aceasta se întîmplă numai în fața unui adversar străin. Atunci ambele tabere sînt solidare și alcătuiesc o unitate puternică. Sînt deopotrivă de mîndre că două dintre cele mai valoroase titluri fotbalistice sînt cîștigate de echipele orașului lor și de faptul că cinci din meciurile Campionatului mondial de fotbal se desfășoară aici.

Dar, cînd e vorba de formațiile pe care ei le sprijină, devin imediat „suporteri" și, ca atare, vor găsi totdeauna teme de dispute aprinse. Suporterii *Evertonului* vor replica: „echipa noastră e cea mai veche". Și au dreptate. Clubul „Everton" a fost înființat încă în ultimul sfert al secolului trecut, în 1878. După nenumărate victorii, dar și înfrîngeri, decana de 88 de ani a întinerit, acum la a VIII-a ediție a Campionatelor mondiale de fotbal, cîștigînd, după cum am mai amintit, „Cupa Angliei". Or, în fotbalul englez, o mai mare victorie nu-și poate imagina

Scanned with OKEN Scanner

nimeni. De voie, de nevoie, acest merit îl recunosc și suporterii clubului „Liverpool".

Mulți afirmau că la aceasta a mai contribuit ceva, și anume: dorința ca prin cîștigarea cupei stadionul clubului „Everton" să merite onoarea de a fi locul de desfășurare a celor trei meciuri ale Braziliei, a întîlnirilor dintre Portugalia—R.P.D. Coreeană, în sferturi de finală, precum și R.F.G.—U.R.S.S. în semifinale.

Cu ocazia aceasta, a renăscut bătrînul stadion „Gradison Park", care fusese locul finalei pentru „Cupa Angliei" în 1894.

„Stadionul acesta a văzut odată și cifra record de 78.299 de spectatori" — ne-a explicat, cu însuflețire un suporter al echipei *Everton*. Translatorul i-a tălmăcit întrebarea noastră justificat mirată: „De ce nu dau o cifră rotundă, de ex. 78.300?" Suporterul — despre care mai tîrziu am aflat că era membru voluntar la secția administrativă a clubului — s-a uitat și mai mirat la noi și ne-a explicat contrariat: „Cum credeți că am putea face așa ceva? Ce ar spune organele fiscale dacă, la revizie, datele n-ar corespunde?".

În vederea Campionatului mondial și, implicit, a obținerii unor profituri cît mai mari, stadionul „Everton" a fost refăcut, capacitatea lui fiind acum abia de 66 000 de locuri. Mare parte din suporteri n-au fost prea mulțumiți, firește, pentru că după terminarea Campionatului mondial locurile în picioare vor fi mai puține. Or, aceste locuri sînt mult mai agreate și asta din două motive: în primul rînd, pentru că stînd unul lîngă altul se pot prinde mai ușor de mîini pentru a se legăna în ritmul cîntecelor, iar în al doilea rînd, fiindcă și aici biletele în picioare sînt mai ieftine și... „penny-ul are dinți".

„Frățiorul" lui „Everton", stadionul clubului care poartă numele orașului, s-a născut prin 1890, și și-a văzut echipa cîștigînd campionatul englez în 1901. Această victorie a fost reeditată de-a lungul anilor încă de cinci ori: în 1906, 1922, 1947, 1964 și 1966. Ultimul campionat l-a cîștigat detașat, în 42 de întîlniri, obținînd 61 de puncte (locul doi a fost ocupat de *Leeds United* cu 56 de puncte), marcînd 79 de goluri, primind doar 34.

Scanned with OKEN Scanner

O parantează: F.C. Liverpool și Petrolul Ploiești

F.C. Liverpool a adus însă glorie orașului nu numai în insula britanică, ci și pe plan mondial. În „Cupa campionilor europeni" din 1963/64 a eliminat mai întîi din competiție formația belgiană *Anderlecht*, apoi pe *F.C. Köln*. Împotriva formației italiene Internazionale a cîștigat cu 2 : 0. În retur, însă, „băieții" lui Herrera ies victorioși cu 3 : 0, astfel că în sferturile de finală ajung italienii. Un an mai tîrziu, însă, în „Cupa Cupelor", a luptat cu dîrzenie, ajungînd în finale, cînd abia după prelungiri a pierdut în fața formației vest-germane *Borussia Dortmund*.

După asemenea antecedente, antrenorul echipei, Bill Shankly, a crezut că meciurile cu echipa noastră campioană, *Petrolul*, cu care *F.C. Liverpool* trebuia să joace în prima manșă din „Cupa Campionilor europeni" 1966—67, nu prezintă prea mari pericole. În acele zile fierbinți de iulie, pe stadionul din Anfield, antrenorul echipei repeta cu greu numele lui Pahonțu, Dragomir, Mocanu, Dridea și a celorlalți jucători de la Petrolul. Două luni mai tîrziu, însă, nu numai marinarii de pe vaporul românesc „Tg. Mureș" aflat în port, ci și cei peste 40.000 de spectatori din Liverpool care umpleau tribunele i-au aplaudat cu căldură pe jucătorii ploieșteni, recunoscînd că echipa română este un adversar de temut. La returul de la Ploiești, cînd Petrolul conducea cu 1 : 0 deși Hunt a egalat, totuși Boc, apoi Dridea înscriu din nou, obligîndu-i astfel pe englezi la o a treia confruntare, pe teren neutru.

Dar, după această parantează, să ne întoarcem la marele oraș-port englez care, în ultimele două decenii, a crescut tot mai mult, a devenit din ce în ce mai animat. Astăzi este nu numai unul dintre cele mai renumite porturi ale Angliei, ci și un important centru industrial. Din producția de automobile a întregii țări, cu care Anglia se situează pe locul 3 din lume, Liverpoolul dă trei pătrimi.

Imaginea orașului care a găzduit cinci întîlniri din Campionatul mondial este asemănătoare cu a celorlalte orașe mari de provincie ale Angliei: străzi construite inge-

Scanned with OKEN Scanner

nios, case, în mare parte din cărămidă roșie, înnegrite de-a lungul anilor de fumul vapoarelor și al fabricilor. În construcții s-au produs schimbări mari. O dovedesc și noile blocuri ridicate în ultimii ani într-un tempo foarte rapid, și care, deocamdată, distonează cu imaginea de ansamblu a orașului. După ce ne-am mai familiarizat cu Liverpoolul, l-am întrebat pe însoțitorul nostru: „De ce sînt mai mîndri locuitorii orașului? De portul lor, de mașinile pe care le produc, de faima fotbalului lor sau de „Beatles", care sînt și ei născuți în Liverpool?" După ce s-a frămîntat puțin, însoțitorul a replicat:

„Portul și fabricile ne oferă posibilitatea de a munci, echipele de fotbal și „Beatles" — distracția după muncă. Astea toate sînt atît de unite între ele încît sîntem mîndri de toate la un loc".

Schițe din Manchester

Străinii veniți în Anglia cu mult înainte de începerea Campionatului mondial, au rămas foarte mirați că la Londra, chiar cu două zile înainte de începerea competițiilor, nu se putea observa nici un semn care să dovedească începerea marii competiții de fotbal, aici, în Anglia.

La Manchester, însă, la fel ca la Liverpool, situația era cu totul alta. În al doilea oraș al Angliei, care numără peste două milioane de locuitori, afișe enorme te întîmpinau călduros în toate cele 16 limbi ale echipelor participante, cu urarea „BINE AȚI VENIT!" Dar nu numai afișele, ci și ghizii, ca și toți locuitorii orașului ne înconjurau cu atenție pe noi, străinii, adunați aici din toate colțurile lumii, dar în special pe cei care aparțineau echipelor din grupa C, ale căror meciuri erau programate aici pe stadionul „Old Trafford". Pentru acest prilej stadionul s-a îmbogățit cu o nouă tribună.

Cei din Manchester se puteau lăuda și ei cu o echipă, și nu cu una oarecare; echipa lui Bobby Charlton, multicampioana Angliei, *Manchester United*. Antrenorul echipei, mult iubit și apreciat nu numai de jucătorii săi, ci și de întregul oraș, este vestitul Matt Busby. Pe lîngă

Scanned with OKEN Scanner

competența sa în fotbal, Busby este prețuit și pentru felul în care se poartă cu cei din jurul său. El nu-i privește de sus pe colaboratorii săi, chiar dacă este vorba de un om de serviciu. Cînd echipa sa joacă bine, după competiție dă mîna cu toții, lucru care pentru jucători înseamnă o mare distincție. După părerea lui Matt Busby performanțele echipei nu trebuie judecate după rezultatul obținut, ci după jocul prestat. Niciodată nu-și pierde speranța dacă echipa sa a fost înfrîntă.

De altfel, băieții lui desfășoară totdeauna un joc frumos, ceea ce pentru Busby este lucrul cel mai important. Cînd după vreo competiție se desparte de jucători cu cuvintele: „lasă că o să vedem noi mîine", băieții știu că în ziua aceea au jucat sub posibilitățile lor.

Toate acestea mi-au fost spuse de un membru al clubului. la recepția pe care primăria a oferit-o în cinstea tuturor jucătorilor din grupa C.

Recepția nu a fost numai de mari proporții, ci a rezervat și cîteva surprize celor aproape 2.000 de invitați. Cînd mașinile cu jucătorii celor patru echipe din grupa C au oprit în fața primăriei, dominată de silueta nobilă a turnului acoperit de patina vremii. din mulțimea care era masată în fața clădirii au izbucnit aplauze zgomotoase. Grădinarii orașului au îmbrăcat cu această ocazie în cascade de flori treptele intrării principale a primăriei. În ușa sălii de recepție au ieșit în întîmpinare, cu urările de rigoare, Alldeman Nellie Ber, primarul orașului, și locțiitorul lui. Fanfara a intonat apoi imnul național al Angliei. Au urmat prezentările. Clinchete de pahare închinate în cinstea fotbaliștilor. Dar aceștia erau puși în situații și „faze" neavantajoase, trebuind să-și ciocnească paharele lor cu citronadă de paharele pline cu whisky ale „civililor". La un moment dat, însă, cînd un herald și-a ridicat halebarda și a lovit cu ea de trei ori în podea, orchestra, care pînă atunci cîntase fără oprire, amuți o dată cu celelalte zgomote ale sălii. Primarul orașului sau cum este numit acolo „Lord Major Of Manchester", s-a apropiat de microfon. Primarul orașului era o femeie cu o față plăcută, îmbrăcată simplu și care, conform tradiției, purta la gît

Scanned with OKEN Scanner

însemnul onorific, un lanț gros de aur — o adevărată operă de artă a bijutierilor. Ea a salutat în cuvinte simple și calde prezența în orașul Manchester a fotbaliștilor, urîndu-le mult succes. Apoi le-a înmînat darurile oferite de orașul Manchester, cîte o cravată și o pereche de butoni, ambele cu emblema orașului.

La recepție am aflat că orașul Manchester este singurul din întreaga Anglie al cărui primar și chiar locțiitorul acestuia sînt femei. Așa am înțeles de ce mai mult de jumătate dintre invitați erau femei. Să fie Manchesterul sub dominație feminină? Orașul l-am putut vedea doar așa, în fugă. Manchester este centrul bumbacului, oraș tipic englezesc. Majoritatea caselor, ca de altfel și la Liverpool, sînt din cărămidă roșie. Unde a rămas cîte un loc liber s-au înălțat și se înalță blocuri înalte de cîte 10—12 etaje.

O particularitate a Manchesterului este aceea că are nenumărate gări, majoritatea în centrul orașului. Inițial am vrut să ne deplasăm cu trenul la Limm — localitatea unde erau cazați brazilienii.

„Cel mai simplu e dacă plecați din gara centrală — ne-a spus noul nostru ghid. Pînă la gară, chiar pe jos, ajungeți în 20—25 de minute. În plus, pe drum mai puteți privi și orașul. Tren spre Limm aveți din 40 în 40 de minute. Distanța dintre Manchester și Limm e de aproximativ 35 de minute. Good bye“ — ne-a spus la despărțire amabilul nostru cunoscut, convins fiind, desigur, că în urma detaliatelor lui explicații vom găsi cu ușurință gara.

După ce-am rătăcit vreo oră și jumătate și după ce-am întrebat vreo zece policemani, ne-am pomenit din nou în locul în care ne despărțiserăm de primul nostru ghid . . .

Pînă la urmă, n-am reușit să dăm de gara centrală. Am renunțat s-o mai căutăm, fiindcă timpul nu ne mai permitea.

Ne-am așezat, așadar, în micuțul nostru Fiat și am pornit spre Limm. Distanța pînă la Limm este cam de la București la Snagov.

Scanned with OKEN Scanner

ARTA DE A ȘTI SĂ PIERZI

Dictonul acesta l-am auzit pentru prima dată cam prin anul 1930, spus de internaționalul Ion Lupaș, care pe vremea aceea juca în formația bucureșteană *Venus*, pe post de mijlocaș stînga, post ce l-a deținut și în selecționata României. El mi-a revenit de multe ori în minte, cînd am ajuns la Limm, locul de cazare al selecționatei braziliene.

Am văzut toate cele trei meciuri jucate la Liverpool pe stadionul „Gradison Park". Mai mult ca sigur că mulți dintre cititori au urmărit la televizor căderea dublei campioane mondiale, au citit presa și comentariile pe marginea acestei căderi.

În aceste rînduri mă refer numai la primul gol al brazilienilor și la starea lor de spirit după cel de-al treilea meci susținut. Voi mai vorbi despre „jucătorul cu picioare strîmbe" Garrincha și, desigur, despre regele neîncoronat al fotbalului — Pelé.

Să încep, deci, cu acel prim gol. Anglia este țara pariurilor. Acolo poți paria pe orice: pe curse de cai, pe competiții sportive, pe curse de ogari, pe rezultatele în alegeri, pe probabilitatea reducerii salariilor, pe creșterea scontului Băncii Angliei etc., etc.

Deoarece la 11 iulie, cu ocazia inaugurării Campionatului mondial prin meciul Anglia—Uruguay, nu se marcase nici un gol, birourile de pariuri au deschis un nou cîmp de activitate amatorilor: în care meci și în al cîtelea minut de joc va fi marcat primul gol al campionatului, și, desigur, cine va fi cel care va marca?

După cum se știe, la 12 iulie urmau să se desfășoare trei meciuri. Atenția suporterilor s-a îndreptat spre meciurile R.F.G.—Elveția din grupa a II-a, Brazilia—Bulgaria din grupa a III-a, Uniunea Sovietică—R.P.D. Coreeană din grupa a IV-a. Cel mai mare interes însă l-a suscitat echipa Braziliei, și în special apariția lui Pelé.

Este de la sine înțeles, deci, că majoritatea celor care au pariat așteptau ca primul gol al Campionatului mondial să fie marcat de Pelé. Și cei care au pariat pe Pelé — au cîștigat. În minutul 14, șutul tras de „Perla Neagră", din

Scanned with OKEN Scanner

lovitură liberă, a fost atît de puternic, încît Naidenov, excelentul portar al reprezentativei bulgare, nu a reușit să-l rețină, mingea ricoșînd din bara de sus a porții asemenea unui proiectil.

Deci Pelé are un avantaj de două minute față de Held, care abia în minutul 16 reușește să introducă mingea în poarta Elveției. (Se știe, scorul final al acestei întîlniri a fost de 5 : 0 în favoarea selecționatei R.F.G.).

În lupta pentru primul gol, sovieticul Malafeev a rămas în urmă: au trecut 30 de minute pînă să înscrie în poarta reprezentativei coreene, foarte bine apărată de Li Cian Miung.

Primul și ultimul gol al lui Pelé...

Așadar, cei care au avut încredere în Pelé au cîștigat și bucuria lor nu a fost cîtuși de puțin umbrită de faptul că acel prim gol a fost marcat „doar" din lovitură liberă. Atunci încă toți erau convinși că vor mai vedea și alte multe goluri „à la Pelé". Dar cine și-ar fi imaginat că primul gol al lui Pelé, „regele neîncoronat al fotbalului", care în orașul său natal are o stradă ce-i poartă numele, va fi și ultimul în Campionatul mondial? Că la finele acestui campionat, pe lista golgeterilor Pelé va figura într-o rubrică separată, alături de vedeta italiană Mazzola, pe care talentații jucători coreeni l-au împiedicat să transforme în goluri încercările *Squadrei azzura*, ale cărei speranțe, la începutul marei competiții, zburau tot atît de sus ca și ale brazilienilor? Cînd dublii campioni mondiali au coborît din avion pe aeroportul din Manchester cu delegația lor, formată din 40 de persoane, — din care nu lipsea nici pedicuristul — presa le ridicase adevărate imnuri de slavă. Și în aceste imnuri se amestecau, ostentativ, declarațiile din presa braziliană:

„Am pregătit deja cupa pe care o vom da în schimbul trofeului Jules Rimet și care așteaptă să fie trimisă după victoria noastră, cu cel mai rapid mijloc de locomoție la Londra..." spunea un ziarist brazilian.

„... A fost scris de pe acum textul și a fost compusă melodia noului imn al victoriei. Iar scenariul pri-

mirii echipei victorioase la întoarcerea ei acasă este pus la punct" — adăuga un alt comper din țara cafelei. Este ușor de înțeles, deci, pentru ce aproape toată lumea a crezut că brazilienii se vor plimba pe teren, dominîndu-l, iar Pelé și renumiții săi coechipieri vor face să plouă cu goluri. Foarte caracteristice pentru întreaga atmosferă au fost cuvintele unui ziarist danez, aflat în permanență în preajma brazilienilor. După meciul Brazilia—Bulgaria, el a spus: „Puteți pleca liniștiți acasă. Aici nu se va întîmpla nimic interesant, nimic ieșit din comun. Brazilienii nu pot fi împiedicați să culeagă laurii. Cel mai simplu ar fi să li se dea de pe acum cupa..."

Și, iată, în acea după-amiază de marți 19 iulie, acolo, la Liverpool, selecționata Braziliei suferă la a VIII-a ediție a Campionatului mondial două înfrîngeri. Prima în fața reprezentativei ungare, a doua în fața celei portugheze. Ambele, la același scor: 3 : 1.

Oricît ar spune cineva că oamenii nu cred în idoli, totuși înfrîngerea brazilienilor nu a bucurat pe nimeni. Singuri englezii aveau toate motivele să nu-i susțină. Iar cînd laurii brazilieni au căzut în pulbere, întreaga presă a amuțit. Dar pe artiștii balonului rotund i-a compătimit nu numai opinia publică, ci chiar și anumiți specialiști de la comandamentul „World Cup"-ului 1966, al cărui cartier general era la hotelul „Royal Gordon". Și ei și-au manifestat compasiunea față de brazilieni pentru înfrîngerea suferită.

În urma eșecului lor a rămas un vid, căderea lor sărăcind mult programul Campionatului mondial. Acest sentiment l-a împărtășit și autorul acestei cărți. De aceea m-am grăbit să-i întîlnesc înainte de întoarcerea lor, lipsită de glorie, acasă.

I-am găsit pe excampionii mondiali făcîndu-și valizele de drum la hotelul „Cheshire" din Limm. Directorul hotelului ne-a adus la cunoștință că numai peste o oră putem vorbi cu oaspeții săi sud-americani. Ne-a invitat să luăm loc în hol, s-a așezat și el alături de noi, făcînd multe constatări foarte interesante la adresa selecționatei braziliene. I-am ascultat cuvintele cu atenție, cu atît mai mult cu cît de la începutul discuției noastre s-a grăbit să precizeze că în viața lui n-a fost la un meci de fotbal și că în

Scanned with OKEN Scanner

general nu s-a interesat niciodată de sport. Acest englez imparțial ne-a povestit, mișcat, că după meciul cu Portugalia, conducerea echipei braziliene i-a convocat pe toți jucătorii intr-un salon al hotelului, unde, în fraze scurte, dar cu inflexiuni profunde de durere, le-a mulțumit pentru eforturile depuse.

„Știți, domnii mei — ne-a spus directorul hotelului — nici nu mi-aș fi putut imagina un moment atît de emoționant între tineri. Lacrimi se scurgeau pe fețele lor și mărturisesc că nici pe mine nu m-au lăsat indiferent.

Cînd, în ianuarie, am semnat contractul cu reprezentantul lor pentru găzduirea în acest hotel, am avut oarecari rezerve, gîndindu-mă că vor veni aici niște oameni brutali, lipsiți de educație și de sensibilitate. Recunosc sincer că m-am înșelat profund. În persoana fotbaliștilor brazilieni am cunoscut oameni cu suflete nobile. Pentru sportivi ca ei — a încheiat gazda noastră — ușile hotelului meu vor fi totdeauna larg deschise". Apoi, consultîndu-și ceasul, ne-a poftit să-l urmăm în parcul hotelului, pentru că jucătorii brazilieni ies în fiecare zi la această oră să se odihnească.

Într-adevăr, jucătorii sud-americani stăteau în mici grupuri sau singuri în cadrul luxuriant al parcului. Cred că nu mai e nevoie să adaug că de data asta nu se distrau. Nici urmă de controverse, de discuții și nici de acuzații reciproce. Ședeau sau se plimbau, tăcuți, iar în ochii tuturor se oglindea o tristețe profundă. Unii îngînau domol melodia care zbura de pe corzile chitarei lui Pelé.

Ascultîndu-l pe Pelé cîntînd acea melodie, am avut sentimentul că el este un tot atît de desăvîrșit vrăjitor al chitarei ca și al balonului rotund. Am văzut că, deși la al treilea campionat mondial al său a fost accidentat și nu a putut lupta la întreaga sa valoare, Pelé rămîne, totuși, „regele neîncoronat al fotbalului". Aceasta a fost de altfel părerea multor specialiști prezenți la Campionatul mondial, printre care și a bătrînului Pozzo, care în jurul anilor '30 a condus, ca selecționer unic, de două ori reprezentativa Italiei, *Squadra azzura*, spre titlul de campioană mondială. El a fost, după cîte știu, singura personalitate fotbalistică dintre cele prezente care a parti-

Scanned with OKEN Scanner

cipat la toate cele opt campionate mondiale de fotbal. Dar, să nu anticipez; discuția avută la Londra cu Pozzo o voi aminti într-un alt capitol.

Dr. Goosling ne vorbește despre Pelé

Să rămînem deci, în compania excampionilor mondiali înaintea întoarcerii lor în patrie.

În timp ce-i observam în tăcere — și de ce să n-o recunosc? cu sinceră compasiune — s-a apropiat de noi medicul echipei, dr. Goosling, care ni s-a adresat într-o germană perfectă, dar cu o muzicalitate latină. Îl cunoscusem din timpul meciului Brazilia—Bulgaria. Atunci avea încă speranțe și fiindcă era foarte ocupat, refuzase politicos rugămintea de a ne furniza cîteva date, cu promisiunea de a o face în cele cîteva zile de pauză care urmau.

Sincer vorbind, noi îi uitasem promisiunea, el însă nu. După ce ne-a strîns mîna, ne-a dat a înțelege că în măsura în care pe noi, specialiștii români, în materie de fotbal, ne mai interesează, după toate cele întîmplate, impresiile și experiența culeasă în decursul anilor alături de fotbaliștii brazilieni, acum el ne stă cu plăcere la dispoziție.

Deși intimidați de oferta lui spontană, ne-am gîndit că ar fi interesant de știut cum suportă jucătorii brazilieni și cunoscătorii lor situația creată după căderea suferită.

Explicația lui „Eu sînt Pelé!"

„D-le doctor, mi-ați vorbit foarte mult de modesctia lui Pelé. La noi, în Europa, s-a făcut caz în ultimul timp de faptul că Pelé ar fi scris o carte autobiografică, intitulată „Eu sînt Pelé". Nu vi se pare că acest titlu denotă, ca să zic așa, o oarecare lipsă de modestie?" — l-am întrerupt pe doctorul echipei braziliene. Mă privi mirat și răspunsul urmă imediat:

„După cîte sînt eu informat, Pelé n-a scris pînă acum nici o carte. Au scris, două, alții despre el. Și pentru ca totul să fie clar, acest titlu a apărut într-adevăr într-un ziar

Scanned with OKEN Scanner

din Rio în 1963, după un meci între *F. C. Santos* și *Vasco da Gama.*

Se știe că în Brazilia vîrful sezonului fotbalistic — în afara finalei de cupă — este și finala Campionatului statelor Brasilia, Rio și Sao Paulo, finală în care primii cinci clasați din cele două întreceri se întîlnesc pentru a desemna pe campioana țării. Firește, toate echipele, și printre ele clubul din Rio, își „ascuțeau" dinții pentru titlul de campioni naționali și mai ales pentru întîlnirea cu „regele" fotbalului.

În meciul cu *Vasco da Gama,* cei din Rio jubilau pentru că în minutul 60 de joc *F. C. Santos,* primise al doilea gol. Și *Vasco* se afla și mai departe în atac. Majoritatea spectatorilor trăiau anticipat clipele victoriei și atmosfera aceasta cuprinsese și pe jucători. Unul dintre apărătorii echipei *Vasco* a strigat ironic: „Unde-i Pelé ăla? Că nu-l văd nicăieri!" Mulți spectatori aflați la marginea terenului au auzit acest strigăt batjocoritor și au rîs. L-a auzit și Pelé, dar n-a reacționat. Adică a reacționat, însă într-un fel cu totul personal: s-a dezlănțuit într-un joc extrem de rapid, deși colegilor lui de echipă nu le reușea nimic în ziua aceea. Mai erau numai două minute de joc din această întîlnire și *Vasco* se și vedea cîștigătoare cu scorul de 2 : 0. Mare parte din spectatori au și pornit spre ieșire. Și, în aceste ultime două minute, s-a petrecut ceva cu totul neobișnuit, de care spectatorii din Rio își amintesc și azi, după scurgerea atîtor ani. Un fapt care în albumul cu pagini glorioase ale echipei *F. C. Santos* ocupă un loc de cinste.

La 30 de metri de poarta adversă, Pelé culege balonul din aer de parc-ar fi fost un fulg și după o fracțiune de secundă zguduie plasa porții echipei *Vasco da Gama.* Apoi, tot repede a luat balonul și a alergat cu el spre centrul terenului. Mi-am privit și eu ceasul în momentul în care arbitrul făcea același lucru — își aminti dr. Goosling. Mai erau încă 40 de secunde de joc cînd atacanții de la *Vasco* au repus balonul în joc.

Pelé cîștigă imediat mingea și pornește cu ea spre poarta adversă. Apărătorii au încercat să-l oprească nereglementar, dar Pelé, asemenea unui vîrtej, se strecură printre ei și cîteva secunde mai tîrziu mingea odihnea

Scanned with OKEN Scanner

din nou în plasa porții echipei *Vasco da Gama* 2 : 2. Nu mai era timp pentru o nouă lovitură de la centru. Atunci Pelé a luat mingea în mînă și s-a apropiat cu ea de acel jucător de la *Vasco*, care cu cîteva minute mai înainte îl ironizase și i-o întinse cu un zîmbet strengăresc, spunîndu-i: «Eu sînt Pelé». Cred că după o astfel de realizare și după o asemenea provocare, răspunsul lui Pelé n-a fost cîtuși de puțin lipsă de modestie" — își încheie explicațiile medicul echipei.

* * *

Voi spune aici ceea ce am gîndit acolo, la Limm, cînd ne-am luat rămas bun de la dr. Goosling. Felul în care brazilienii au știut să piardă pe gazonul din Liverpool, calmul de care au dat dovadă jucătorii și șefii lor înaintea întoarcerii în patrie sînt o mărturie a puterii lor. Ei vor fi capabili să tragă învățăminte din cele întîmplate. Ar fi o nesocotință din partea oricui dacă după Campionatul mondial din Anglia ar desconsidera fotbalul brazilian. Nu vreau să fac profeții, dar am convingerea că la următorul Campionat mondial din Mexic — 1970, Brazilia va fi din nou printre „cei mari". Poate cu Pelé, poate fără Pelé. Un lucru este însă sigur: în pofida faptului că la ultimul Campionat mondial cele mai multe goluri au fost marcate de Eusebio, iar cel mai bun jucător al acestui campionat a fost decretat englezul Bobby Moore, atît specialiștii, cît și Eusebio și Bobby Moore înșiși, au recunoscut același lucru: în istoria de 100 de ani a fotbalului Pelé rămîne „regele neîncoronat" al acestui sport.

VEDETA OPUSĂ A JUCĂTORILOR DE PE EXTREMĂ

În rîndurile anterioare am vrut să închei, de fapt, amintirile mele referitoare la echipa braziliană. Un lucru se mai cere totuși spus, și acesta despre „vedeta extremelor", Garrincha. Iar Garrincha trebuie amintit din mai multe motive. În primul rînd, pentru că în decursul

Scanned with OKEN Scanner

carierei sale fotbalistice, care depășește 10 ani, Garrincha a obținut rezultate care îl înscriu printre cei mai buni jucători de pe extremă, ai tuturor timpurilor. În al doilea rînd, cariera sa se împletește strîns cu timpurile de glorie, dar și cu apusul — sau, mai bine zis eclipsa — fotbalului brazilian.

Vedetă a echipei dublă campioană mondială, el a fost unul dintre factorii care au netezit drumul acesteia spre victorii, dar și spre căderea finală. La Campionatul mondial din Suedia — 1958 — mulți specialiști l-au considerat chiar mai valoros decît Pelé. La toate cele cinci goluri ale brazilienilor, în victoria repurtată împotriva echipei franceze (cu scorul de 5 : 2), Garrincha a avut un rol de seamă. Un gol marcat chiar Garrincha, despre care mulți afirmă și azi că a fost cel mai frumos gol al campionatului din 1958, n-a fost acordat de arbitrul Griffith, din motive rămase pînă azi necunoscute. Lerond, fundașul stînga al echipei franceze, l-a atacat în plin pe Garrincha încă înainte ca acesta să fi preluat mingea. Într-o fracțiune de secundă însă, Garrincha a rezolvat trei probleme: în primul rînd, a pus stăpînire pe balon sub nasul lui Lerond, în al doilea, a împins ușor balonul înainte cu piciorul stîng, astfel ca să ajungă în spatele apărătorului francez, la aproximativ trei metri, iar a treia execuție a fost un start rapid, zburînd asemenea unui săritor de garduri peste piciorul întins instinctiv de Lerond spre partea dreaptă, pentru a termina cu un șut puternic. Balonul s-a înșurubat într-un mod cu totul straniu în plasa porții echipei franceze. O acțiune frumoasă, dar inutilă, pentru că, după cum am mai spus, arbitrul n-a acordat gol. La Liverpool însă, la punctul marcat bulgarilor din lovitură liberă n-a fost nici o discuție. Am văzut multe meciuri în Campionatul mondial dar, după părerea mea, cea mai frumoasă lovitură liberă din întregul campionat a fost aceasta. „Bătrînul" luptător Garrincha nu s-a prea remarcat în meciul cu bulgarii și mai puțin în cel cu ungurii, dar acel gol marcat din lovitură liberă denotă strălucita sa clasă mondială.

Cînd a pornit spre mingea așezată în apropierea liniei de 16 metri, mersul său aproape greoi ne-a făcut să credem că va pasa. Garrincha s-a apropiat cu un minim

Scanned with OKEN Scanner

de efort, apoi cu o mișcare bruscă a labei a lovit tangent balonul, care a descris un arc și s-a izbit cu o putere formidabilă de plasa porții apărate de Naidenov, în colțul stîng, sus.

Ca și Pelé, Garrincha a avut trista soartă ca acest gol să fie și singurul pe care l-a marcat la Campionatul mondial din Anglia. Și cred că nu exagerez dacă afirm că pentru Garrincha acest gol a fost și ultimul din vreun campionat mondial. Deoarece trebuie să ținem seama de faptul că avea 32 de ani (în 1966), iar viața nesportivă pe care a dus-o în ultimul timp începe să-și arate consecințele; așa că este greu de presupus că ar mai putea lua parte la un nou campionat mondial. Cu această afirmație a mea a fost de acord și dr. Goosling, care a remarcat că dacă Pelé este „regele neîncoronat al fotbalului", atunci Garrincha este, incontestabil, „vedeta cu picioare de rață a extremelor".

„Mane", adică Garrincha — pe numele său adevărat Manuel Francisco des Santos — s-a născut într-un mic sat din Brazilia. Copilăria i-a fost umbrită din primele zile, întrucît micuțul „Mane" s-a născut rahitic. Cîțiva ani nici n-a putut să umble, picioarele-i subțiri nu puteau să-i suporte greutatea corpului. Infirmitatea piciorului a necesitat o intervenție chirurgicală, din păcate nereușită; piciorul i-a rămas strîmb. Cu timpul însă, picioarele i s-au fortificat, iar corpul s-a dezvoltat, putînd face cinste chiar unui boxer de categorie mijlocie. A devenit un bărbat bine legat, cu o fizionomie plăcută. Unul din picioare este vizibil mai gros decît celălalt și se văd urmele oaselor sudate prost sub piele. În 1953 a intrat într-una din cele cinci echipe de la Botafogo.

În aproape 15 ani de carieră fotbalistică a jucat ca un adevărat as, conducînd balonul tot atît de bine cu ambele picioare, în mii de stiluri, mereu activ, mereu neobosit. Cînd punea stăpînire pe balon îl conducea aproape pas cu pas, iar cînd era atacat, aștepta acțiunea adversarului și apoi își etala cunoștințele, driblînd cu o repeziciune fulgerătoare. „Fentele" pe care le făcea Garrincha îl dezechilibrau pur și simplu pe adversar, iar el, instantaneu, își lua „zborul" (a făcut-o și la Liverpool), cîștigînd în fracțiuni de secundă un avans de 3—4 m.

Scanned with OKEN Scanner

Startul lui Garrincha este extraordinar de rapid, cum extraordinară este și capacitatea sa de accelerare. Iar dacă tot sîntem la capitolul „minuni", să nu uităm opririle lui spectaculoase, încetinirile de ritm, schimbarea bruscă a direcției, toate executate cu o stăpînire perfectă a balonului. Pasele lui sînt fără pereche; cînd trebuia, le dădea cu putere, alteori încet, cu boltă sau razante, scurte sau lungi, la om sau mult înainte — întotdeauna așa cum o impunea situația. Ce era derutant la Garrincha? Faptul că adversarul nu știa niciodată ce intenție are în următoarea secundă. Pasele și metoda de joc erau inimitabile și asta nu numai pentru că are picioarele strîmbe, ci fiindcă are o tehnică excepțională. Mișcările de picior ale lui Garrincha se pot asemăna cu cele din „poinge" ale jucătorilor de tenis de masă, un fel de „forhand" cu . . . piciorul. Lovea mingea cu partea exterioară a labei de parcă i-ar fi dat un bobîrnac, prin asta reușind să folosească eficient și cel mai mic spațiu și cel mai scurt timp.

Încă un lucru foarte important: Garrincha nu se ferea niciodată să-și atace adversarul în momentul cînd acesta avea mingea. Desigur, erau doar false atacuri care nu se terminau în nici un caz cu durități, însă suficiente pentru a-l face pe jucătorul advers să-și piardă capul, să nu mai știe în ce direcție va duce balonul.

Acestea ar fi, în cîteva cuvinte, caracteristicile principale ale lui Garrincha. Din păcate, în afara terenului el nu poate fi comparat cu ceilalți mari jucători de fotbal. După Campionatul mondial din Chile a devenit sălbaticul de neînfrînat, „puștamaua" echipei. A ajuns să fie mereu nemulțumit, invidios, irascibil. Mai întîi s-a certat cu echipa *Botafogo*, apoi a venit din nou pe teren. Dar nu mai era vechiul Garrincha.

Înaintea Campionatului mondial din Anglia, cu cîteva luni, a trebuit să se opereze de apendicită. Era chiar vorba că nu va face parte din selecționata Braziliei, ce se pregătea să plece la Londra. Maestrul Feola a insistat însă și l-a introdus în formație ca jucător de bază. Credea că „puștamaua cu picioare de rață" va face din nou minuni. Greșise . . .

Scanned with OKEN Scanner

În ultimul timp, cu toată dereglarea vieții, Garrincha a primit oferte de angajament din S.U.A., unde fotbalul este în fașă.

Va reuși oare „vedeta" extremelor ca la 33 de ani să-și recîștige aureola de glorie, strălucirea de altădată? Nu se știe. Poate clima răcoroasă din nord va mai răci puțin temperamentul său prea... sudic.

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLUL IV

CEI CARE AU VENIT ULTIMII ŞI AU AJUNS APROAPE PRIMII

Roata norocului

Şi acum, cîteva cuvinte despre selecţionata de fotbal a Portugaliei, cu care România a jucat în cadrul grupei a IV-a, în meciurile eliminatorii pentru promovarea în Campionatul mondial.

Ciudată-i roata norocului la fotbal! Atunci, în meciurile eliminatorii, numai noi am reuşit să-i înfrîngem pe portughezi şi asta de-o asemenea manieră, încît ei nici nu au marcat. Noi, în schimb, le-am „găsit" poarta chiar în meciul jucat la ei acasă. Aşa am reuşit să avem faţă de ei un avantaj de un gol. Victoria în grupă au obţinut-o însă ei, după ce pe cehi şi pe turci i-au învins pe terenul acestora. Dacă am fi cîştigat meciul cu Turcia, multe s-ar fi schimbat. Aşa, portughezii şi-au deschis drum înainte, iar noi am rămas cu ... experienţa.

În cercurile de specialitate se discută mult şi astăzi căror factori datoreşte Portugalia intrarea în turneul final al Campionatului mondial — 1966? Lui Eusebio sau lui Otto Gloria, antrenorul echipei? După părerea mea şi unuia şi altuia, dar şi altora. Să o luăm însă sistematic.

Bărbatul rotofei, trecut de 40 de ani, brazilian de origine, este fără discuţie unul din factorii determinanţi ai succeselor echipei portugheze. Cînd, în urmă cu 10 ani, a văzut că în propria sa ţară nu poate fi „profet", a plecat în Portugalia, unde s-a pus pe treabă. Mai întîi a

Scanned with OKEN Scanner

format o echipă la Benfica. Și nu orice echipă! Apoi a trecut la *Sporting Lisabona*. Și-a propus, după aceea, să urce echipa Portugaliei pe culmi de glorie necunoscute de ea pînă atunci. Primul pas era intrarea selecționatei portugheze în Campionatul mondial din Anglia. Cînd a fost la București, Gloria a vorbit foarte puțin și cu multă modestie despre aceste planuri. Intențiile lui se puteau „citi" printre rînduri.

Trebuie precizat că nici la sosirea în Londra și nici după aceea n-a fost infatuat. Luciditatea în a judeca lucrurile a transmis-o și jucătorilor săi. Asta am constatat-o și cu prilejul vizitei făcute la Nimbrovgh, după terminarea meciurilor din grupă. Locul de cazare a fost ales foarte bine. În micuțul orășel cu alei parfumate și copaci seculari, portughezii s-au simțit „ca acasă" — cum spuneau —, ca pe coastele însorite ale Portugaliei. Au părăsit simpaticul orășel numai în pragul meciurilor de deschidere a campionatelor. Maestrul Gloria și-a stabilit „comandamentul" la hotelul „Stanneylands" și de aici și-a pregătit echipa pentru marile confruntări.

Numele Gloria — care în portugheză înseamnă același lucru ca și în limba noastră — și-l merită pe deplin, pentru că a depus, într-adevăr, o muncă fructuoasă pentru a atinge cu echipa sa gloria mondială.

Unul dintre conducătorii echipei, Alonzo, mi-a spus: „Contractul lui Gloria la *Sporting* expiră o dată cu terminarea Campionatului mondial".

— ???

Mi-a înțeles privirea întrebătoare:

„Ei, acum brazilienii îl cheamă acasă pe brazilianul lor Gloria, numai că noi nu-l lăsăm. A adus Portugaliei o glorie de care sîntem mîndri cu toții." Cînd mi-a spus aceste cuvinte, portughezii erau abia la victoria pe grupe. „Vrem să-și îmbunătățească cunoștințele — a adăugat el — tot la noi. Gloria ne învață un fotbal mult mai modern decît Feola" . . .

Deosebirea dintre Feola și Gloria s-a văzut într-adevăr pe teren. Cel puțin la Campionatul mondial din Anglia. Pentru asta pleda și filmul pe care specialiștii portughezi

Scanned with OKEN Scanner

l-au rulat într-o sală a hotelului „Royal Gordon" din Londra, despre viața echipei *Benfica*.

Începutul filmului este dinamic. Pe ecran au reînviat fazele meciului *Benfica—Real Madrid*, terminat cu scorul de 5 : 1. Am văzut înfruntarea gigantică dintre două echipe de prima clasă. La început, presau spaniolii, apoi, treptat, încep să domine cei de la *Benfica*, pase precise, lovituri spectaculoase cu capul, șuturi puternice zguduie plasa porții spaniole. Imaginea se schimbă. Spectatorul este condus apoi în superbul „Escorial", în tabăra de cantonament a echipei *Benfica*. Jucătorii de renume sosesc la stadion în mașini elegante, însă, o dată intrați pe ușa cabinelor, devin oameni modești. După aceea filmul prezintă, în mare parte, antrenamentele echipei, în sală ori pe teren, antrenamente care se ghidau după metode preluate acum și de echipele fruntașe. Filmul a fost rulat pentru specialiști și antrenori. Și în timp ce-l urmăream cu multă satisfacție, mă gîndeam ce folositor ar fi dacă acest film ar putea fi văzut de cît mai mulți dintre fotbaliștii noștri. S-ar fi putut convinge, din nou, că pentru a putea ajunge un fotbalist de înaltă clasă trebuie să depui o muncă asiduă, obositoare, ale cărei rezultate nu se arată întotdeauna imediat. În film revenea ca un leit-motiv efortul și munca neîncetată. Am văzut cum minute întregi jucătorii aleargă în jurul stadionului într-un picior, în timp ce cu celălalt execută șuturi într-o minge imaginară. Apoi obiectivul cobora spre picioarele lui Torres și Augusto, aducîndu-le în prim plan gambele. Mușchi încordați sub piele au vibrat de mai mult de douăzeci de ori, apoi ritmul a devenit mai lent, încordarea însă mai mare. Piciorul abia se mai ridica de pe sol și tot se continua. Încă, și încă, și încă . . .

Același lucru s-a repetat de mai multe ori și cu portarul. Antrenorul îl antrena pe Pereira cu două mingi. El se arunca după mingi cînd într-un colț, cînd în altul aproape din poziție culcată. Și cînd Pereira, aproape extenuat, nu mai reușea să se ridice, Gloria i-a permis să apere în poziție culcată, să se tîrască pentru a se situa în poziția cea mai favorabilă de apărare în fața șuturilor neașteptate.

Înainte de a viziona acest film, am asistat la cîteva meciuri ale portughezilor, le-am cunoscut stilul și meto-

Scanned with OKEN Scanner

dele de joc. Știam că Torres are un rol de seamă în linia de atac și că loviturile lui cu capul spre poartă sînt extrem de periculoase. Cunoșteam rolurile lui Augusto, Eusebio și Coluna și le știam și stilul de joc. Apoi, văzînd filmul, ne-am convins că aceste intercalări în stilul de joc al portughezilor nu sînt cîtuși de puțin episoade ivite incidental. Filmul ne-a dezvăluit că loviturile de colț sînt executate de regulă de Eusebio și că Torres, care este flancat, atacat, împins de 2—3 apărători, trebuie să trimită mingea mai întîi în partea cealaltă a porții în mîna antrenorului, apoi să fie plasată coechipierului nemarcat de vreun apărător, care fuge spre poartă, ori la cap, ori la picior...

A fost foarte interesant și felul minuțios și conștient în care sînt pregătiți atacanții pentru asaltarea porții adverse, pentru fructificarea eventualelor ocazii, cînd mingea ar scăpa din mîinile portarului. Văzînd toate acestea ne-am convins că nu trebuie să credem că ar fi o simplă întîmplare existența la toate meciurile a unui jucător care știe să transforme în gol o situație aparent lipsită de perspective... Filmul, care a durat doar o jumătate de oră, n-a avut în nici un caz scopul de a etala spectaculosul. Și-a cîștigat simpatia tocmai prin simplitate și sinceritate. În final am văzut cîteva secvențe din meciul desfășurat în urmă cu doi ani între *Inter—Benfica*, din cadrul finalelor pentru „Cupa campionilor europeni". Pe un timp imposibil și un teren noroios și alunecos, *Benfica* pierde, Inter reușind să înscrie un gol gratuit.

A fost un final dureros, dar profund uman. La sfîrșit, Blanchflower, care timp de ani de zile a fost cea mai proeminentă personalitate engleză în materie de fotbal, a spus: „... Un final plin de învățăminte. Și să nu creadă nimeni, dintre cei care ar porni pe drumul plin de greutăți al acestui sport, că fotbalul este ca o afacere în care fiecare ban face pui, naște capital... Viața sportivului este plină de capcane și chiar cea mai puternică voință, cel mai nobil scop, cea mai conștiincioasă muncă pot fi urmate de un eșec. Dar adevăratul sportiv nu-și pierde niciodată curajul".

Scanned with OKEN Scanner

O fotografie a făcut la vremea ei înconjurul lumii: Eusebio, vioara întîi a selecționatei portugheze, „golgeterul Campionatului mondial din Anglia" înecîndu-și durerea în lacrimi și lacrimile în tricou pentru înfrîngerea suferită la acest campionat în fața formației engleze. Totuși rezultatele obținute la Campionatul mondial (medalia de bronz) au întrecut mult speranțele cu care ei veniseră în Anglia. Fotografia de mai sus întărește valabilitatea celor spuse de Blanchflower, că atît Eusebio, cît și ceilalți componenți ai selecționatei portugheze sînt sportivi entuziaști, pe care îi lovește însă crunt durerea înfrîngerii. „Dar, cum trece durerea, începe să primeze rațiunea, se nasc noi planuri, se clădește o nouă credință" ... Dacă n-au reușit să ajungă în finală, au obținut totuși locul trei. Or, asta înseamnă mult.

TREI DINTRE FĂURARII VICTORIILOR

Am certitudinea că din cele spuse pînă acum a reieșit clar că remarcabilele succese ale portughezilor nu trebuie legate numai de numele lui Otto Gloria, tot așa cum nimeni nu poate face afirmația hazardată că Eusebio singur ar fi cîștigat pentru întreaga echipă locul al treilea în Campionatul mondial din Anglia.

„Linia de atac a fost elementul de bază al selecționatei Portugaliei" — afirmă unii, precizînd imediat: „Augusto, Eusebio, Torres, Simoes ..."

Mario Coluna

Cine nu-l socotește însă printre ei pe jucătorul cu numărul 10, care joacă mult în apărare, după părerea mea greșește profund. Acesta este Coluna.

Mario Coluna, un tactician înnăscut, cu statura sa dolofană constituie un fel de „păcălici" pentru adversari. Știe tot ce trebuie să știe un bun fotbalist. Desfășoară pe

Scanned with OKEN Scanner

orice post un joc de clasă mondială. Aproape de fiecare dată degajările portarului le face el și le execută magistral, de parcă ar calcula dinainte traiectoria pe care o va descrie mingea. Totdeauna se plasează foarte bine în teren. Extremele îl caută mereu pe Coluna, pentru că el știe să se descurce, să salveze balonul și să-l paseze la locul potrivit. E trecut de 30 de ani și a fost de peste 40 de ori în selecționata Portugaliei. Performanțele atinse de el în cadrul meciurilor din Campionatul mondial nu-i trădează cîtuși de puțin vîrsta. Nu o dată ne-am putut convinge că piciorul său stîng este bun nu numai pentru a pasa cu precizie matematică, dar și pentru a șuta periculos la poarta adversă.

Coluna este un jucător cu o putere de luptă remarcabilă, fără a fi însă niciodată dur.

Torres, care este mare nu numai la propriu . . .

Cu cei 191 de cm și cu cele 84 kg ale sale, Torres ar fi putut să fie și un remarcabil baschetbalist. Dar Torres s-a „căsătorit" cu fotbalul încă de copil și „dragostea" lui n-a contenit nici acum, la 27 de ani. Dragostea de fotbal este puternic ilustrată și de răbdarea cu care a așteptat cinci ani încheiați să poată intra în echipa *Benfica*. De aici pînă a ajunge în selecționată drumul a fost mult mai scurt și mai ușor.

Cea mai mare calitate a lui Torres este aceea că lovește cu capul cu o ușurință uimitoare. Mai întîi judecă situația, apoi o rezolvă, tot cu . . . capul. Vrea să marcheze și îi place s-o facă mai mult cu capul. Iar de cele mai multe ori încercările lui reușesc. Capul lui Torres este . . . prezent nu numai în atac, atunci cînd e vorba de a trage la poartă, ci și în construirea atacurilor sau chiar în apărare. Și asta totdeauna la momentul oportun. Dacă în apropierea porții nu se găsește în poziție bună pentru a trage cu capul, atunci execută, tot cu capul și cu aceeași precizie, o pasă înapoi, exact la piciorul coechipierului care vine în viteză. Nu o dată a respins cu capul, chiar în fața porții portugheze, atacurile adverse. Asta nu înseamnă că „lunganul", maestru în loviturile cu capul, nu e meșter și în jocul cu picioarele. Are o zonă de acțiune

Scanned with OKEN Scanner

foarte largă și își asumă o mare parte din răspunderea acțiunilor, fie în atac, fie în apărare. Mulți specialiști englezi au afirmat că deși nu poate organiza jocul cu facilitatea de altădată a lui Di Stefano, totuși capacitatea sa de muncă poate fi asemănată cu a lui „Monsieur Football". O asemenea comparație este măgulitoare pentru orice fotbalist.

Eusebio — un mare maestru al improvizațiilor

Cînd Eusebio a sosit în Anglia împreună cu selecționata Portugaliei, numele lui avea rezonanță mondială. În echipa *Benfica* și în selecționata Portugaliei se impusese cu mulți ani în urmă. Forurile de specialitate așteptau însă altceva de la puștanul simpatic, descins tocmai din Mozambic: să se impună și pe plan mondial și asta la al VIII-lea Campionat mondial din Anglia. Și Eusebio s-a impus. Din cele 17 goluri realizate de portughezi, 9 au fost marcate de el. Prin aceasta Eusebio a creat nu numai posibilitatea ca Portugalia să se claseze pe locul trei, primind medalia de bronz, ci a cîștigat el însuși un titlu, acela de golgeter al Campionatului mondial 1966.

La asta se așteptau mulți încă înainte de deschiderea campionatului. Apoi, după confruntarea cu echipa Ungariei, cînd din cele 3 goluri ale portughezilor nici unul nu a fost marcat de Eusebio, mulți au început să se îndoiască de precizia șuturilor tînărului negru, cu fața de copil. Nu mult după asta, Eusebio a început să „fabrice" goluri după goluri. În a doua întîlnire, aceea cu bulgarii, el îl înscrie pe primul. Alte două goluri pe care le vîră în poarta lui Manga destramă definitiv speranțele brazilienilor. Astfel, după încheierea meciurilor celor trei grupe, portughezii marcaseră 9 goluri, iar din acestea trei erau semnate „Eusebio."

Au urmat sferturile de finală și în cadrul lor întîlnirea rămasă legendară, cu nord-coreenii. Cei care cu trei zile în urmă uimiseră lumea prin eliminarea formației italiene, cîștigă încă de la început un avans de trei goluri. Cînd toți credeau că vor asista la cea mai mare surpriză

din istoria fotbalului, Eusebio întoarce totul pe dos, prin patru şuturi puternice, transformate în tot atîtea goluri ce scapă agilităţii de panteră a portarului Li Cian Miung. La acestea patru, Augusto mai adaugă unul şi meciul se încheie cu scorul de 5 : 3 în favoarea Portugaliei.

În semifinală, în cadrul unei înfruntări magistrale, Portugalia suferă prima înfrîngere. La scorul de 2 : 1 cu care se termină meciul cu englezii, singurul gol care a reuşit să-i scape pînă atunci lui Banks a fost înscris tot de Eusebio. Să nu omitem numele celuilalt mare portar, sovieticul Iaşin, obligat şi el să scoată o minge din plasă, opera aceluiaşi talentat negru din Mozambic.

Dar care sînt începuturile drumului pe care a pornit atît de spectaculos „regele golurilor World Cup"-ului?

Cel mai mare club din Portugalia, Benfica, avînd 70 000 de suporteri şi 30 de secţii pe specialităţi, dispunînd de un stadion modern, l-a adoptat în scurt timp pe Eusebio. S-a remarcat că noul venit merită o atenţie specială. După primirea carnetului de membru al clubului a şi fost introdus în prima formaţie, ceea ce înseamnă foarte mult dacă ne amintim faptul că Torres a trebuit să aştepte acest eveniment timp de cinci ani.

Dar cei care i-au acordat această mare încredere lui Eusebio nu s-au înşelat. Încă în acel an este introdus în selecţionata Portugaliei. Ascensiunea lui poate fi asemănată cu acea a unei rachete; îndată a fost chemat să facă parte din selecţionata lumii. Pe toate terenurile de joc din întreaga lume Eusebio cunoştea un singur adversar, pe inegalabilul Pelé. Faima lui Eusebio a ajuns în scurt timp şi în Brazilia, astfel încît în 1965 conducerea clubului „Vasco de Gama" încearcă să-l cumpere. Împuternicitul lor a oferit pentru el 1 000 000 000 de scuzi (adică 450 mii de dolari)!

Conducătorii de la *Benfica* au refuzat însă această tentantă ofertă.

Specialiştii în materie de fotbal afirmă că tînărul jucător este cel mai mare improvizator din cîţi au păşit vreodată pe gazon. Nu are talentul neîntrecut al lui Di Stefano de a construi faze, nici dexteritatea de jongler

Scanned with OKEN Scanner

a lui Pelé, dar în improvizații e neîntrecut. Din acest talent de a improviza se nasc șuturile lui neașteptate, golurile lui spectaculoase.

Pe lîngă altele, Eusebio dă dovadă și de o mare amabilitate pe teren. Și nu o dată, tocmai amabilitatea lui Eusebio i-a făcut pe spectatori să simtă, în atmosfera înfierbîntată a Campionatului, că de fapt pe gazonul verde se desfășoară un joc și nu un război.

„Mușchetarii"

Atacantul care își cîștigă titlul de „rege al golurilor" trebuie să fie pregătit în orice moment să-și primească „mușchetarii", garda adversă, care-l va însoți mereu. Or garda nu prea respectă titlul de „rege". Deseori, „mușchetarii" nu se dau în lături de a-l tăvăli puțin pe jos pe „înaltul personaj" ce le este încredințat. Nici Eusebio n-a fost scutit de aceste procedee în timpul Campionatului mondial. Pe măsură ce creștea numărul golurilor înscrise de el, în aceeași măsură creștea și numărul „mușchetarilor" din jurul său.

În semifinale, înaintea meciului cu englezii, deși încă era departe de a fi numit golgeter, cele două goluri realizate cu atîta artă îl predestinau parcă pe Eusebio pentru acest titlu. Or Ramsey știa asta. Și, de aceea, i-a „dăruit" următoarea „gardă": B. Charlton, Bobby Moore și Stiles. Dintre cei trei „mușchetari" Stiles a fost ales de Ramsey ca paznicul nr. 1 al lui Eusebio. Ceilalți doi trebuiau să intre în acțiune numai dacă Stiles îl va scăpa. Rolul subțirelului Stiles a dat naștere la multe controverse. Acest jucător mărunțel, dar foarte rezistent, nu l-a menajat pe Eusebio, dar nu s-a menajat nici pe el, încercînd să-i dejoace acțiunile încă din faza inițială. Jucătorii echipelor sud-americane și în special argentinienii s-au plîns de nenumărate ori că coechipierii lor au fost eliminați de pe teren, în timp ce Stiles, deși a fost notat și admonestat de nenumărate ori, a continuat să rămînă în joc.

Alf Ramsey a avut, totuși, curajul să-l aleagă tocmai pe el pentru a-l păzi pe Eusebio. Și Stiles a trecut exa-

Scanned with OKEN Scanner

menul cu succes atît în fața lui Ramsey, cît și a criticilor, specialiștilor și spectatorilor. Englezii au reușit prin Stiles ceea ce nici o echipă n-a reușit cu portughezii: „să-l izoleze" pe Eusebio de joc. Stiles aproape că a dansat în acest meci în jurul lui Eusebio, l-a urmărit pas cu pas cu cea mai mare atenție, a închis toate drumurile pentru mingile care ar fi putut să ajungă la el și, totul, fără a-l lovi sau atinge pe renumitul jucător mozambican.

În meciul cu echipa Angliei, cu toată „garda mușchetarilor", Eusebio a reușit, totuși, o pătrundere spre poarta lui Banks, care n-a putut scăpa de șutul său imparabil. În același timp, cealaltă stea a campionatului, Bobby Charlton, înscrie în poarta portughezilor două goluri. Eusebio a părăsit terenul plîngînd, în timp ce Bobby Charlton ieșea jubilînd, după cel mai elevat meci al Campionatului mondial — 1966.

Alf Ramsey explică victoria englezilor prin funcționarea aproape perfectă a „gărzii" conduse de Stiles, care a reușit să-l deconecteze din joc pe Eusebio.

Otto Gloria, în schimb, i-a felicitat pe învingători, iar cînd a fost întrebat dacă Eusebio n-a însemnat de astă dată o deziluzie pentru el, a răspuns:

„Fără discuție, nu! Eusebio a plătit un preț foarte mare pentru titlul pe care și l-a cîștigat în acest campionat. De data asta a fost păzit mereu de 2—3 jucători, dar vom găsi noi leacul și la asta..."

Părerea mea, după ce am asistat la șase meciuri ale portughezilor, este că performanțele lor ar fi strălucit mai puternic dacă între liniile de atac și de apărare n-ar fi fost o oarecare diferență de clasă. Aceasta s-a văzut cu toată evidența în meciul cu englezii. Și încă ceva. În faptul că lui Stiles i-a reușit atît de bine să-l împiedice pe Eusebio în acțiunile sale, o mare vină o are chiar cel păzit. Eusebio, probabil amețit de succesele repurtate pînă atunci, dar, în special, de cel realizat împotriva nord-coreenilor, a pierdut din vedere că apărarea englezilor este ceva mai experimentată decît aceea a jucătorilor asiatici. Și Eusebio a vrut să rezolve totul singur, tocmai în această partidă dificilă.

Scanned with OKEN Scanner

Cu toate acestea, negrul din Mozambic rămîne nu numai „regele golurilor", ci și unul dintre cei mai mari jucători de fotbal ai lumii, o personalitate proeminentă în sportul cel mai răspîndit de pe glob.

*

„CAPUL" CEL MAI SPECTACULOS AL „WORLD-CUP"-ULUI

Dintre cele 89 de goluri cîte s-au marcat la Campionatul mondial din Anglia, cel mai spectaculos — după cum afirmă specialiștii și ziariștii — a fost „capul" lui Vuțov, cu care, din păcate și spre profunda sa întristare, a marcat un gol în propria sa poartă, în meciul cu selecționata Portugaliei...

Dar atributul de „spectaculos" trebuie acordat nu atît golului în sine, cît situației, poziției din care el a fost marcat: în minutul 7 de joc, Vuțov vrînd să salveze poarta bulgară de un șut periculos al lui Torres, aproape vîslind spre minge, o lovește cu capul într-un mod atît de nefericit încît o introduce în propria poartă, în colțul din dreapta sus. Firește, nimeni nu i-a făcut vreo vină lui Naidenov pentru acest gol. Pentru celelalte două, însă, elasticul portar bulgar, participant a doua oară la Campionatul mondial a fost pe deplin vinovat. În minutul 38, Simoes a dirijat o acțiune periculoasă pe partea stîngă a terenului; pasează lui Eusebio, care se afla în plin avînt, și Pelé al Europei șutează puternic de la 10 metri, pe partea dreaptă. Naidenov întîrzie să plonjeze, astfel că mingea intră fără cea mai mică ezitare în colțul drept al porții, la „păianjen". Cu acest gol portughezii își măresc avantajul la 2 : 0. Al 3-lea gol în poarta bulgarilor se înregistrează în minutul 84. Autorul lui: Torres. De data aceasta Torres nu trage cu capul, ci cu... piciorul, spre uimirea lui Naidenov, pentru că — după cum am mai spus — Torres șutează la fel de periculos și cu picioarele.

Scanned with OKEN Scanner

Probabil apărarea echipei bulgare nu știa acest lucru și tocmai de aceea Gaganelov, la 7 metri de poarta sa, în loc să degajeze, trimite balonul „acasă". Naidenov, uimit puțin de hotărîrea apărătorului său, ezită o clipă: să iasă în întîmpinarea mingii sau nu?! A ieșit tîrziu, fiindcă Torres a ajuns balonul înaintea portarului bulgar, zguduind plasa. Este și ultimul gol cu care se încheie partida: 3 : 0.

Erau mulți care afirmau că dacă linia de atac a bulgarilor ar fi fost la nivelul liniei de apărare, atunci și rezultatele lor ar fi fost altele. Poate, într-o altă grupă! În grupa C, însă, cu toate că împotriva brazilienilor au pornit-o destul de bine, în meciul cu portughezii, după autogolul lui Vuțov, moralul lor s-a prăbușit. Ce e drept, în meciul cu Ungaria reușesc să înscrie un gol — de altfel singurul din întregul campionat — însă imediat urmează un nou autogol, de data aceasta „realizat" de Davidov, astfel că „unsprezecele" bulgar părăsește înfrînt Campionatul mondial, cu 8 goluri primite față de unul singur marcat. Jucătorii bulgari sînt — ce e drept — entuziaști, rapizi și rezistenți, dar forța și talentul le-au folosit mai mult pentru realizarea și fructificarea inițiativelor personale. Or aceasta n-a fost suficient. Așa a evoluat și Asparuhov, al cărui nume se făcuse foarte cunoscut încă înaintea campionatelor și de la care specialiștii englezi așteptau minuni. Simpaticul atacant bulgar a rămas însă dator la capitolul *confirmare*. Mai mult a atras atenția tînărul Alexandr Salamanov, fundașul dreapta al echipei Slavia din Sofia, care, în meciul cu brazilienii, juca pentru a 13-a oară în selecționata Bulgariei. Nu este un superstițios, dar tocmai la al 13-lea meci al său în națională a realizat performanțe care au întrecut pe ale multor altora. Tînărul de 24 de ani, 170 cm înălțime și 70 kg greutate, s-a făcut remarcat încă din primele minute de joc prin plasamentul excelent în teren, driblingul uimitor și, mai ales, prin pasele sale precise. Mingile lui se poate spune că aveau „ochi". Și toate acestea nu erau întîmplătoare. Au dovedit-o cele 90 de minute de joc. Viteză, rezistență, maturitate tehnică și tactică — iată caracteristicile lui Salamanov.

Scanned with OKEN Scanner

„...MAI BINE NICI CĂ SE PUTEA..."

Cu acest titlu au apărut multe articole în presa italiană în luna ianuarie 1966, după desemnarea celor patru grupe finale la Campionatul mondial din Anglia. Comentariile difereau numai în afirmația că Italia va ajunge pînă în semifinale sau pînă în finală...

Cam în perioada aceea am văzut într-un jurnal de actualități o pagodă miniaturală, foarte reușită, construită de un sud-coreean. Această machetă, realizată cu multă migală și răbdare, m-a uimit. Tot atît de uimit am rămas în fața unei alte realizări a celorlalți coreeni, din ziua de 19 iulie, cînd echipa lor de fotbal a învins selecționata Italiei, împiedicînd-o astfel de a ajunge în semifinale, unde se credea cu cîteva luni înainte. Aceasta a fost cea mai mare senzație a Campionatului. Senzație în măsura în care poate fi astfel socotită munca conștiincioasă și minuțioasă de trei ani de zile a unei echipe, dublată de o voință și o dorință de a învinge nemaiîntîlnite.

De toate acestea m-am convins încă înainte de meciul cu italienii, cu ocazia vizitei pe care am făcut-o coreenilor la hotelul „Darlington", unde erau cazați. Acest hotel este amplasat în apropierea aeroportului Tees-Side. Zgomotul făcut de avioanele care decolau sau aterizau ne-a întrerupt de nenumărate ori discutia. În timp ce noi așteptam impacientați să se facă liniște, fața jucătorilor coreeni trăda un calm desăvîrșit. Pentru meciul cu italienii ei se pregăteau cu multă însuflețire, neconsiderînd nici o clipă că obținerea unei victorii ar fi imposibilă. Cu totul cuceritoare era modestia cu care ei vorbeau de aceste planuri îndrăznețe.

De altfel modestia a caracterizat întregul lor joc. În momentul în care, în minutul al 2-lea al partidei, mingea a ajuns în posesia lui Mazzola, patru coreeni se și aflau în jurul lui, mișcîndu-se cu o rapiditate de-a dreptul uimitoare. Unul i-a „suflat" mingea lui Mazzola, celălalt a pasat-o, al treilea a pornit cu ea la atac, iar al patrulea i-a asigurat „spatele". Și tot jocul a fost construit cu migală, cu multă minuțiozitate, la fel ca miniaturala pagodă.

De multe ori aveam impresia că echipa pe teren se aseamănă unor fulgi de zăpadă pe care-i zburătăcește vîntul. Coreenii zburau dintr-o parte în alta fără a depune cel mai mic efort; erau cînd aici, cînd dincolo, iar lîngă minge totdeauna se aflau mai mulți decît italienii.

Atacurile coreenilor erau mereu inițiate și conduse de cîte 3—4 jucători. Fiindcă ei nu puteau șuta puternic, își pasau cu multă precizie, se ajutau între ei. Dacă vreun apărător italian intervenea, unul din „roiul" de coreeni evada, salva situația și conducea mai departe balonul în atac. În fața porții, „roiul" se desfăcea, atacanții foloseau cu pricepere întreaga lărgime a terenului, schimbau repede locul stîrnind panică în rîndul apărătorilor italieni. Și în general, coreenii „vedeau" bine terenul. O dovedește și situația dinaintea marcării primului gol: Sin Jung Juo îl driblează pe Perani. În momentul în care pune stăpînire pe balon o și pornește vertiginos înainte. Cîteva clipe s-a crezut chiar că Sin Jung vrea să marcheze singur, atît părea de preocupat de atacul său, lăsînd impresia că nici nu-l vede pe Pak Doo Ik, centrul înaintaș care îl urma pe stînga terenului.

Sin Jung a simțit, totuși prezența lui Pak Doo Ik, pasîndu-i mingea. În clipa următoare, centrul atacant coreean șutează imparabil în poarta apărată de Albertosi, care privea îngrozit la apărătorul său. Dar situația nu mai putea fi schimbată. Mai bine zis au încercat s-o schimbe italienii. În repriza a II-a au început să preseze puternic poarta coreeană. În aceste momente s-a văzut lipsa de experiență a jucătorilor coreeni, care au comis cîteva greșeli serioase.

Într-o situație atît de critică, însă, Li Cian Miung arată ce știe. Mazzola și coechiperii săi nu șutau o minge care să nu fie reținută cu o agilitate extraordinară de acest portar de cauciuc. Felul în care a apărat cele două șuturi trase „la păianjen" de Rivera ar face cinste oricărui portar de renume mondial. Iar despre spectatorii care umpleau pînă la refuz stadionul „Middlesborough" se poate spune doar că țineau pînă la unul cu uimitorii băieți coreeni și că priveau cu sufletul la gură ceasul stadionului, care părea că nu mai vrea să înainteze. Dar cele

90 de minute de joc tot au trecut. Şi cînd arbitrul francez Schwinte a fluierat sfîrşitul partidei, am fost cu toţii martorii clipei de necrezut în care coreenii au scos definitiv din Campionat echipa italiană care, alături de englezi, brazilieni şi vest-germani, era considerată ca favorita acestui campionat. Toate ziarele scriau în dimineaţa zilei în care urma să se joace meciul, că aceia care vor să cîştige cupa „Jules Rimet" trebuie să-i învingă în finală pe italieni. Pînă şi cei care afirmaseră acest lucru (şi n-au fost puţini la număr), uitaseră complet de pronosticul făcut şi aplaudau entuziasmaţi, aruncînd din cînd în cînd o privire compătimitoare spre italieni, care părăseau terenul cu capul plecat. Dintre aceştia mulţi fuseseră cumpăraţi cu milioane de lire. Dar tocmai acum uitaseră doi factori de seamă:

— în fotbal nu există niciodată meci dinainte cîştigat;

— coreenii au adus în joc acele caracteristici umane de voinţă şi morală care caracterizează întregul lor popor. Fiii unei ţări socialiste din celălalt colţ al globului au cîştigat aici, în Anglia, aprecierea şi dragostea a mii de spectatori. Preşedintele Federaţiei R.P.D. Coreene de fotbal, Kim Ki Sod, a primit cu mare mulţumire felicitările care nu mai conteneau.

După ce şi-a manifestat recunoştinţa pentru felul în care spectatorii de pe stadionul „Middlesborough" i-au aplaudat pe coreeni, Kim Ki Sod a ţinut să precizeze, cu modestie:

„Trebuie să vă spun că după o pregătire asiduă de trei ani, succesul ni se pare foarte firesc şi că această victorie este un moment important în drumul pe care îl vom avea de parcurs... Se poate ca jucătorii italieni să spună că au avut ghinion, că au alunecat, cum s-ar spune, „pe o coajă de pepene". Eu sînt convins că se va mai vorbi despre ei pentru că ştiu să joace fotbal..."

La cele spuse de Kim Ki Sod, antrenorul echipei Mjung Re Hjun a adăugat:

„Noi am pornit la drum cu hotărîrea ca la fiecare întîlnire să adăugăm în plus ceva şi asta fiindcă datorită situaţiei noastre speciale putem să ne obişnuim cu jucăto-

Scanned with OKEN Scanner

rii europeni și sud-americani numai jucînd cu ei. Pînă acum ne-a reușit totul, așa cum ne-am planificat..."

După părerea mea, surpriza nu a constat în faptul că italienii au suferit unul dintre cele mai umilitoare eșecuri, ci în jocul modern pe care l-au prestat învingătorii lor.

Sînt mulți care afirmă că victoria coreenilor se datorește unei simple întîmplări. Dar, dacă privim puțin înapoi, vom vedea ce echipe au făcut parte din grupa D: URSS, Italia, Chile. Nici chilienii, clasați pe locul III la celălalt Campionat mondial de fotbal, n-au reușit să-i învingă pe coreeni, deci se poate afirma că nu norocul i-a favorizat pe jucătorii rapizi și energici care au apărut pe gazon, ci acei trei ani de pregătire care le-a conferit o înaltă valoare tehnică, ajungînd să înfrunte cu cunoscutul succes inițial echipa ce avea să cucerească locul trei în lume, selecționata Portugaliei.

•

A jucat ultima carte

Acestea au fost cuvintele pe care le-a spus Feri Sipos după meciul Ungaria—Brazilia, care a cîștigat atributul de „cel mai frumos meci" al Campionatului mondial. Afirmația lui Sipos — de aproape optzeci de ori în selecționata Ungariei — a fost cît se poate de potrivită. Situația echipei maghiare după pierderea suferită, în condiții atît de nefericite, în fața echipei Portugaliei, se asemăna cu aceea a unui jucător de cărți care, la 17 puncte, îndrăznește să mai tragă o carte si sau cîștigă sau pierde.

În cadrul întrecerilor pe echipe, Ungaria a avut în grupa C de luptat cu formații redutabile. Cuvintele spuse de Sipos au fost valabile aproape pentru toate meciurile din această grupă și asta pînă la ultimele minute de joc. Eu aș mai adăuga — la cuvintele lui — încă ceva: și la 19 îți poate intra „valetul". Mă refer la întîlnirea Ungaria —Brazilia, cînd în minutul 38 de joc, la scorul de 1 : 1, Gelei își calculează greșit traiectoria mingii care ajunge la Alcindo. Acesta inițiază un atac la poarta ungară și

Scanned with OKEN Scanner

numai intervenţia promptă a lui Sipos salvează echipa Ungariei de un gol. După părerea lui Sipos, acesta a fost momentul hotărîtor al partidei. Dacă mingea ar fi intrat în poartă, vinovat ar fi fost considerat tot... portarul. Şi fiindcă meciul cu Portugalia a fost pierdut în primul rînd din lipsa unui portar bun, un nou gol în poarta Ungariei i-ar fi demoralizat complet în meciul cu brazilienii, cum de altfel s-a întîmplat apoi în meciul cu sovieticii... În schimb, în partida cu brazilienii, în situaţia aceea critică, Sipos a îndrăznit să tragă „o carte" şi la „19". Şi a cîştigat.

După cum se ştie, meciul s-a terminat cu scorul de 3 : 1 în favoarea echipei Ungariei, pentru că arbitrul Dognal nu a acordat cel de-al patrulea gol înscris de Farkas în poarta lui Gilmar. La sfîrşitul meciului, arbitrul englez, care a condus destul de bine, a declarat că nu a acordat al 4-lea gol, deoarece l-a văzut pe Farkas în situaţie de ofsaid. După abia două ore, s-a văzut că Dognal greşise.

Ca de obicei B.B.C.-ul (British Broodcasting Corporation, Compania Engleză de Radio şi Televiziune) a transmis la televizor cele mai spectaculoase şi emoţionante secvenţe din meciul Ungaria—Brazilia, care au fost comentate de specialişti cu renume ca Billy Wright, John Mercer, Arthur Ellis şi de conducătorul discuţiilor de fiecare seară, David Coleman, cel mai renumit reporter sportiv vest-european.

Secvenţele de pe „micul ecran" au fost aproape tot atît de palpitante ca şi acţiunile de pe teren. Atunci mi-am putut da seama că acel meci aproape că nu a avut momente de joc obişnuite. Comentariul care a însoţit filmul a oferit în primul rînd o lecţie arbitrului Dognal. Cînd s-a ajuns la secvenţa premergătoare celui de al 4-lea gol, filmul a fost rulat cu încetinitorul, oprindu-se în momentul în care Albert pasează şi mingea pleacă din piciorul lui Farkas.

Ellis — decanul arbitrilor englezi — care de multe ori şi-a apărat orbeşte colegii, de data aceasta pur şi simplu a amuţit, iar Coleman a precizat că golul lui Farkas a fost reglementar, pentru că între Albert şi Farkas şi poarta adversă se aflau 4 jucători brazilieni.

Scanned with OKEN Scanner

SOARTA PORTARULUI – SOARTA ECHIPEI?

În minutul 60 al meciului Portugalia—Ungaria, cînd Bene a marcat golul egalizator, jucătorii echipei ungare și conducătorii ei au uitat pentru moment împrejurările nefericite în care au înscris portughezii primul gol. Portughezii, în schimb, îți făceau impresia că în următoarele 30 de minute de joc se vor mulțumi și cu un scor de egalitate. Cel puțin așa s-a dedus din cuvintele lui Gloria, care le-a strigat jucătorilor pe teren să se replieze în apărare.

După 6 minute, Torres inițiază o acțiune care părea nepericuloasă și șutează de la 30 de metri. Evident, pentru a „trage" de timp. În acel moment Szentmihályi — portarul echipei ungare — iese din poartă în întîmpinarea balonului, vrînd să-l rețină cu pieptul. Mingea se izbește de pieptul său, îi scapă și sare la 10—12 metri de poartă, pe capul lui Augusto care o reia în plasa porții ungare.

La cîțiva metri în spatele meu, un bărbat rotofei îi strigă fotoreporterului:

— Ei, ai prins-o?

Cel întrebat îi răspunde, desfăcîndu-și brațele a neputință:

— Păi, m-am putut aștepta la așa ceva?

După ce s-a mai domolit gălăgia de pe stadion, mi-am dat seama că și aparatul meu stătea. Într-adevăr, cine s-ar fi așteptat?

Cei doi portari ai echipei ungare au beneficiat în continuare de toată atenția colegilor, Szentmihályi pentru că era moralmente bolnav, iar Gelei pentru că urma să apere în viitoarele partide.

Meciul U.R.S.S. – Ungaria

După victoria strălucită obținută asupra echipei braziliene se credea că atît portarul, cît și întreaga echipă ungară s-au regăsit. Abia după o săptămînă, în acea zi

Scanned with OKEN Scanner

de 23 iulie, s-a dovedit încă o dată valabilitatea cuvintelor: aparenţele înşală.

Mă aflam la ieşirea din cabinele jucătorilor stadionului din Sunderland, cînd ambele formaţii, sovieticii şi ungurii, au ieşit pe teren. În apropierea mea, pe o bancă, stăteau Baroti şi Ilovsky. Antrenorul federal a mai apucat să le spună cîteva cuvinte:

„Aveţi grijă în primele minute de joc şi nu vă lăsaţi nici o clipă. Nu vă temeţi de situaţiile riscante! Desigur, asta nu se referă la tine" — îi spune Ilovsky lui Gelei, lovindu-l prietenește pe spate. Gelei intră în teren, rîzînd, şi-i răspunde lui Ilovsky peste umăr: „Cum să nu-nţeleg?"

Abia la 3 minute de la începerea partidei, Gelei şedea în faţa porţii şi-şi privea mirat mîinile din care Cislenko îi „suflase" mingea şi o introdusese în poartă: 1 : 0 în favoarea echipei sovietice. Îţi era milă să-l priveşti pe Gelei, care cu faţa palidă a reuşit în sfîrşit să se ridice. Cu braţele atîrnîndu-i inerte, s-a reîntors în poartă. Atît jucătorii cît şi conducătorii echipei şi-au plecat trişti capetele. Numai Mészöly nu şi-a pierdut firea în acele momente grele. S-a apropiat de Gelei, l-a încurajat, bătîndu-l prietenește pe umăr. Apoi s-a întors pe teren, jucînd cu o prospeţime uimitoare, vrînd parcă, prin aceasta, să le insufle şi celorlalţi curajul şi încrederea care îi părăsise. Dar încercarea sa n-a dat roade.

Apoi a început repriza a II-a. După cîteva schimburi de mingi, Rákosi îl faultează în mod inexplicabil pe unul dintre jucătorii sovietici. Lovitura liberă este executată de Danilov, care trage cu boltă. Mingea trece peste Mészöly şi Mátrai. Gelei aştepta, crezînd că unul dintre apărători o va respinge cu capul. Mészöly, în schimb, era sigur că Gelei va ieşi din poartă ca să reţină balonul. Acest scurt-circuit de gîndire a ţinut într-adevăr cît o scînteie. Suficient, însă, pentru ca Parkuian să intervină şi să şuteze imparabil de la 3 metri şi prin aceasta să modifice scorul la 2 : 0 în favoarea echipei sovietice.

Soarta portarului? Ea s-a transformat în soarta întregii echipe . . .

Scanned with OKEN Scanner

Performanța echipei Ungariei a fost apreciată cel mai bine de Sepp Herberger, „vulpea bătrînă", cum este supranumit antrenorul echipei vest-germane, căreia, în 1954, i-a adus titlul suprem. El a calificat meciul Portugalia—Ungaria drept cel mai frumos meci al campionatului mondial și a și explicat de ce.

„În acel meci, între cele două careuri, de 16 m și pînă la mijlocul terenului, s-a desfășurat un joc frumos, cu tot ce are mai de valoare o partidă de fotbal. Tehnica excepțională a jucătorilor de la *Benfica*, ingeniozitatea, personalitatea jucătorilor selecționatei ungare, au făcut ca cele 90 de minute de joc să fie vibrante. Ce s-a întîmplat cu careul de 16 m, mai exact, ce au făcut ungurii în față și în spate — asta s-o lăsăm la aprecierea lor."

Așa s-a consumat toată tragedia echipei maghiare! . . .

DE CE N-A FĂCUT LIRA PUI?

Lira are foarte mare valoare în ochii britanicilor și o întorc de multe ori pe-o față și pe alta pînă s-o dea din mînă. Mai ales noi, străinii, chibzuiam și mai mult înainte de a băga mîna în buzunar . . .

Vizita pe care le-am făcut-o coreenilor la locul unde erau cazați, apoi succesul răsunător de a doua zi în meciul cu Italia m-au cucerit în mod cu totul deosebit.

Economie încoace, economie încolo. Mi-am luat inima în dinți și înainte de a pleca la Sunderland pentru a asista la meciul Ungaria—Uniunea Sovietică, m-am oprit în fața unui birou de pariuri.

„O liră pentru victoria echipei R.P.D. Coreene în meciul cu Portugalia" — i-am explicat cu mîinile și picioarele funcționarului de la ghișeu.

Englezul a continuat discuția în nemțește, compensîndu-mi astfel sărăcăciosul bagaj de cunoștințe în limba engleză. Mi-a mulțumit politicos pentru lira pe care i-am întins-o, mi-a dat, în schimb, un tichet împreună cu urările sale de noroc. Totodată a adăugat că, dacă am să cîștig, îmi va plăti chiar în acea seară 1 000 de lire.

Scanned with OKEN Scanner

Primul gol al sovieticilor și emoțiile care au urmat m-au făcut să uit de biletul cumpărat în acel birou de pariuri, pînă în clipa în care un ziarist elvețian se adresă, blazat, colegului său fotoreporter:

— „În minutul 24 de joc, R.P.D. Coreea conduce cu 3 : 0, în meciul cu Portugalia! „Instinctiv mi-am dus mîna la buzunarul în care pusesem biletul de pariu. Greutatea cu care număram pînă atunci banii englezești s-a transformat dintr-o dată într-o mare ușurință și plăcere. Deci, băieții coreeni vor fi printre cei patru care vor intra în semifinale, iar eu voi fi mai bogat cu 1 000 de lire!

Tocmai spre ieșire l-am auzit din nou pe ziaristul elvețian spunîndu-i tovarășului său că Eusebio a modificat puțin scorul, marcînd două goluri în poarta coreeană. Asta înseamnă că șansele coreenilor de a intra în semifinale și ale mele de a intra în posesia celor 1 000 de lire începuseră să se micșoreze.

Trebuie să recunosc că următoarele 45 de minute de joc au fost pentru mine poate cele mai palpitante din întregul campionat mondial. Au fost mai palpitante chiar decît a doua repriză din finala Anglia—R.F.G. În primele minute ale celei de a II-a reprize din meciul Portugalia—R.P.D. Coreeană s-a topit avansul de un gol pe care-l aveau coreenii și o dată cu el și speranța mea de a mai cîștiga cele 1 000 de lire.

De ce nu a făcut lira mea pui și de ce nu și-au putut păstra coreenii avansul de 3 goluri? La aceste întrebări am aflat răspuns seara, cînd B.B.C.-ul și-a prezentat la televizor obișnuita rubrică sportivă.

Stăteam ca țintuit în fața micului ecran. Știam care este scorul final și parcă așteptam alte și alte goluri din partea băieților coreeni. Parcă-i văd și azi pe jucătorii portughezi cum, complet distruși, pornesc cu mingea spre centrul terenului, după al treilea gol. Numai unul din ei avea o expresie cu totul aparte, un amestec de mîndrie, mirare și îngrijorare. Da, sigur, Eusebio a fost acela care n-a înclinat steagul și care a fost eroul unor episoade cum poate n-au mai existat în istoria fotbalului.

În minutul 26 de joc el fentează doi apărători coreeni, apoi încă doi și-n clipa următoare șutează cu picio-

Scanned with OKEN Scanner

rul drept în colțul din dreapta-jos, marcînd primul gol al portughezilor.

Dar coreenii joacă mai departe cu aceeași ușurință și rapiditate, parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Nu au băgat de seamă că după primul gol al lui Eusebio portughezii joacă tot mai siguri de ei, tot mai calmi. Chiar dacă n-aș fi știut rezultatul dinainte, aș fi fost sigur că entuziaști, dar lipsiți de experiență, fotbaliștii coreeni vor părăsi terenul învinși. Apoi în minutul 43 de joc, Oh Jan Kjung îl faultează pe Torres, tocmai cînd voia să șuteze la poartă, în careul de 16 m. După lovitura executată și valorificată de Eusebio, cînd Pak Du Jik ia imediat balonul, alergînd cu el spre centru pentru a nu pierde nici o clipă, mi-a venit să zîmbesc. Vrînd să-i oprească în acțiunile lor pe Augusto și Simoes au uitat cu totul de Eusebio. Iar Eusebio nu și-a uitat nici un moment rolul. Se afla la 10 m de poarta coreenilor, cînd Augusto i-a pasat o minge. Și în situația aceasta plonjonul spectaculos al portarului coreean a fost inutil; șutul lui Eusebio n-a dat greș nici acum și portughezii egalează.

Ce a urmat după toate acestea a fost foarte normal. Portughezii au devenit tot mai siguri pe ei, în timp ce coreenii au început să joace tot mai confuz. Luptau cu multă înverșunare, însă fără siguranță. Degeaba au alergat, de multe ori neverosimil de repede. Dar Eusebio și-a jucat în acea întîlnire cel mai mare meci al său. Pur și simplu n-a putut fi reținut. Sau mai bine zis a putut fi reținut, însă numai cu prețul unei acțiuni nesportive. Așa a putut să-l rețină Lim Sing Sum în minutul 60 de joc în careul de 16 m. Se acordă 11 m... și Eusebio nu greșește nici acum: 4 : 3. A patra lovitură de maestru!

Caracteristic pentru stilul de joc al lui Eusebio este și faptul că după cele 4 goluri marcate în meciul cu coreenii el a contribuit și la al 5-lea gol al portughezilor. Un schimb de pase între Torres și Eusebio, apoi mingea vine la Augusto, care șutează imparabil de la 4 metri: 5 : 3 în favoarea portughezilor!

Cu toate că au părăsit terenul înfrînți în sferturile de finală ale celui de al VIII-lea Campionat mondial, meritul

Scanned with OKEN Scanner

jucătorilor coreeni este incontestabil. Și succesul pe care l-au repurtat va avea serioase influențe asupra viitorului fotbalului în continentul asiatic.

*

Intîlnirea U.R.S.S. – R.F.G.

„Cei patru mari" continuau gigantica înfruntare pentru intrarea în finală abia peste 48 de ore. Dintre cele două mari confruntări, noi am ales-o pe cea din Liverpool, dintre Uniunea Sovietică — R.F.G.

Întîlnirea însă nu i-a mulțumit pe spectatori nici din punct de vedere tehnic și nici tactic.

Englezii, în general, dacă vor să-și manifeste dezaprobarea față de desfășurarea unui meci, aplaudă lent sau încep să cînte în cor un cîntec monoton. De o astfel de manifestare au avut parte jucătorii ambelor echipe în acest meci. Atunci am crezut că o asemenea manifestare dezaprobatoare, străbătută totuși de proverbiala politețe englezească a publicului din Liverpool, a fost adresată într-o oarecare măsură și arbitrului italian Lo Bello, care nu s-a prea „revoltat" cînd apărătorii germani l-au atacat prea „convinși" pe excelentul „constructor de joc" al sovieticilor, Sabo, care, ce e drept, s-a întors mai tîrziu pe teren, însă numai ca simplu figurant. Arbitrul italian n-a fluierat nici atunci cînd Cislenko a dat replica. Neîndoios că dreptul de a-ți face singur dreptate pe teren este interzis, cu atît mai mult la o competiție internațională. După acest incident, m-am gîndit de multe ori că dacă Lo Bello ar fi fluierat la faultul comis de Held, Cislenko n-ar mai fi comis gestul acela nesportiv. Și dacă nu, atunci cu ce scor s-ar fi terminat întîlnirea?

Dar cîți „dacă" au fost de-a lungul Campionatului mondial și mai ales referitor la arbitraj!

Iașin – cel mai popular portar

Figura cea mai proeminentă atît ca siluetă, cît și ca personalitate este incontestibil *Lev Iașin*, portarul echipei sovietice, care în semifinale a apărat pentru a 80-a oară poarta selecționatei sovietice.

Elasticitatea, calmul, îndrăzneala, reflexele fulgerătoare, spiritul de sportivitate îl ridică în rîndul celor mai buni portari ai fotbalului mondial.

Calitățile acestea și le-a etalat cu ocazia fiecărui meci de-a lungul carierei sale fotbalistice de 20 de ani. Și le-a dovedit, nu o dată, și în cadrul Campionatului mondial. Un ultim exemplu este meciul din semifinală cu selecționata R.F. a Germaniei. Într-unul din minutele acestei îndîrjite confruntări, Uwe Seeler, căpitanul echipei germane și totodată cel mai periculos șuteur, străpunge apărarea sovietică și ajunge singur în fața porții apărate de Iașin. Cunoscîndu-i șuturile, cei din tribune nu s-au îndoit o clipă că Uwe nu va greși nici de această dată. Ca o panteră însă, Iașin țîșnește din poartă și se aruncă la picioarele lui Uwe, iar în clipa următoare e stăpîn pe balon. Din cauza elanului, Uwe Seeler cade peste Iașin, lovindu-l. Cîteva clipe, stadionul din Everton s-a scufundat în tăcere; entuziasmul, uimirea și spaima i-au amuțit pe toți. Iașin și Uwe Seeler stăteau întinși pe gazon... Cel dintîi s-a ridicat Iașin, care l-a ajutat pe jucătorul german să se scoale și apoi, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, portarul sovietic l-a bătut prietenește pe Uwe pe spate și a pus balonul pe gazon pentru degajare. În acea clipă, ca la un semnal, au izbucnit aplauzele a 50.000 de spectatori, care au răsplătit minute în șir spectaculoasa fază desfășurată în limitele sportivității și pe autorul ei principal: Lev Iașin.

Dar de unde și cînd a început această excepțională carieră fotbalistică?

Născut la 22 octombrie 1929, lîngă Moscova, Iașin a avut în tatăl său un mare iubitor de fotbal. Cînd băiatul a mai crescut, tatăl său l-a dus la fabrica de avioane din Moscova. Adolescentul, care nu împlinise 17 ani, dar avea 1,84 m, a început să lucreze ca lăcătuș, apoi în 1945

Scanned with OKEN Scanner

a fost ales în echipa de fotbal a fabricii, ca portar. Pe vremea aceea făcea şi alte sporturi, dar fotbalul îi plăcea cel mai mult. După îndeplinirea serviciului militar a intrat în echipa *Dinamo*. Aici a jucat la început în rezervă, fiindcă pe vremea aceea poarta echipei *Dinamo* era apărată de Homici, al cărui joc excelent l-au admirat şi specialiştii englezi cu ocazia turneului echipei *Dinamo* în Anglia. Iaşin aştepta cu răbdare să preia de la înaintaşul său, renumita „panteră neagră", poarta echipei *Dinamo*. Dar pînă atunci a învăţat tot ce se putea învăţa de la Homici, tot ce trebuie să ştie un bun portar. Cînd celebrul său predecesor a ieşit la „pensie", Iaşin a arătat repede ce a învăţat de la profesorul său, întrecîndu-l chiar. A cîştigat, împreună cu echipa sa, de 6 ori primul loc şi în numai cîţiva ani numele său era cunoscut de cei mai renumiţi înaintaşi europeni.

În 1956 a fost declarat cel mai bun jucător al Europei.

În 1958, la Campionatul mondial din Suedia, numele său capătă rezonanţă mondială. Cu toate că selecţionata sovietică pierde în faţa selecţionatei Braziliei cu 2 : 0, specialiştii continuă să amintească numele lui Iaşin alături de al lui Garrincha, Didi, Vava, Pelé, Zagalo. După cum scriau ziarele, Iaşin a prezentat întreaga gamă a unor scînteietoare intervenţii. Aşa de exemplu, în repriza a II-a, Vava a străpuns întreaga apărare sovietică, ajungînd singur în faţa porţii lui Iaşin (întocmai lui Uwe Seeler la Liverpool). Jucătorul brazilian a recurs la o fentă: vrea să şuteze, ridicînd puţin lateral mingea. Se părea că fenta a reuşit. Şi cînd toată lumea se aştepta să vadă mingea în plasă, Iaşin a făcut o mişcare uimitoare, s-a azvîrlit înapoi după minge şi a boxat-o în corner. Şi drept consecinţă a comportării aproape neverosimile a lui Iaşin, echipa sovietică — pentru prima oară participantă la Campionatele mondiale — ajunge în turneul final între primele 8 echipe.

Cu patru ani mai tîrziu, în Chile, sovieticii cîştigă primul loc în grupa I-a, învingînd pe iugoslavi şi uruguayeni şi făcînd un meci nul cu Columbia (4 : 4). În „sferturi" însă trebuie să părăsească stadionul înfrînţi de

Scanned with OKEN Scanner

chilieni, cu 2 : 1. Ei, care aveau avantajul de a juca „acasă."

În Anglia, se ştie că portughezii i-au împiedicat pe sovietici să-şi adjudece locul al treilea.

Unii îşi pun firesc întrebarea: „Poate fi considerat portarul unei echipe învinse în trei campionate mondiale un erou?"

Revista franceză „Miroir du Football" avea dreptate atunci cînd după terminarea Campionatului mondial scria:

„... În schimb, nu vom mai avea ocazia să-l vedem în următoarele campionate mondiale pe cel mai mare portar al fotbalului modern. Pentru înalta lui clasă, siguranţa şi autoritatea cu care a apărat, Iaşin ar fi meritat să apere măcar într-o finală a Cupei Jules Rimet".

Într-adevăr, această filă lipseşte din albumul de aur al carierei fotbalistice a lui Iaşin. Dar nenumărate ziare şi reviste au imortalizat excelentele lui plonjoane în întîlnirile din cadrul „Cupei Europei" 1960, cîştigată de echipa sovietică. Apoi au rămas înscrise în multe articole intervenţiile lui Iaşin în apărarea porţii „Selecţionatei Lumii" cu reprezentativa Angliei, la serbarea centenarului Federaţiei engleze, în 1963. Acelaşi Iaşin a apărat şi în meciul de adio al jucătorului Matheews, maestrul „fair-play"-ului.

În iarna 1964—65, cel care participase la două campionate mondiale a fost invitat în Brazilia ca oaspe al echipei *Flamengo*, pentru a-i învăţa pe portarii brazilieni elementele noii şcoli de apărători ai porţii, ale cărei baze el le-a pus în 20 de ani de activitate fotbalistică.

Iaşin n-a constituit numai temelia apărării sovietice, ci a devenit îndrumătorul întregii formaţii. Iniţia nenumărate atacuri prin aruncările sale spectaculoase, cu boltă. Dirija excelent pe fundaşii din faţa porţii şi era în stare să dea o turnură neaşteptată întregii desfăşurări a jocului.

Cu cîteva luni înaintea campionatului mondial 1966, se credea cu certitudine că Iaşin, ajuns la vîrsta de 37 de ani şi tată a doi copii, nu va mai lua parte la a VIII-a ediţie. Dar, acum, după Campionatul mondial putem spune liniştiţi: prezenţa lui la acest Campionat mondial a dat mai multă culoare partidelor, a îmbogăţit contextul

Scanned with OKEN Scanner

competiției. Chiar dacă portarul care a primit cele mai puține goluri a fost englezul Banks, cel mai popular a rămas și rămîne în continuare Lev Iașin.

Uwe Seeler — „biciul apărărilor adverse"

Căpitanul echipei selecționate a R.F. a Germaniei a primit acest nume de-a lungul anilor, fiindcă niciodată nu s-a speriat de cea mai puternică apărare. Char atunci cînd era lovit, el continua să lupte cu fălcile încleștate. Este în stare să se întoarcă în careul de 16 m după o minge și își asumă întotdeauna cea mai grea sarcină. Și aceasta pentru a-și justifica de fiecare dată lozinca ce-l conduce. „În fotbal contează golurile și numai golurile! . . ."

Se consideră „stea de formație autohtonă", deoarece de mic copil a jucat la *SV Hamburg*, la clubul la care a evoluat în tinerețe și tatăl său, Erwin Seeler.

Uwe a ajuns foarte repede printre cei mai buni. La 17 ani juca în prima echipă, iar după doi ani Sepp Herberger îl invită să joace în selecționată. În 1957, Seeler ajunge titular, jucînd primul meci internațional cu francezii, pe care vest-germanii îl termină cu 3 : 1.

În 1963 face parte din echipa „restului lumii", care juca împotriva Angliei, la jubileul de 100 de ani al fotbalului insular. La Liverpool, în meciul cu sovieticii, Uwe îmbrăca tricoul de internațional pentru a 56-a oară.

La al VIII-lea Campionat mondial multora li s-a părut ciudat că suporterii vest-germani scandau, la fiecare meci, în primul rînd numele „bătrînului" Uwe. Cei care s-au mirat de acest lucru probabil nu știau că mulțumită în bună parte „bătrînului" Uwe selecționata vest-germană a ajuns în acest campionat. Cînd, în cadrul meciurilor eliminatorii, selecționata R.F. a Germaniei face meci egal (1 : 1) pe teren propriu cu formația suedeză, mulți au crezut că fosta campioană mondială din 1954 nu va mai intra în grupa „celor 16". Mai ales că în februarie 1965 Uwe suferă o rupere de ligament. Mai erau numai două luni pînă la returul cu suedezii. La 26 septembrie 1965

Scanned with OKEN Scanner

selecționata R.F. a Germaniei se întîlnește, în retur, cu cea a Suediei, la Stockholm. „Biciul apărării" nu era tocmai pus la punct cu piciorul, însă el și-a asumat răspunderea. Antrenorul său s-a bucurat, fiindcă știa că piciorul bolnav a lui Uwe face în fața suedezilor mai mult decît un alt atacant sănătos. Și Uwe și-a confirmat, din nou, cu fapte, filozofia proprie: „golurile contează . . ." A înscris două puncte în poarta suedezilor, în timp ce aceștia au reușit să marcheze un singur gol lui Tilkovski.

Dar noi și noi leziuni l-au scos din formă. Se părea că antrenorul Schön va trebui să caute alt căpitan pentru echipa sa, cînd Uwe, în vîrstă de 31 de ani, a „înviat" din nou și a condus echipa pînă în finalele campionatului. Alături de „bătrînul" Seeler jucau alte veritabile talente: Helmuth Haller și tînărul Frantz Beckenbauer.

Cîntărețul de muzică ușoară — Beckenbauer

Golul victoriei în meciul cu Uniunea Sovietică l-a înscris Beckenbauer. De altfel, acest gol a fost pentru tînărul cu păr negru al patrulea gol al său din campionat (două a marcat în poarta elveților și altul în poarta uruguayenilor). Cînd echipa reprezentativă a R.F. a Germaniei a ieșit învingătoare de pe teren, suporterii — care se aflau pe stadionul din Liverpool în număr destul de mare — au ovaționat-o, scandînd în cor numele lui Uwe Seeler. Atenția specialiștilor s-a îndreptat însă și spre celălalt jucător al acestei formații, Frantz Beckenbauer.

Atunci m-am întîlnit cu tînărul brunet, simpatic — pentru a doua oară în decurs de cîteva ore.

Prima oară, l-am văzut în jurul prînzului, la hotelul unde era cazată selecționata vest-germană. În timp ce noi discutam cu unul dintre conducătorii formației, jucătorii așteptau masa în parcul hotelului. La un moment dat ne-a atras atenția o voce plăcută, de tenor, care repeta refrenul unui cîntec studențesc. „Prieteni, nu ne vom despărți niciodată . . ."

„Este Frantz" — a intervenit, explicativ, interlocutorul nostru. El este un foarte bun interpret de muzică

Scanned with OKEN Scanner

ușoară. Are și imprimări. Melodia „Tu singură" a fost imprimată de o firmă de discuri din München!" (După încheierea campionatului, am aflat că această placă a fost reimprimată în cîteva zeci de mii de exemplare și că s-a epuizat în cîteva zile.) Tovarășul nostru de conversație ne-a mai spus: „Beckenbauer a jucat și într-un film, și nu un rol episodic, ci chiar rolul principal".

Ce succes va fi repurtat acest tînăr prezentabil în film, asta nu știu. Știu, în schimb, că acolo, la Campionatul mondial din Anglia, Frantz Beckenbauer s-a afirmat pe plan fotbalistic, ajungînd să fie cotat ca unul dintre cei mai buni jucători din lume. O dovedește de altfel și opinia specialiștilor care, după finala Campionatului, îl califică pe Beckenbauer drept „cea mai bună extremă în selecționata lumii".

Frantz Beckenbauer avea 9 ani cînd selecționata R.F. a Germaniei s-a întors, în 1954, de la Berna cu titlul de campioană mondială. Era și el în mulțime, dar fiind prea mic n-a putut să-i vadă pe învingători. Voia, în special, să-l privească pe Fritz Walter, care înălța, fericit, deasupra capului Cupa Jules Rimet. Plictisit că nu vede nimic, băiatul acela de 9 ani, fiu al unui funcționar de poștă din München, s-a îndepărtat de mulțimea care-i ovaționa pe jucătorii victorioși. A dat fuga în Giesling, unde micuțul Frantz era considerat cel mai bun jucător de fotbal din întregul cartier. La 13 ani a început să „vrăjească" balonul rotund în echipa *Bayern-München*. Antrenorul echipei, Ceaikovski, unul dintre cei mai buni mijlocași de pe continent în jurul anilor '30, l-a remarcat imediat pe Beckenbauer, întrevăzînd în el jucătorul de înaltă clasă. Conducerea excelentă a balonului, rara inteligență fotbalistică, pasele precise, calmul și, în ultimă instanță, șuturile sale puternice sînt însușiri pe care puțini jucători din lume le posedă și pe care Beckenbauer le are din plin. În septembrie 1965 a avut ocazia să cunoască și părerea specialiștilor.

În al doilea meci dintre selecționatele R.F. a Germaniei și Suediei a jucat și Beckenbauer. După cum se știe, meciul s-a terminat — după o luptă aprigă — cu scorul de 2 : 1 în favoarea vest-germanilor. Părerea unanimă a

Scanned with OKEN Scanner

specialiștilor a fost că un mare rol în obținerea acestei victorii l-a avut noul jucător al selecționatei vest-germane, Frantz Beckenbauer. Faima mondială i-a fost făurită însă în Anglia. Imediat după terminarea finalei campionatului mondial, reprezentantul echipei *A.C. Milan* i-a oferit 2 000 000 de mărci dacă semnează contractul pentru această echipă. Talentatul și simpaticul jucător münchenez l-a refuzat cu modestie, atît pe el cît și pe ceilalți care i-au făcut asemenea oferte. A fost foarte mîndru că echipa sa, deși n-a cîștigat Campionatul mondial, a fost totuși un adversar demn pentru selecționata Angliei. Apoi, abia a așteptat să ajungă acasă. S-a grăbit să se reîntîlnească cu logodnica sa, telefonistă la școala sportivă din München. În septembrie 1966 ea i-a devenit soție. Și poate că de la Campionatul mondial din Mexic se va grăbi să se întoarcă în patrie nu numai pentru soția sa, ci și pentru copilul sau pentru copiii săi . . .

Scanned with OKEN Scanner

CAPITOLU V

LA LONDRA – DE MARȚI PÎNĂ LUNI...

Înaintea semifinalelor de la Liverpool ne-am stabilit pentru șapte zile la Londra. Întrucît pînă la meciul pentru locul III — Portugalia—Uniunea Sovietică — și pînă la finala dintre Anglia—R.F.G. aveam în total cinci zile, am planificat ca acest timp să-l rezervăm odihnei și cunoașterii mai îndeaproape a Londrei. Cînd i-am comunicat planul însoțitorului, acesta a zîmbit. Atunci n-am prea înțeles ce se ascunde în spatele acestui zîmbet. Azi, însă, de nenumărate ori ne vine și nouă să zîmbim...

E o mare naivitate să crezi că poți cunoaște Londra și împrejurimile ei în cinci zile. Și tot naivitate ar fi să crezi că poți cunoaște Londra într-o săptămînă, folosind toate cele 168 de ore ale ei, fără să dormi o clipă. Anglia este țara orașelor, iar Londra este ea însăși o țară. Dacă socotim și numărul locuitorilor suburbiilor ei, atunci populația întregii Londre echivalează cu cea a Australiei. Din cei 11 milioane de locuitori ai Londrei, 6 milioane merg zilnic la lucru. 21% din populația muncitoare a Marii Britanii se găsește la Londra, iar jumătate dintre lucrătorii industriei electrotehnice ai țării tot la Londra se află.

Cele 6 milioane de lucrători de care aminteam la început fac zilnic, la aceleași ore, două drumuri spre locurile de muncă și spre casă. Nici nu trebuie să amintesc faptul că se depun eforturi supraomenești pentru a asigura zilnic acestor oameni mijloace normale de transport în comun. De aceea, din suburbiile Londrei și din orașele-

Scanned with OKEN Scanner

satelit, 6 000 de trenuri locale transportă spre Londra muncitorii și funcționarii. La acestea se adaugă trenurile subterane și metrourile, care însumează circa 400 de km traseu, precum și cele 400 de autobuze cu etaj, așa-numitele omnibuze, care brăzdează în lung și în lat acest oraș gigantic. La toate acestea să mai punem la socoteală și sutele de mii de mașini particulare. Printre ele s-a pierdut, pentru cîteva zile, și micul nostru „Fiat", care s-a comportat și-acum excelent.

Însoțitorul nostru, John Wraght, unul dintre simpaticii funcționari ai Federației Engleze de Fotbal, ne-a povestit multe din necazurile pe care proprietarii de automobile trebuie să le îndure cu circulația și cu parcarea. Și, într-adevăr, în fața și în spatele nostru se aflau șiruri interminabile de mașini, omnibuze, autobuze, la fel și alături de noi. Nici urmă de agent de circulație, iar luminile verzi și roșii ale semaforului automat îți făceau impresia că se aprind și se sting inutil. Pur și simplu n-am putut să-mi imaginez cum vom ieși din această aglomerație care se accentua mereu. Pînă la urmă, dintr-o mașină alăturată a coborît un bărbat și a început să dirijeze, voluntar, circulația. Spre uimirea mea, toți conducătorii de mașini s-au conformat indicațiilor acestui agent ocazional și peste 40 de minute am putut să ne continuăm drumul întrerupt. Personal, m-a uimit și îngăduința, atît a șoferilor cît și a călătorilor, care au așteptat descongestionarea acestei învălmășeli fără să crîcnească. Însoțitorul nostru n-a adăugat la toate acestea decît că londonezul care ajunge cu mașina sa la locul de muncă într-o oră, locuiește „aproape". La Londra oamenii pierd, pentru drumul pe care-l fac spre locul de muncă și înapoi, cam 2—3 ore. Cei care n-au mașini și vor să se deplaseze repede se folosesc de obicei de trenurile subterane, alegînd orele cînd circulația nu e atît de intensă, și anume între 10 și 16. Între aceste ore și tarifele sînt mai reduse.

În timp ce însoțitorul nostru, el însuși un foarte bun conducător auto, încerca să ne explice și să ne arate cît mai multe lucruri, mașina noastră a fost prinsă din nou într-o înghesuială. Eram deja departe de inima Londrei, dar înghesuiala continua să rămînă aceeași. Barieră?...

Scanned with OKEN Scanner

M-am uitat printre două mașini să văd care e cauza opririi convoiului și... n-am vrut să-mi cred ochilor: cîteva vaci traversau, nestingherite, șoseaua!

Văzînd uimirea mea, John Wraght mi-a explicat că pajiștea de la marginea drumului este proprietatea unei vechi familii de aristocrați de peste 300 de ani, încă de pe vremea cînd Londra propriu-zisă era departe de aceste locuri și că atîta timp cît mai trăiește vreun descendent al acestei familii, vacile lor au voie să se plimbe în voie, în lung și-n lat, chiar dacă filele calendarului indică iulie 1966 și la Londra se dispută finalele Campionatului mondial.

„Probleme" de arbitraj

Tocmai în aceste zile, două echipe se întîlneau pentru a-și disputa titlul suprem. Una era selecționata Angliei.

Presa, care în timpul desfășurării meciurilor pe grupe publica relatări și informatii în paginile interioare, cu cîteva zile înaintea finalei a început să tipărească sub manșete mari, cu litere de-o șchioapă, articole cu privire la această ultimă confruntare mondială.

Așa s-a întîmplat că în campania noastră de „cunoștință" cu Londra, în timp ce vizitam cîteva parcuri, ne-am împiedicat din nou de „World Cup".

Trecînd prin renumitul Hyde Park, am cumpărat un „Daily Mayl" din 25 iulie, în care, printre altele, era publicată o fotografie foarte interesantă:

În prima pagină, un titlu pe patru coloane, și imaginea tot pe atîtea: „Ieri, ministrul sporturilor a dat mîna cu căpitanul eliminat de pe teren". Am privit cu interes fotografia, foarte reușită, în care Denis Howell, ministrul sporturilor, cu capul puțin plecat și cu o expresie de scuză parcă, dădea mîna cu Antonio Rattin, care încerca să zîmbească, dar a cărui față emana multă tristețe...

Cealaltă fotografie, apărută în acest număr, era în pagina a V-a. Mai mare decît prima — era pe 6 coloane — îl înfățișa întins pe un șezlong, sub coroana stufoasă a unui copac, pe Rudolf Kreittlein din Stuttgart, care — arbitrînd meciul dintre selecționatele Angliei și

Scanned with OKEN Scanner

Argentinei — l-a eliminat de pe teren pe conducătorul de joc al echipei argentiniene, în minutul al 30-lea.

... Iar Rattin i-a declarat cu amărăciune ministrului sportului, care la vremea sa a fost și el jucător de fotbal în liga a treia, iar în ultimul timp era arbitru de prima categorie: „Kreittlein m-a eliminat de pe teren fiindcă l-am rugat să aștepte cîteva minute pînă chem un translator oficial. Cred că în calitate de căpitan al echipei am avut acest drept."

Denis Howell, ministrul englez, a declarat că, într-o oarecare măsură, Rattin are dreptate, deoarece știe din experiența sa proprie că în America de Sud altele sînt relațiile dintre arbitri și jucători decît în Europa. Acolo căpitanul echipei are tot dreptul să clarifice o situație cu conducătorul jocului.

„În viitor trebuie puse de acord manierele de arbitraj din Europa cu cele din America de Sud, pentru ca să nu se mai întîmple astfel de situații neplăcute".

Într-adevăr, s-a recunoscut că „armata cavalerilor fluierului" s-a comportat la acest Campionat mondial cît se poate de slab.

Toate incidentele rezultate, provocate de problema arbitrajelor, pledează asupra necesității unei mai serioase selecționări a arbitrilor din partea F.I.F.A. la următoarele campionate mondiale. Cu atît mai mult cu cît azi există „amplex TV" care descompune acțiunile — goluri, penaltiuri acordate sau, mai ales, pe cele ... neacordate — prezentîndu-le în fața a milioane de telespectatori ... Și încă ceva: fotoreporterii devin mereu mai operativi, obiectivele aparatelor lor nu adorm aproape niciodată.

Armatei oamenilor în negru de la acest campionat mondial noi le-am acordat numai două stele ...

Dispută asupra originii fotbalului

Mai erau de jucat doar două meciuri: Portugalia—Uniunea Sovietică pentru locul III și IV și Anglia — R.F.G. pentru titlul de campioană mondială. La comandamentul Campionatului mondial de la Hotelul „Royal Gordon" pronosticurile se efectuau ca la începutul com-

Scanned with OKEN Scanner

petiției. Se lansau pariuri pentru rezultatul final, pentru rezultatul la pauză, pentru golurile care... se vor marca, pentru aranjamentul formațiilor, pentru... orice. Deși anticipările erau diferite unele de altele, toate aveau o trăsătură comună: erau susținute cu argumente „logice", fiecare avînd în felul său dreptate, desigur pînă la proba contrarie.

Un observator neutru afirma că „pronosticarea unui meci de fotbal poate fi frumoasă, dar niciodată inteligentă..."

Un altul dintr-un grup zgomotos voia să clarifice originea fotbalului... La aceasta un specialist din R.A.U. afirma că fotbalul se joacă în Egipt de pe timpul lui Ramses al II-lea. Sprijinea această teză cu mingile găsite în sarcofagele faraonilor. Cînd unul dintre cei de față a precizat că acele mingi erau din piatră, arabul, fără a-și pierde sîngele rece, a argumentat că au fost făcute din piatră pentru a rezista timpului și a rămîne mărturie generațiilor viitoare...

Italienii, desigur, nu au fost de acord cu această ipoteză, încercînd să demonstreze că fotbalul a luat naștere sub cerul senin al Mediteranei, mai precis la Florența, unde, în timpul pauzelor dintre asedii, cavalerii se distrau jucînd „calcio". Și bineînțeles, nici englezii nu se lăsau mai prejos, susținînd că fotbalul e de origină insulară și că, în ciuda faptului că a fost interzis în timpul Evului Mediu, totuși acest sport a continuat să fie practicat în popor, și încă foarte „tare". Mulți au înclinat spre ipoteza englezilor și asta pentru că și astăzi jocul lor și-a păstrat neștirbite tradițiile.

Și, fiindcă disputa asupra originii fotbalului a continuat mai mult de o oră, fără a se ajunge la un numitor comun, s-a hotărît ca ea să se continue la... următorul Campionat mondial.

Cît se joacă într-o partidă? După disputa „istoriografilor fotbalului", aproape toți cei prezenți s-au adunat în jurul acelei mese la care se continua o altă dispută: cît durează de fapt jocul propriu-zis în cadrul celor 90 de minute? Cu alte cuvinte cît este mingea în joc, în mișcare? O întrebare foarte complicată. Cu atît mai mult cu cît la meciurile de fotbal nu există cronometru ca la cele

Scanned with OKEN Scanner

de baschet sau hochei, unde, în momentul în care mingea cade în afara terenului sau din alt motiv jocul este oprit, și cronometrul stă. Tocmai din această cauză la fotbal sînt infinit mai multe posibilități de a „trage de timp", posibilități pe care una sau cealaltă dintre echipe le „speculează" pentru păstrarea unui anume scor.

Un lucru este cert: cele 90 de minute nu sînt jucate niciodată integral, cu alte cuvinte jocul pe teren nu însumează tot timpul afectat. Și cu atît mai puțin la marile competiții. O confirmă și unele statistici alcătuite asupra cîtorva partide din acest campionat. Unii specialiști au stat tot timpul cu cronometrele în mînă, oprindu-le de fiecare dată cînd arbitrul acorda lovitură de colț, lovitură liberă sau aut. Au cronometrat și acele clipe în care portarii băteau mingea de pămînt, la nesfîrșit, înainte de a o degaja sau acele enervante și tactice „trimiteri" acasă. Dar mai bine să vorbească cifrele. (Primele cifre indică minutele jucate efectiv. A doua grupă de cifre indică minutele jucate în prima repriză, iar a treia grupă, minutele jucate în repriza a doua.)

Portugalia—Ungaria	61	(33 : 28)
Brazilia—Ungaria	60	(33 : 27)
Uruguay—Mexico	64	(34 : 30)
Portugalia—Brazilia	55	(28 : 27)
Ungaria—Bulgaria	63	(31 : 32)
Uniunea Sovietică—Ungaria	55,5	(28,5 : 27)
R.F.G.—Uniunea Sovietică	53,5	(24,5 : 29)
Anglia—Portugalia	67	(35 : 32)
Portugalia—Uniunea Sovietică	62	(29 : 33)
Anglia—R.F.G.	60	(42 : 18)

Statistica de mai sus denotă elocvent că acele cunoscute 90 de minute sînt de fapt abia în jur de 60, de multe ori nici atît.

Pozzo, excăpitanul „Squadrei azzura"

În zilele Campionatului mondial, prin holul hotelului „Royal Gordon" s-au perindat cele mai mari personalități ale fotbalului mondial. Printre aceștia, poate Pozzo, fostul

Scanned with OKEN Scanner

căpitan al „Squadrei azzura" a fost cel mai popular. Pentru o asemenea popularitate octogenarul Pozzo a luptat, într-adevăr, mult.

Competițiile, pe care le-a urmărit cu regularitate, le-a comentat întotdeauna cu obiectivitate și competență. Părerile lui n-au prea fost contrazise. Și aceasta este cu atît mai valoros, cu cît în ultimii 40 de ani Pozzo a luat parte la aproape toate evenimentele internaționale de fotbal. El a fost prezent, încă din 1930, în tribunele stadionului „Centario" din Montevideo, cînd uruguayenii au organizat primul Campionat mondial de fotbal. Patru ani mai tîrziu primea în calitate de gazdă și de căpitan al echipei Italiei pe cele 16 participante la al II-lea Campionat mondial și conducea „Squadra azzura" spre victorie. În 1938, la al III-lea Campionat mondial tot el este în fruntea echipei campioane mondiale pentru apărarea titlului suprem, cucerit cu 4 ani în urmă; și în Franța reeditează victoria finală.

În 1950, la al IV-lea Campionat mondial, Pozzo participă numai în calitate de corespondent sportiv. Tot în această calitate apare și la următoarele Campionate mondiale (1954 — Elveția, 1958 — Stockholm, 1962 — Chile), ca și acum la Londra. Despre experiența bogată, acumulată în decursul a patru decenii, Pozzo ne-a vorbit și de astă dată cu plăcere. Timpul liber și-l petrecea așezat într-un fotoliu în holul hotelului „Royal Gordon". Trăgea din pipă și-i trecea în revistă pe numeroșii săi vizitatori, cu care de altfel se obișnuise, iar dacă i se adresau întrebări, nu numai că le răspundea bucuros, dar se lansa în lungi discuții. Ceea ce era într-adevăr uimitor pentru vîrsta sa înaintată era memoria și în general prospețimea spiritului său. Relata cu precizie matematică faze din meciuri jucate în urmă cu 20—30 de ani, mai mult chiar, își amintea nominal de aproape toți jucătorii mai buni ai tuturor țărilor din jurul anilor '30.

Cînd a aflat că sîntem din România, s-a interesat imediat de Mircea David, care, după cum a afirmat, în 1940, cînd reprezentativa noastră a jucat la Roma, a apărat excelent poarta. Și-a amintit foarte bine și de faptul că echipa României conducea cu 1 : 0 pînă în minutul 60

Scanned with OKEN Scanner

și că numai în ultimele minute ale jocului italienii au reușit să egaleze și să învingă cu 2 : 1. S-a interesat apoi de Ciolac, al cărui joc l-a anticipat pe al lui Fachetti, spunînd că deși Ciolac juca în sistemul 2-3-5, pe post de fundaș, țîșnea întotdeauna în atac, fiind tot atît de periculos pentru poarta adversă ca și fundașul stînga al *Inter*-ului de azi.

Cînd ne-a întrebat ce face brunetul Sindelar, am cam intrat în panică. Tocmai ne gîndeam să-i spunem, într-o formă cît se poate de politicoasă, maestrului cu părul alb că Sindelar e blond, iar nu brunet și că era jucătorul austriecilor, nu al nostru, cînd Pozzo ne-a explicat, zîmbind, că el s-a gîndit la Sepi II, pe care, pentru jocul său fin, tehnic, pentru șuturile sale puternice, l-a „botezat" pe vremea aceea „Sindelar cel brun."

„L-am văzut de mai multe ori pe simpaticul timișorean jucînd în selecționata română, apoi mai tîrziu la *Ripensia*, pe care de altfel o consider ca una dintre cele mai bune echipe de club din jurul anilor '30, din Europa Centrală: felul în care la Campionatul mondial din 1934, ce s-a desfășurat la Triest, Sepi II a „găsit" poarta excelentului Planicka denotă un joc de clasă mondială.

Urmăresc fotbalul românesc de zeci de ani. Au existat mulți jucători excelenți, în afară de Sepi și David, printre care îi amintesc pe Bindea, Vogl, Sfera, Ploeșteanu, Dobai, Wetzer, și Spielmann, iar despre ultimul țin să spun că echivala cu mulți jucători de talie europeană.

Din generația de după al doilea război mondial îi știu bine pe Apolzan, Voinescu, Ozon, Petschovski, Bone. Pe toți îi consider jucători de înaltă clasă, tot așa cum îi apreciez pe Popa, Nunweiller III și Gergeli — din generația de azi. După cîte am auzit mai aveți și alți jucători buni.

Păcat că n-au prea avut noroc și din această cauză „11"-le român n-a putut lua parte, pe măsura meritelor, la atîtea competiții internaționale. I-am văzut pe „selecționații" români înaintea Campionatului mondial din Anglia, la Ludwigshafen, luptînd împotriva reprezentativei R.F. a Germaniei, meci pe care l-au pierdut numai în ur-

Scanned with OKEN Scanner

ma marilor eforturi ale germanilor. Jucătorii români mi-au făcut o impresie foarte plăcută. Principalul e să nu te dai bătut, să nu abandonezi niciodată. Printr-o activitate competentă și asiduă este imposibil să nu ajungeți la un rezultat bun. Asta puteți s-o credeți" — a încheiat zîmbind maestrul octogenar, trăgînd adînc din pipă...

Nu ne-am îndoit o clipă de cuvintele lui. Dimpotrivă, am fost foarte mîndri că o personalitate fotbalistică de talia lui Pozzo are o părere atît de bună despre fotbalul românesc.

Trei zile pe piscurile fotbalului...

Ultimul meci dinaintea finalei a fost programat în ziua de 28 iulie, pe stadionul „Wembley" din Londra, meci în care se confruntau pentru locurile 3 și 4 echipele Portugaliei și Uniunii Sovietice.

Am citit de multe ori despre stadionul cu renume mondial, l-am văzut în fotografii, în filme, la televizor și, totuși, în acea după amiază de sfîrșit de iulie, cînd am luat loc în tribună, am simțit o senzație ciudată, dar de loc neplăcută.

Înainte de a intra, stătusem cîteva minute în fața intrării cu ziduri cenușii și turnuri îmbătrînite... M-am simțit asemenea alpiniștilor care, ajunși în vîrful Himalaiei, contemplă tot peisajul ce se oferă privirilor... În acele zile „Wembley"-ul era o Himalaie a fotbalului. În după amiezile fierbinți, frumoase și pline de emoții ale „World-Cup"-ului, puțini și-au amintit, desigur, de acela care în urmă cu peste patru decenii a salvat stadionul de la demolare, făcîndu-l astfel să devină bastionul fotbalului britanic.

Statuia lui Arthur Elvin este așezată la intrarea principală, unde, pe o placă de marmoră sînt înscrise și numele învingătorilor Olimpiadei din 1948. În tinerețe Arthur Elvin a fost comerciant de săpun, funcționar, zidar, iar în timpul primului război mondial, pilot de avion.

La expoziția mondială care a fost deschisă pe stadionul „Wembley" între anii 1924—1925 Elvin avea un debit de tutun. În 1925, după închiderea expoziției, primăria

Scanned with OKEN Scanner

orașului a hotărît demolarea stadionului. Arthur Elvin, care era în același timp și un mare iubitor al sportului, a pornit o campanie de salvare a „Wembley"-ului. Iubitorii sportului au format o delegație care a adunat prin colectă publică suma de 125 000 lire sterline, cumpărînd stadionul de la primăria Londrei. Suma totală trebuia plătită în rate. „Wembley"-ul fusese construit inițial ca un stadion pe care să se desfășoare finala celei mai disputate competiții de pe insulă, „Cupa Angliei". Primul meci care s-a jucat aici a avut loc în 1923, între echipele *Bolton Wanderers* și *West-Ham*. Meciul a fost cîștigat de *Bolton Wanderers* cu scorul de 2—0. Numele lui David Jack, interul echipei *Bolton*, a intrat în istoria „Wembley"-ului, el fiind cel care a marcat primul gol pe acest stadion.

Meciul a fost vizionat de 150 000 de spectatori. Deoarece capacitatea stadionului este doar de 105 000 locuri, din cauza înghesuielii, porțile au fost complet distruse. În urma acestei „experiențe" se vînd totdeauna locurile dinainte, tipărirea biletelor se face doar după ce spectatorii și-au plătit locurile și apoi biletele sînt expediate cumpărătorilor prin poștă.

Cînd, în timpul celui de-al doilea război mondial, avioanele bombardau Londra, Arthur Elvin spunea încrezător: „Pe «Wembley» se vor mai organiza Olimpiade și Campionate mondiale". Speranțele acestui înfocat iubitor al sportului s-au împlinit. E adevărat că el a ajuns să mai trăiască doar cea de a XIV-a Olimpiadă din 1948, cînd au depus jurămîntul olimpic 50 de țări. Nouă ani mai tîrziu, Arthur Elvin a murit în timpul unei călătorii. În fața statuii lui Arthur Elvin se opresc zilnic sute de englezi, gest pe care l-am făcut și noi cu pioșenie, în acea zi de sfîrșit de iulie.

Din tribunele stadionului am avut multe de văzut. Gazonul periat în pătrățele și acoperișurile tribunelor au fost admirate, desigur, și de mulți dintre dumneavoastră pe „micul ecran" sau la cinematograf. Mi-am notat, fiind la „fața locului", și cîteva date. „Umbrela" care acoperă tribuna de 15 000 de locuri pe scaune și 85 000 locuri în picioare, are o suprafață de 27 000 m² și este confecționată din tablă de aluminiu. Un geam lat de 14 m asigură lumina necesară tribunelor.

Scanned with OKEN Scanner

Tribuna presei este așezată în partea de nord a stadionului. 250 de fotolii sînt mereu la dispoziția ziariștilor, iar tribuna lor este dotată cu cele mai moderne aparate de transmitere a știrilor. La fel și pentru emisiunile radioului și televiziunii. Este ușor de înțeles atunci, cum la ieșirea spectatorilor de la un meci de mai mare importanță edițiile ziarelor londoneze îi așteaptă în fața stadionului cu reportaje și totodată fotografii de la întîlnirea pe care tocmai au vizionat-o.

Intrarea în stadionul „Wembley" este asigurată de 120 de porți de beton. În jurul stadionului sînt, totodată, locuri speciale de parcare pentru 20 000 de automobile și 1 000 de alte mijloace de locomoție. Un sector aparte este rezervat pentru biciclete și motociclete.

Mulți ani de-a rîndul „Wembley"-ul a fost rezervat în exclusivitate pentru fotbal. În ultimii ani, însă, au început să se organizeze cu regularitate gale de box, competiții de golf, concursuri hipice și de ogari, întreceri de atletism. Și, ciudat, aceste manifestări se bucură de un interes aproape la fel de mare ca și fotbalul. Ilustrarea cea mai bună o dă răspunsul pe care l-au primit argentinienii cînd au solicitat stadionul pentru a se antrena înaintea meciului cu englezii:

— Nu se poate! Avem întreceri de ogari...

Este un adevăr netăgăduit că Anglia, în calitate de gazdă, și-a asigurat un avantaj exagerat în alegerea terenurilor de joc și a celor de antrenament. „Cine împarte, parte-și face!" N-au fost dispuși să se miște nici o clipă de pe „Wembley" în toate întîlnirile Campionatului și — după cum o dovedesc și exemplele de mai sus — au invocat diferite pretexte spre a-i putea refuza pe aceia care urmau să joace cu ei și care solicitaseră „Wembley"-ul măcar pentru un antrenament. Avantajul terenului este bine cunoscut. Și dacă se ia în considerare că englezii pot număra pe degetele unei singure mîini de cîte ori au fost înfrînți pe „Wembley" în ultimii 50 de ani, atunci cu atît mai mult este de înțeles nemulțumirea oaspeților. Dar aceste manevre „de gazdă" pînă la urmă sînt uitate...

Scanned with OKEN Scanner

Portugalia – U.R.S.S.

În sfîrşit, cîteva cuvinte despre disputa pentru locul 3, între Portugalia—Uniunea Sovietică.

Întîlnirea celor două echipe a prilejuit un adevărat spectacol fotbalistic: emoţionant şi variat, însufleţit şi elevat. Atacuri fulgerătoare în urma cărora, mai întîi Eusebio, apoi Banişevski fructifică. Luptă foarte strînsă, rezultat de egalitate. Pînă în minutul 89, cînd sovieticii uită parcă de o regulă de aur a fotbalului:

— Jocul ţine 90 de minute; să lupţi pînă cînd te opreşte fluierul arbitrului!

Apărătorii sovietici priveau nerăbdători ceasul de pe stadion. Torres îl lansează pe Augusto, care are inspiraţia să-i trimită mingea cu capul lui Torres, exact la picior. Pasă, şut, gol! . . . Nu gol! Bombă! Aşa s-a clasat Portugalia pe locul 3 şi U.R.S.S. pe locul 4. Nici nu ieşiseră bine jucătorii celor două echipe de pe teren că spectatorii au şi început să discute despre finală. Un grup mai numeros se întreba în gura mare ce tricouri vor purta jucătorii în ziua de 30 iulie. De ce era acest lucru un subiect de discuţie? Fiindcă pînă atunci ambele echipe (engleză şi vest-germană) purtaseră tricouri albe. F.I.F.A. a hotărît culorile tricourilor prin tragere la sorţi. În acea clipă mi-au venit în minte numeroase situaţii de la noi, cînd unele cluburi renunţă cu foarte mare uşurinţă la culorile lor, deşi acest lucru are o deosebită influenţă asupra moralului şi spiritului de echipă. Iar culorile unei echipe reprezintă totodată şi o tradiţie care trebuie respectată.

Deci, tricourile echipelor participante la finală au fost trase la sorţi. Aceştia au fost favorabili vest-germanilor ce puteau să apară pe teren tot în culorile cu care în 1954 cîştigaseră la Berna titlul de campioni mondiali. Englezii urmau să joace în tricouri roşii.

ULTIMUL ACT AL „WORLD-CUP"-ULUI

Mai întîi despre . . . „uvertura" acestei întîlniri.

E lucru ştiut că orice cetăţean englez, şi în special londonez, abia îşi termină sîmbătă slujba că se şi grăbeşte

Scanned with OKEN Scanner

să plece cît mai repede din Londra, pentru a-şi petrece „week-end"-ul. O asemenea tradiţie a fost încălcată sîmbătă, 30 iulie 1966, cînd majoritatea londonezilor au rămas acasă în faţa micilor ecrane, şi desigur cei care au reuşit să găsească bilete — pe „Wembley". Iar cei ce nu puteau să-şi roadă unghiile nici pe „Wembley", nici în faţa televizoarelor, s-au folosit de ingeniozitatea unor proprietari de magazine de la periferiile Londrei, care au pus în vitrine cîte un televizor. „Clienţii" şi-au asigurat din timp locuri, aducîndu-şi de acasă scăunele şi, pentru ca vizionarea să fie cît mai plăcută, şi-au adus şi... găleţile cu sticle de bere la gheaţă. Dar chiar în centrul Londrei au apărut în vitrine televizoare aşezate în semicerc pentru ca suporterii să poată privi din orice unghi — dacă ar fi fost înghesuială. În spitale numai cei grav bolnavi au rămas în paturile lor, ceilalţi s-au adunat în holuri, în jurul televizoarelor.

Într-o policlinică se afla în acele zile şi „bătrînul vrăjitor al balonului rotund" Stanley Mathews, purtătorul titlului de Sir, căci suferise, de curînd, un grav accident de maşină. Deoarece nu s-a putut ridica din pat a cerut să i se aşeze televizorul în cameră.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, v-ar obosi foarte tare — i-a spus medicul curant.

Dar Mathews nu s-a lăsat.

— Mi-ar strica foarte mult gîndul să nu pot să-i văd pe băieţi atunci cînd pe „Wembley" luptă pentru titlul de campioni mondiali. Vreau să trăiesc şi eu, împreună cu ei, frumuseţea acestei lupte...

În apropierea scenei, unde avea să se desfăşoare marele examen al fotbalului pentru titlul suprem, aveau loc ultimele vînzări-cumpărări înaintea închiderii campionatului: fuste scoţiene, mascote „Willy" mici şi mari, programe, whisky, gin, bere, mîncăruri şi cîte şi mai cîte.

Înaintea intrării principale, un loc imens de parcare împrejmuit cu frînghie, unde maşinile se aliniau cu repeziciune. Din ele coborau englezi, lăsîndu-şi înăuntru nelipsita umbrelă — deşi timpul înclina spre ploaie — mănuşile şi, o dată cu ele, întreaga lor gomă britanică. O dată întraţi, îşi atîrnau cocarda cu inscripţia „*EN-*

Scanned with OKEN Scanner

GLAND", pe care se aflau înşiraţi, în cerc, toţi jucătorii selecţionatei engleze. În tribune se formau grupuri de suporteri cu şepci originale, încercînd să scandeze în cor anumite versuri, să intoneze cîntece stimulatoare. Peste tot fluturau steguleţe şi steaguri engleze şi germane. Suporterii germani sosiseră „înarmaţi" cu diferite fluiere, trompete, clopote, pregătiţi şi ei pentru întrecerea din tribună.

Minute „suplimentare" pentru titlul de campioană a lumii

Cînd arbitrul elveţian Dienst a fluierat începutul finalei celui de al VIII-lea Campionat mondial, nimeni nu se gîndea că pentru obţinerea titlului suprem, cele două echipe — a Angliei şi a R.F. a Germaniei — vor trebui să joace aproape două ore. Dar credem că niciodată n-au fost minute „suplimentare" mai pline de emoţii şi de satisfacţii ca acelea din partida de pe „Wembley".

Astfel, dacă Banks, care în toate meciurile la un loc (din acest campionat), n-a primit decît un gol şi nici acela din vina sa, n-ar fi întîrziat cu plonjonul, mingea şutată nu prea tare şi pe jos, a lui Haller, n-ar fi ajuns în plasă.

Iar, dacă în momentul cînd Bobby Moore privea spre loja regală pentru a vedea cum a fost pregătită Cupa Jules Rimet spre a-i fi înmînată, Dienst n-ar fi acordat lovitură liberă (discutabilă) în favoarea germanilor, n-ar fi fost de loc sigură egalarea. Mai ales, dacă ar fi observat cum Schultz împinsese mingea cu mîna în faţa lui Weber, care a şutat necruţător . . .

În legătură cu cel de al treilea gol al englezilor se ştie că revista vest-germană „Kicker" a promis 1 000 de mărci aceluia care va prezenta o fotografie din care să se vadă că mingea a depăşit linia de gol a porţii.

Iar cel de-al patrulea, s-a înregistrat cînd pe stadion intraseră cîţiva „civili", situaţie în care Dienst ar fi trebuit să oprească jocul . . .

În cele 30 minute ale prelungirii, cuvîntul hotărîtor l-a avut rezistenţa fizică. Englezii mai dispuneau de rezerve

Scanned with OKEN Scanner

de energie, vest-germanii însă epuizaseră acest important „combustibil" încă din repriza a II-a.

Al VIII-lea Campionat mondial a fost cîştigat de echipa cea mai „tare" în adevăratul înţeles al cuvîntului. Englezii, de altfel, au prezentat chiar în seara finalei la televizor fotografiile celui de-al treilea gol al lor. După „analizele" fotografiilor s-a ajuns la concluzia că rezultatul final ar fi trebuit să fie de fapt 2 : 1 în favoarea Angliei.

Toate astea, însă, nu l-au împiedicat pe Bobby Moore, căpitanul echipei engleze, să preia cu foarte mare bucurie „Zeiţa de aur". În minutele solemne ale predării Cupei întreaga echipă engleză exulta de fericire. Şi a meritat-o din plin. A jucat aşa cum a învăţat, aşa cum a fost capabilă, prestînd un joc de „cursă lungă" pentru care s-a antrenat intens, într-un cuvînt şi-a făcut „meseria" cum trebuie. În jocul ei a pus avînt, forţă şi o tenacitate fără margini. Dar, întrucît şi jocul adversarilor a fost la fel, este lesne de înţeles că la această finală a Campionatului mondial nu s-a putut acorda nici un premiu de... frumuseţe.

Totuşi, dacă s-ar fi acordat un premiu, acesta s-ar fi cuvenit, incontestabil, armatei suporterilor englezi. Tabăra asta gigantică îi urmărea pe favoriţii ei cu respiraţia reţinută, îi însufleţea cu cîntece, urale şi aplauze. Încurajarea continuă şi plină de sportivitate a suporterilor s-a dovedit a fi un adevărat doping pentru jucătorii englezi, un drog de mare eficacitate, care nu va putea fi niciodată realizat de către chimişti.

Finala de două ore va fi înscrisă la loc de onoare în cartea de aur a campionatelor mondiale de fotbal... Şi, neîndoielnic, în acea carte de aur, printre numele jucătorilor englezi, două vor fi înscrise cu majuscule şi acelea sînt:

Bobby Moore şi Bobby Charlton

Care dintre ei este preponderent? Iată o întrebare dificilă. Şi, dacă amintesc întîi numele lui Bobby Moore, o fac din politeţe; el a fost acela care, în calitate de căpitan al echipei campioane mondiale a preluat şi a ridicat

Scanned with OKEN Scanner

victorios deasupra capului Cupa Jules Rimet. După Campionatul mondial, sportivii englezi l-au denumit pe acest tînăr (25 de ani, 183 cm înălțime, blond, bine legat, simpatic) drept cel mai bun fotbalist din lume.

Cel mai bun fotbalist din lume?...

Ar trebui, mai degrabă, spus: cel mai bun jucător de echipă la cel de-al VIII-lea Campionat mondial. De netăgăduit, au fost jucători, luați individual, mult mai buni ca el, și în același timp buni și ca jucători de echipă. Bobby Moore, în schimb, pe lîngă faptul că are calități personale de înaltă clasă, este incontestabil cel mai bun jucător de echipă din întregul Campionat mondial. Nu întîmplător și-a construit Alf Ramsey — mult criticatul, dar prea puțin receptivul la aceste critici antrenor al echipei engleze — întreaga sa formație pe Bobby Moore.

Aceasta, pentru că el se găsea totdeauna tocmai acolo unde doi se luptau pentru balon. Și, de obicei, balonul rămînea la el. Iar cînd mingea ajungea la Moore, lui nu-i plăcea s-o ducă mai departe. De multe ori îți făcea impresia că nu-i era de loc la îndemînă cînd înaintea lui se afla o zonă liberă. Prefera să deschidă pe cineva, decît să inițieze el o acțiune. Nu-i plăcea să fie singur. Nici la înaintare, dar nici la apărare... Calmul Bobby Moore era vizibil enervat, dacă era ultimul om în apărare. În astfel de situații aștepta ajutor atît de la portar, cît și de la coechipierii săi din apărare, la fel cum îi ajuta și el în situații similare.

După cum spune Ted Fenton (antrenorul echipei *West Ham)* descoperitorul lui Bobby Moore, acesta n-a fost un „copil minune" și n-a picat din neconoscut printre marii fotbaliști. A învățat cu multă răbdare, cu o perseverență de nezdruncinat. A muncit mulți ani în șir și la fel muncește și acum, atît la antrenamente cît și în afara lor. I-a plăcut totdeauna să asculte de cei cu mai multă experiență.

Aceasta este o trăsătură de caracter pe care o are încă din copilărie, cînd prin anii '50 bătea mingea pe maidanele din Nordul Londrei, cu alți puști de prin Heckney, Ilford, Barking. Acest din urmă teren era și în anii '50 rezervația de „vînătoare" a *West Ham United*-ului. Acolo se ducea Ted Fenton să-și aleagă „piticii" și tot acolo l-a

Scanned with OKEN Scanner

descoperit și pe rotofeiul Bobby, care avea să devină căpitanul selecționatei engleze.

Caracteristic pentru personalitatea lui Moore este că acesta și-a început activitatea fotbalistică în calitate de căpitan de echipă. Acest „rang" și l-a păstrat și în echipa de tineret și de rezervă. La *West Ham United* tot el a preluat, în calitate de căpitan, „Cupa Angliei" și cea a „Orașelor-Tîrguri" din Europa.

Tot căpitan a fost și în echipa de cricket, cînd încă nu se hotărîse căruia dintre sporturi să i se dedice: cricketului sau fotbalului?

Lui Ted Fenton, descoperitorul său, îi plăcea — după cum mărtusisește — ca „puștiul pe care îl alege să aibă bărbia bine conturată, voluntară, fruntea puternică, iar cînd vorbește cu tine să te privească drept în lumina ochilor." Micul Bobby îndeplinea toate aceste condiții și așa a rămas și după ce a devenit căpitanul selecționatei engleze.

Mai mult ca sigur că în acea sîmbătă de sfîrșit de iulie cînd a preluat din mîinile reginei Angliei „Cupa de aur", Bobby Moore a binecuvîntat clipa cînd a preferat fotbalul cricketului . . .

Celălalt Bobby . . .

Există un alt Bobby, a cărui popularitate o întrece pe a lui Moore. Dar jocul său? Bobby Moore a primit titlul de cel mai bun și perfect jucător de echipă al Campionatului mondial — ediția 1966.

Dar celălalt Bobby a primit din partea specialiștilor titlul de „cel mai multilateral atacant al Campionatului mondial".

Într-o declarație făcută presei, Bobby Charlton afirmă că în străinătate se bucură de o mai mare popularitate decît acasă la el, în Anglia. A căutat să explice acest fenomen prin faptul că deși e insular get-beget și stilul său de viață este tipic britanic, ca fotbalist prestează un joc latin, și nu pe cel englezesc, clasic.

A fost supranumit: „jucătorul cu cele mai multe selecționări și . . . cel mai pleșuv!"

Scanned with OKEN Scanner

Părul blond i-a devenit cărunt încă din 1958, cînd a rămas singurul supraviețuitor al catastrofei aeriene de la München, în care și-au pierdut viața toți ceilalți jucători ai echipei *Manchester United.*

Această nenorocire l-a maturizat înainte de vreme. Cu puțin timp în urmă era considerat prea tînăr și fără experiență.

După catastrofă, blondul — mai bine zis căruntul — Bobby Charlton a devenit pionul principal al echipei. În jurul lui a fost ridicată noua echipă *Manchester United.* Și, după cum nu i-a înșelat așteptările lui Matt Busby, managerul echipei sale, tot așa a corespuns și speranțelor lui Alf Ramsey, antrenorul selecționatei engleze.

Bobby Charlton cucerise de mult o faimă mondială ca extremă stîngă, cînd Ramsey a găsit de cuviință să accelereze tempoul liniei engleze de atac. Astfel a ajuns Bobby pe post de inter-stînga. Și Ramsey a continuat să țească mai departe planuri tactice pentru echipa în devenire. Cînd ritmul liniei de atac a ajuns destul de alert, el a considerat că trebuie întărită puterea de șoc a acesteia. Intenția a vrut s-o realizeze tot prin Bobby Charlton.

Și așa, Bobby II a ajuns să facă parte din acea categorie de jucători — demnă de invidiat — care trebuie ținuți în permanență sub o atentă supraveghere, de către adversari, fiindcă în jurul lor totdeauna se petrece ceva. Șuturile de o precizie matematică, chiar la 30—40 m distanță, creează cele mai neașteptate situații.

Cea mai mare performanță din viața sa de fotbalist a atins-o — după părerea noastră — în meciul cu Portugalia din Campionatul mondial — ediția a VIII-a. Eusebio era bine supravegheat, așa că el se dăduse bătut încă de la început. Bobby Charlton, însă, a zburat parcă pe teren de la începutul și pînă la sfîrșitul partidei. L-am privit minute în șir numai pe el. Era în permanentă mișcare, reușind să facă un lucru aproape incredibil: să urmărească mereu balonul pe teren . . .

Se afla în orice moment, acolo unde era nevoie de un ajutor. Nu o dată s-a luptat pentru balon în propriul său

Scanned with OKEN Scanner

careu de 16 m, apoi, în clipa următoare îl vedeai alergînd la centrul terenului, conducînd balonul spre poarta adversă. Toate mingile trimise spre el au fost receptate și de multe ori fructificate. În a doua jumătate a întîlnirii i-am urmărit precizia paselor. Chiar atunci cînd era jenat de adversar, a reușit — cu excepția a două cazuri — să paseze balonul coechipierilor săi, pase întotdeauna pline de fantezie, dar și de gîndire. Cît despre șutul lui, un ziarist sportiv scria: „ambele picioare parcă ar fi niște tunuri!" („two foot — two canon")... Chiar dacă va fi exagerat puțin, realitatea este de partea ziaristului, deoarece șuturile lui Bobby sînt extrem de puternice și — ceea ce este mai important — aproape niciodată ele nu-și greșesc ținta.

În întîlnirea cu portughezii s-a găsit de două ori în situație de șut și de fiecare dată a înscris. Este, fără discuție, o mare performanță ca după o extraordinară activitate pe teren să-ți mai rămînă nu numai forța fizică, dar și prospețimea spirituală de-a trimite balonul exact în acel metru pătrat pe care adversarii l-au lăsat din neatenție descoperit...

Deci Ramsey a calculat bine atunci cînd a încredințat lui Bobby Charlton conducerea liniei de atac a selecționatei Angliei.

După încheierea finalei, zeci și sute de întrebări i-au fost adresate jucătorului pleșuv:

Care a fost cel mai fericit moment din viață? Cînd a auzit fluierul arbitrului care anunța terminarea celor 120 minute de încordare sau cînd regina Elisabeta a Angliei i-a înmînat „Cupa" lui Bobby Moore?

„Poate o să vi se pară ciudat — a răspuns B. Charlton — dar clipa cea mai fericită pentru mine a fost aceea cînd, la scorul de 1 : 0 pentru vest-germani, Hurst a marcat golul nostru egalizator. Am avut atunci o imensă satisfacție. Am simțit, am știut că din acel moment drumul nostru spre victoria finală este deschis. Acest sentiment s-a întărit tot mai mult cu fiecare minut al meciului. În momentul final n-am mai avut acea bucurie spontană, ci numai una pe deplin conștientă".

Scanned with OKEN Scanner

La întrebarea: pe care jucător îl consideră cel mai valoros fotbalist pe plan mondial al timpurilor noastre, Bobby Charlton a răspuns fără ezitare:

„După părerea mea cel mai bun jucător din ultimii 10 ani și chiar la ora actuală este Pelé. O personalitate de talia lui Pelé nu a mai păşit pînă acum pe gazon şi cred că nici nu va păşi prea curînd. Pelé este acel jucător rarisim care dispune de toate „finees"-urile tehnice şi în acelaşi timp este un jucător de echipă fără pereche. Din păcate, tocmai el a căzut victima acestor excepţionale calităţi, ani de zile la rînd, şi tot victima lor a fost şi la acest Campionat mondial.

Am convingerea că adversarii lui au venit la Londra cu hotărîrea conştientă de a-l accidenta şi prin aceasta de a slăbi puterea selecţionatei braziliene.

Mulţi spun că Eusebio este Pelé al Europei. Cred că asta este o poveste gazetărească, cusută cu aţă albă. Consider orice asemănare drept o exagerare. De ce? Pelé este ieşit din comun nu numai ca fotbalist, ci şi ca personalitate. Pe cînd Eusebio — consider eu — este doar un fotbalist de înaltă clasă, «regele golurilor Campionatului mondial 1966»".

Însăşi viaţa particulară a acestui uriaş al fotbalului englez este foarte simplă şi echilibrată. Dimineaţa se scoală la ora 8, iar la ora 9 jumătate se află pe stadion, unde se antrenează, de obicei, pînă la ora 13,00. O parte din după-amieze şi le petrecea învăţînd sau în sînul familiei, în casa lui nouă din Simm. Citeşte foarte mult. Apoi preferă golful sau audiţia de discuri muzicale. Golful — după cum ne-a mărturisit — constituie pentru el o excelentă relaxare ori de cîte ori este obosit sau extenuat. Dacă timpul i-o permite, merge cu plăcere la meciuri de rugbi. Dar cea mai mare plăcere pentru Bobby Charlton este să poată urca împreună cu soţia şi cu cele două fetiţe în autoturismul propriu pentru a porni în „week-end".

„După o astfel de excursie descopăr, la întoarcere, din nou căminul meu, dar şi pe cel de la *Manchester* United — cea de a doua familie" — a mărturisit Bobby Charlton unui ziarist, în loc de răspuns la între-

Scanned with OKEN Scanner

barea de ce nu a primit oferta de 100 000 de lire sterline de la *F.C. Barcelona*? . . ."

În timpul desfășurării Campionatului mondial, într-unul din numerele ziarului „Daily Express" a apărut o foarte reușită fotografie a întregii familii Charlton. În partea stîngă Jackie Charlton, interul echipei *Leeds United*; alături Mrs. Cissie Charlton, mama sa, în stînga ei, Bobby Charlton, apoi soția sa, Norma, iar în spate soția lui Jackie și tatăl celor doi fotbaliști, bătrînul Bobb Charlton.

În fotografie, întreaga familie zîmbește cu dantura descoperită, numai bătrînul Charlton zîmbește cu ochii, fiindcă în gură strînge capătul unui trabuc. Este și el fericit, fiind tatăl a doi flăcăi ca aceștia, care fac parte din selecționata ieșită învingătoare în Campionatul mondial 1966. În timpul acestei competiții familia Charlton a avut emoții pentru amîndoi fiii deodată, nu ca la alte campionate, în care cei doi frați luptau în echipe diferite, fiind de multe ori chiar adversari. În astfel de cazuri un ochi plîngea, iar altul zîmbea. În Campionatul mondial 1966 și, mai ales în finala acestuia, întreaga familie Charlton s-a bucurat împreună cu toată Anglia.

EPILOG ÎN DOUĂ ACTE

Primului act ar trebui să-i dăm ca subtitlu: „Duminică fără fotbal".

La noi, și în general în Europa, o astfel de duminică se găsește foarte rar: în lunile de iarnă sau între campionatele de primăvară — toamnă, numai cîteva săptămîni de odihnă.

În Anglia, în schimb, a devenit un obicei ca duminică să nu se organizeze meciuri de fotbal. Tradiția a fost păstrată și în timpul acestui Campionat mondial. Toate competițiile au avut loc în timpul săptămînii, iar finala a fost programată sîmbătă după amiază. Duminica din săptămîna premergătoare finalei, duminică fără fotbal, nu a sărit în ochi, fiindcă toți urmăreau cu emoție și interes rezultatele și programările următoare. Dar prima duminică după încheierea „World Cup"-ului mi-a produs un puternic gol. Și dacă s-ar putea face o statistică, sînt

Scanned with OKEN Scanner

convins că același gol l-au simțit milioane de iubitori ai fotbalului de pe toate meridianele. Lipsea acea atmosferă a campionatului, plină de tensiune, ținînd pe oameni, tineri sau vîrstnici, de națiii diferite, dar avînd o pasiune comună: *fotbalul*.

Desigur, nu greșesc aceia care spun că între 11 și 30 iulie 1966, la al VIII-lea Campionat mondial, nu s-au petrecut lucruri extraordinare. Omul se pregătea — cu ajutorul cuceririlor științei — să facă încă un pas pentru zborul spre Lună sau se depuneau eforturi nemaiîntîlnite pentru ca viața să decurgă și mai departe în pace și bună înțelegere. Totuși, atunci, cea mai importantă problemă a fost dacă arbitrul meciului din finala Campionatului mondial a acordat al treilea gol englezilor pe drept sau nu?

Și toate acele sute de milioane de oameni care și-au îndreptat privirile spre „micul ecran", deci, implicit, spre stadioanele Angliei, nu erau niște exaltați ai unui nou curent „beatles". Au fost numai niște oameni simpli, tineri sau în vîrstă, care iubesc tinerețea și sportul și au urmărit cu atenție pe cei mai buni jucători din 16 țări ca pe niște demni ambasadori ai acelei mișcări sportive ce a cuprins întregul glob. Este mișcarea care urmărește și ea ca viața să devină mai frumoasă și mai plăcută. Iar în cadrul acestei mișcări campionatele mondiale organizate din 4 în 4 ani sînt adevăratele „festivaluri ale fotbalului". În cei 36 de ani de cînd s-a organizat prima competiție pentru Cupa Jules Rimet, interesul pentru ea a crescut, numărul spectatorilor s-a înmulțit în progresie geometrică.

În răstimpul dintre o ediție și alta se discută numai asupra celor mai bune metode de pregătire. Care este tactica specială care duce cel mai simplu spre țintă? Cine trebuie introdus sau, dimpotrivă, cine nu este potrivit pentru a face parte din selecționata țării respective?

Apoi, imediat ce se apropie „anul cel mare", se pune din nou întrebarea: va fi ceva nou, revoluționar, în Campionatul mondial? Se vor ridica noi personalități, iar cele cunoscute vor mai străluci, oare, ca stele de primă mărime, ca la precedentele campionate?

Scanned with OKEN Scanner

La aceste întrebări, firește, răspunsul nu se poate primi decît după finalele campionatelor.

Dar, pînă atunci, selecționata fiecărei țări participante trebuie să depună o muncă gigantică. Și pentru ca această muncă să fie cu adevărat frumoasă și fructuoasă, e nevoie să se ia în considerare și să se analizeze temeinic rezultatele campionatelor precedente.

În zilele fără fotbal, specialistul și suporterul se gîndesc la meciurile văzute ultima oară și chibzuiesc asupra celor viitoare. Așa am făcut și eu. Am încercat, pe cît am putut, să sintetizez acele învățăminte pe care am reușit să le extrag din acest mare festival al fotbalului internațional care a fost Campionatul mondial din Anglia.

Pe cele opt „scene" au evoluat mulți jucători bine pregătiți și cu o înaltă tehnică. Mulți sînt maeștri în dirijarea balonului rotund. Dintre toți, însă, puțini au fost aceia care au reușit să ofere o performanță uniformă pînă la sfîrșit.

Cauze?

Excepționala pregătire tehnică n-a fost dublată și de forța necesară, iar la mulți nici de tăria psihică.

Or, o asemenea serie de meciuri ca cele din turneul final al Campionatului mondial nu poate fi dusă la bun sfîrșit fără rezistența necesară, chiar dacă într-o selecționată fiecare jucător este un „as". Exemple în acest sens ne-au oferit reprezentativele Braziliei, Ungariei, Uruguayului, Spaniei și, în primul rînd, aceea a Italiei.

A avea potențial de luptă — iată o noțiune foarte importantă. Sînt jucători care aleargă pe teren cu ușurință, pasează, șutează, dar după mișcări se poate observa lipsa prospețimii. Un astfel de jucător nu se înfruntă bărbătește cu adversarul, întîrzie la minge, fiindcă nu se mișcă destul de mult fără minge și „sprintează" numai la „sigur". Tocmai jucătorii aceștia sînt cei care greșesc cel mai des față de specificul fotbalului modern. Exemple de acest fel au fost multe în „World Cup" 1966. Este, însă, suficient să amintesc cazul maghiarului Rákosi, al cărui joc neregulat, neechilibrat în meciul cu Uniunea Sovietică se datorește numai și numai epuizării.

Scanned with OKEN Scanner

La antipod voi evoca încă o dată pe Bobby Charlton și, în general, performanțele lui, mai ales în meciul cu Portugalia, cînd, după lupta extenuată dusă pe tot terenul, a reușit să fructifice două pase. Și aceasta în al cincilea meci al englezilor, pentru ca apoi, după numai 72 de ore să fie, în continuare, unul dintre cei mai buni oameni ai echipei sale, în finală. Dar nici ceilalți jucători englezi n-au dus lipsă de rezerve de energie, chiar și în fața unui adversar renumit tocmai prin puterea sa de luptă: R. F. a Germaniei.

S-a pus întrebarea: oare tinerii englezi sînt mai puternici decît ceilalți fotbaliști din alte țări?

Nu acesta ar fi argumentul. Răspunsul trebuie căutat în altă parte.

Englezii fac antrenamente și dezvoltă mușchii viitorilor fotbaliști încă de cînd sînt mici. Firește, aceasta paralel cu pregătirea tehnică. În Anglia, un junior de 16 ani poate semna contract ca profesionist. La 18—19 ani i se hotărește „soarta": va deveni un jucător de elită sau nu? În acest ultim caz, asociația respectivă îi ia dreptul de a fi profesionist și-l trimite în rîndul amatorilor. Chiar refuzat, viitorul îi stă în față pentru a porni pe un alt drum.

De aceea, un fotbalist englez, la 18 ani, este un jucător cu experiență sau, dacă vreți, „matur".

La al VIII-lea Campionat mondial multe echipe nu au putut prezenta „stele" de renume mondial; în plus au existat mari deosebiri tehnice între reprezentativele țărilor participante.

Firește, fiecare selecționată a experimentat diferite sisteme de joc, dar principiul de bază a fost aproape același: toți au ținut seamă de cerințele fotbalului modern. A cîștigat foarte mult teren fotbalul fără posturi fixe. Jucătorii sînt aleși tot mai mult după dezideratele noi: să poată juca pe orice post.

La Campionatul mondial desfășurat la Londra nu sistemele de joc 4—2—4 sau 4—3—3 au fost hotărîtoare, ci numai rapiditatea cu care echipa putea trece din atac în apărare și invers.

Echipa Ungariei a învins selecționata Braziliei nu pentru că a aliniat pe teren doi mijlocași și un centru înaintaș retras, ci pentru că în acea zi jucătorii maghiari

Scanned with OKEN Scanner

au acționat mai bine, au știut să umple cu mai mult conținut jocul decît au știut brazilienii. Apoi, aceeași formație maghiară a fost învinsă de portughezi, pentru că n-a putut fi egală cu sine însăși.

Interesantă de observat era atitudinea cu totul diferită a unor echipe privind „marcarea" jucătorilor. În timp ce sovieticii și germanii „își supravegheau" cu foarte multă atenție adversarii, englezii îmbinau apărarea în zonă cu marcarea „om la om". Sud-americanii făceau o apărare mai mult zonală. Uruguayul, în meciul cu Anglia, a reușit să păstreze scorul egal tocmai pentru faptul că a putut să anihileze acțiunile celor mai periculoși atacanți insulari. Și tot uruguayenii au demonstrat importanța ce o are jocul cu capul la apărători. Nici „marcarea" foarte strictă n-ar fi avut vreun efect împotriva englezilor, dacă apărătorii n-ar fi știut să respingă cu capul mingile periculoase.

Trebuie să recunoaștem că Alf Ramsey, antrenorul selecționatei engleze, este un maestru al pregătirii psihice. El a demonstrat că antrenorul e dator să cunoască în primul rînd și cel mai bine viața sufletească a fiecărui jucător.

De asemenea, al VIII-lea Campionat mondial ne-a dovedit în chipul cel mai pregnant că o echipă selecționată nu poate fi „făcută" de la o zi la alta. Ea poate fi alcătuită — da. Însă organizarea unei echipe este un proces lung, o muncă de ani, care necesită încredere reciprocă. Desigur, selecționerul trebuie să dispună de toate calitățile necesare care să ducă la rezultate bune.

După terminarea „World Cup"-ului s-a putut afirma că fotbalul mondial a trecut, în ultimii ani, prin mari metamorfoze, dar, în raport cu concepțiile celor mai buni specialiști, practica a putut urma doar sporadic teoria.

Din punct de vedere tactic, azi se țes planuri de o exactitate matematică. Terenurile sînt măsurate cu precizie, sînt luate serios în considerație aptitudinile și posibilitățile echipei, sînt chemați să dea un prețios ajutor medicii, inginerii, se învață din experiența altor discipline sportive. În perioada „renașterii" acestei ramuri s-au

Scanned with OKEN Scanner

născut termeni noi ca: presing, apărare agresivă, nucleu-ofensiv, placă turnantă etc.

Istoria fotbalului trece, astfel, printr-o perioadă extrem de interesantă, în cadrul căreia o etapă foarte importantă a constituit-o și Campionatul mondial din Anglia. Am putea spune că fotbalul se maturizează văzînd cu ochii. Feola spunea: „o echipă bună poate fi asemănată cu o mașinărie precisă, care funcționează bine numai dacă fiecare piesă, fiecare rotiță este bine șlefuită și bine pusă la punct".

Desigur, la acest Campionat mondial nu toate „piesele" unei echipe au funcționat perfect. Nu o dată s-a întîmplat să se strecoare și cîte un fir de nisip în corpul „mașinii". Coacerea, maturizarea cer și în sport timp, și aceasta cu atît mai mult cu cît, deocamdată, se cunosc numai schițele noilor concepții.

Dar aceste concepții nu trebuie însușite numai de cele mai bune echipe (mă refer la selecționate), ci și de echipele de club din întreaga lume. Ele trebuie să preia experiențele valoroase ale marilor formații, spre a generaliza „noul" și a îmbogăți patrimoniul fotbalului mondial.

E necesar ca jucătorii să aibă o mare rezistență la jocul în viteză, la baza căruia să pună o tehnică desăvîrșită. Piciorul va trebui să servească mai bine și mai precis inteligența de joc.

Specialiștii trebuie să privească în viitor, spre a stabili direcția progresului, a dezvoltării. Dar în același timp trebuie create planuri de pregătire asiduă, prin care să se atingă obiectivele urmărite.

Scanned with OKEN Scanner

DIN ISTORIA CAMPIONATELOR MONDIALE

I. Uruguay (1930)

S-a început la Montevideo în 13 iulie 1930. Deoarece au participat 13 echipe, ele au fost împărțite în trei grupe de cîte 3 și una de 4. În cadrul grupelor fiecare echipă a jucat pe rînd cu toate, iar cîștigătoarele pe grupe au jucat între ele în ordinea eliminărilor. Iată și cele patru grupe:

Grupa A: Argentina, Chile, Franța, Mexic.

Grupa B: Peru, România, Uruguay.

Grupa C: Bolivia, Brazilia, Iugoslavia.

Grupa D: Belgia, Statele Unite ale Americii, Paraguay.

Primele meciuri:

Ziua I — duminică, 13 iulie:

Statele Unite — Belgia 2 : 0. Arbitru: Macias.
Franța — Mexic 4 : 1. Arbitru: D. Lombardi.

Ziua a II-a — luni, 14 iulie:

Iugoslavia — Brazilia 2 : 1. Arbitru: A. Tejada.
România — Peru 3 : 1. Arbitru: A. Warken.

Scanned with OKEN Scanner

Ziua a III-a – marți, 15 iulie:

Argentina — Franța 1 : 0. Arbitru: Rego (Brazilia).

Ziua a IV-a – miercuri, 16 iulie:

Chile — Mexic 3 : 0. Arbitru: H. Christophe.

Ziua a V-a – joi, 17 iulie:

Iugoslavia — Bolivia 4 : 0. Arbitru: F. Mateucci.
Statele Unite — Paraguay 3 : 0. Arbitru: J. M. Macias.

Ziua a VI-a – vineri, 18 iulie:

Uruguay — Peru 1 : 0. Arbitru: J. Langenus (Belgia).

Ziua a VII-a – sîmbătă, 19 iulie:

Argentina — Mexic 6 : 3. Arbitru: U. Saucedo.

Ziua a VIII-a – duminică, 20 iulie:

Paraguay — Belgia 1 : 0. Arbitru: R. Vallarino.

Ziua a IX-a – luni, 21 iulie:

Uruguay — România 4 : 0. Arbitru: Rego.

Ziua a X-a – marți, 22 iulie:

Brazilia — Bolivia 4 : 0. Arbitru: G. Balway.
Argentina — Chile 3 : 1. Arbitru: J. Langenus.

În urma meciurilor pe grupe au ajuns în semifinală: Argentina, Statele Unite, Iugoslavia, Uruguay.

Scanned with OKEN Scanner

Semifinale:

Ziua a XI-a — sîmbătă, 26 iulie:

Argentina — Statele Unite 6 : 1. Arbitru: J. Langenus.

Formația aliniată de Argentina: Botasso — Della Torre, Paternoster—J. Evaristo, Monti, Orlandini—Peucelle, Scopelli, Stabile, Ferreira, M. Evaristo.

Statele Unite au aliniat următoarea formație: Douglas-Wood, Moorhouse—Gallacher, Tracey, Auld — Brown, Gonsalvez, Patenaude, Florio, Mac-Ghee.

Golgeteri: Monti, Stabile (2), Scopelli, Peucelle, Brown și Wood (autogol).

Ziua a XII-a — duminică, 27 iulie:

Uruguay — Iugoslavia 6 : 1 (3 : 1). Arbitru: Rego (Brazilia).

Formațiile aliniate:

Uruguay: Ballesteros—Nasazzi, Mascheroni — Joe Andrade, Fernandez, Gestido—Dorado, Scarone, Anselmo, Cea, Iriarte.

Iugoslavia: Iovanovici, Ivkovici, Mihailovici — Arzenievici, Ștefanovici, Diokici — Tirnanici, Marianovici, Beck, Vuiadinovici, Șekulici.

Golgeteri: Șekulici, Cea (3), Anselmo (2), Iriarte.

Ziua a XIII-a — miercuri, 30 iulie:

Uruguay — Argentina 4 : 2 (1 : 2). Arbitru: Langenus (Belgia).

Formațiile aliniate:

Uruguay: Ballesteros—Nasazzi, Mascheroni—Joe Andrade, Fernandez, Gestido—Dorado, Scarone, Castro, Cea, Iriarte.

Argentina: Botasso—Della Torre, Paternoster—J. Evaristo, Monti, Suarez—Peucelle, Varallo, Stabile, Ferreira, M. Evaristo.

Golgeteri: Dorado, Peucelle, Stabile, Cea, Iriarte, Castro.

Scanned with OKEN Scanner

Situaţia finală se prezintă astfel:

Campioană Mondială: echipa Uruguayului.

2. Argentina.
3. Iugoslavia.
4. Statele Unite.

*

AL II-LEA CAMPIONAT MONDIAL: ITALIA (1934)

S-au înscris 32, au participat 27.

Echipele participante au jucat între ele în preliminarii, în ţările respective, tur-retur. Cele 16 echipe participante la acest campionat au jucat în diferite oraşe ale Italiei, în perioada 27 mai—10 iunie 1934.

Meciurile eliminatorii

Grupa I-a: Cuba—Haiti 3 : 1, 1 : 1, 6 : 0; Mexic—Cuba 3 : 2, (3 : 0), 4 : 1.

Rezultatele: 1 Mexic, 2 Cuba, 3 Haiti. Echipa cîştigătoare a trebuit să înfrunte încă la Roma, în 24 mai, echipa Statelor Unite. Rezultat 4 : 0. A fost promovată: Statele Unite.

Grupa a II-a: Brazilia n-are adversar întrucît Peru s-a retras.

Grupa a III-a: Argentina n-are adversar deoarece Chile s-a retras.

Grupa a IV-a: Egipt—Palestina 7 : 1, 4 : 1.

Grupa a V-a: Suedia—Estonia 6 : 2, Suedia—Lituania 2 : 0.

Grupa a VI-a: Spania—Portugalia 9 : 0 şi 2 : 1.

Grupa a VII-a: Italia—Grecia 4 : 0.

Grupa a VIII-a: Ungaria—Bulgaria 4 : 1 şi 4 : 1. Austria—Bulgaria 6 : 1. Sînt promovate: Austria şi Ungaria.

Scanned with OKEN Scanner

Grupa a IX-a: Cehoslovacia—Polonia 2 : 1. Promovează Cehoslovacia.

Grupa a X-a: Iugoslavia—Elveţia 2 : 2, Elveţia — România 2 : 2, România—Iugoslavia 2 : 1. Sînt promovate: România şi Elveţia.

Grupa a XI-a: Irlanda—Belgia 4 : 4, Olanda — Irlanda 5 : 2, Olanda—Belgia 4 : 2. Este promovată Olanda.

Grupa a XII-a: Germania—Luxemburg 9 : 1, Franţa—Luxemburg 6 : 1.

Promovează: Franţa şi Germania.

Semifinale

În grupa celor 16 echipe participante la acest Campionat mondial au intrat cîte 2 echipe din grupele VIII, X, XI, iar din celelalte grupe cîte una. Meciurile în cadrul celor 16 s-au jucat în ordinea eliminărilor.

Prima etapă

Roma: Italia — Statele Unite 7 : 1 (3 : 0), arbitru: R. Mercet.

Genova: Spania — Brazilia 3 : 1 (3 : 0), arbitru: A. Birlem.

Torino: Austria — Franţa 1 : 1 (1 : 1), după prelungiri 3 : 2, arbitru: Van Moorsel.

Neapole: Ungaria — Egipt 4 : 2 (2 : 1), arbitru: R. Barlassina.

Triest: Cehoslovacia — România 2 : 1 (0 : 1), arbitru: J. Langenus.

Milano: Elveţia — Olanda 3 : 2 (2 : 1), arbitru: I. Eklind.

Florenţa: Germania — Belgia 5 : 2 (1 : 2), arbitru: F. Mattea.

Bologna: Suedia — Argentina 3 : 2 (1 : 1), arbitru: A. Braun.

Scanned with OKEN Scanner

A doua etapă

Milano: Germania — Suedia 2 : 1 (0 : 0). Arbitru: Barlassina (Italia).

Formaţiile aliniate: *Germania:* Kress — Haringer, Hohmann, Conen, Siffling, Kobierski.
Busch — Gramlich, Szepan, Zielinsky, Lehner,

Suedia: Rydberg—Axelsson, S. Andersson, Carlsson, Rosen, E. Andersson, Dunker, Jonasson, Gustafsson, Keller, Kroonen.

Golgeteri: Hohmann (2), Dunker.

Torino: Cehoslovacia — Elveţia 3 : 2 (1 : 1). Arbitru: A. Beranek (Austria).

Formaţiile aliniate: *Cehoslovacia:* Planicka—Zenisek, Ctryroky—Kostyalek, Csambal, Krcil, Junek, Svoboda, Sobotka, Nedjely, Puc.

Elveţia: Séchehaye—Minelli, Weiler, Guinchard, Jaccard, Hufschmid, Van-Kaenel, Jaeggi IV, Kielholz, Abegglen III, Jaeck.

Golgeteri: Svoboda, Kielholz, Nedjely, Abegglen III.

Bologna: Austria — Ungaria 2 : 1 (1 : 0). Arbitru: F. Mattea (Italia).

Formaţiile aliniate: *Austria:* Platzer—Cisar, Seszta, Wagner, Smistik, Urbanek, Zischek, Bican, Sindelar, Horvath, Viertel.

Ungaria: Szabó A, Vágó, Sternberg—Palotás, Szűcs Gy., Szalay A., Markos, Avar, Sárosi, Toldi, Kemény.

Golgeteri: Horváth, Zischek, Sárosi.

Florenţa: Italia — Spania 1 : 1 (1 : 1) şi după prelungiri scorul rămîne tot 1 : 1. Arbitru: L. Baert (Belgia).

Formaţiile aliniate:

Italia: Combi—Monzeglio—Allemandi, Pizziolo, Monti, Costelazzi, Guaita, Meazza, Schiavio, Ferrari, Orsi.

Spania; Zamora—Ciriaco, Quincoces, Cillauren, Muguerza, Fede, Lafuente, Irarogorri, Langara, Regueiro, Gorostiza.

Golgeteri: Regueiro, Ferrari.

Scanned with OKEN Scanner

Meciuri rejucate

Florența, 1 iunie: Italia — Spania 1 : 0 (1 : 0). Arbitru: R. Mercet (Franța).

Formațiile aliniate: *Italia:* Combi—Monzeglio, Allemandi—Ferraris IV, Monti, Bertolini, Guaita, Meazza, Borel II, Demaria, Orsi.

Spania: Noguet—Zabalo, Quincoces, Cillauren, Muguerza, Lecue, Ventorla, Campanal, Chacho, Bosch.

Golgeter: Meazza.

Semifinale

Milano: *Italia—Austria* 1 : 0 (1 : 0). Arbitru: I. Eklind (Suedia).

Formațiile aliniate: *Italia:* Combi—Monzeglio, Allemandi, Ferraris IV, Monti, Bertolini, Guaita, Meazza, Schiavio, Ferrari, Orsi.

Austria: Platzer—Cisar, Seszta, Wagner, Smistik, Urbanek, Zischek, Bican, Sindelar, Schall, Viertel.

Golgeter: Guaita.

Roma: *Cehoslovacia — Germania* 3 : 1 (1 : 0). Arbitru: R. Barlassina (Italia).

Formațiile aliniate: *Cehoslovacia:* Planicka—Burger, Ctryroky, Kostyalek, Csambal, Krcil, Junek, Svoboda, Sobotka, Nedjely, Puc.

Germania: Kress—Haringer, Busch, Zielinszky, Szepan, Bender, Lehner, Siffling, Conen, Noack, Kobierski.

Golgeteri: Nedjely (2), Noack, Krcil.

7 iunie (meciurile pentru disputarea locului III)

Neapole: *Germania—Austria* 3 : 2 (3 : 1). Arbitru: A. Cuarraro (Italia).

Formațiile aliniate: *Germania:* Jakob—Janes, Busch, Zielinski, Muenzenberg, Bender, Lehner, Siffling, Conen, Szepan, Heidemann.

Scanned with OKEN Scanner

Austria: Platzer—Cisar, Seszta, Wagner, Smistik, Urbanek, Zischek, Braun, Bican, Horvath, Viertel.
Golgeteri: Lehner (2), Conen, Horvath.

Finala

Roma: *Italia—Cehoslovacia* 1 : 1 (0 : 0). După prelungiri 2 : 1. Arbitru: I. Eklind (Suedia).
Formațiile aliniate: *Italia:* Combi—Monzeglio, Allemandi, Ferraris IV, Monti, Bertolini, Guaita, Meazza, Schiavio, Ferrari, Orsi.
Cehoslovacia: Planicka—Zenisek, Ctryroky—Kostyalek, Csambal, Krcil, Junek, Svoboda, Sobotka, Nedjely, Puc.
Golgeteri: Puc, Orsi, Schiavio.
Campioană mondială: Italia.

2. Cehoslovacia
3. Germania
4. Austria

•

AL III-LEA CAMPIONAT MONDIAL: FRANȚA (1938)

S-au înscris 35, au participat 26

Meciurile eliminatorii s-au desfășurat în țările interesate.
Grupa I-a: *Indonezia* fără adversar, deoarece Japonia s-a retras.
Grupa a II-a: *Cuba* fără adversar deoarece Statele Unite, Columbia, Costa-Rica, Mexic, San-Salvador și Surinam s-au retras.
Grupa a III-a: *Brazilia* fără adversar deoarece Bolivia s-a retras.

Scanned with OKEN Scanner

Grupa a IV-a: *Suedia—Finlanda* 4 : 0, *Suedia—Estonia* 7 : 2, *Germania—Finlanda* 2 : 0, *Estonia—Finlanda* 1 : 0, *Germania—Estonia* 4 : 1, *Germania—Suedia* 5 : 0. Au fost promovate Germania și Suedia.

Grupa a V-a: *Polonia—Iugoslavia* 4 : 0 și 0 : 1. *Norvegia—Irlanda* 3 : 2 și 3 : 3. Promovează Norvegia și Polonia.

Grupa a VI-a: *România* fără adversar deoarece Egiptul a ieșit din competiție.

Grupa a VII-a: *Elveția—Portugalia* 2 : 1.

Grupa a VIII-a: *Grecia—Palestina* 3 : 1, 1 : 0. Ungaria—Grecia 11 : 1. Promovată Ungaria.

Grupa a IX-a: *Cehoslovacia—Bulgaria* 1 : 1 și 6 : 0.

Grupa a X-a: *Letonia—Lituania* 4 : 2, 5 : 1. *Austria—Letonia* 2 : 1. Promovată Austria.

Grupa a XI-a: *Olanda—Luxemburg* 4 : 0, *Belgia—Luxemburg* 3 : 2. Promovate: Olanda și Belgia.

Semifinale

Din grupa IV și XI au intrat în grupa celor 16 cîte două echipe, iar din celelalte cîte una. Campioană mondială *Italia;* organizatoare a celui de al III-lea Campionat mondial: Franța.

Prima etapă

(4—5 iunie 1938)

Paris: *Germania-Elveția* 1 : 1 (1 : 1). După prelungiri, tot 1 : 1. Arbitru: J. Langenus (Belgia).

Marsilia: *Italia—Norvegia* 1 : 1 (1 : 0). După prelungiri 2 : 1. Arbitru: A. Beranek (Austria).

Reims: *Ungaria—Olanda* 6 : 0 (4 : 0). Arbitru: R. Conrie (Franța).

Paris: *Franța—Belgia* 3 : 1 (2 : 1). Arbitru: H. Wütrich (Elveția).

Strasbourg: *Brazilia—Polonia* 4 : 4 (3 : 1). După prelungiri 6 : 5. Arbitru: I. Eklind (Suedia).

Scanned with OKEN Scanner

Le Hâvre: *Cehoslovacia—Olanda* 0 : 0. După prelungiri 3 : 0. Arbitru: I. Leclerq (Franța).

Toulouse: *România—Cuba* 2 : 2 (1 : 1). După prelungiri 3 : 3. Arbitru: G. Scarpi (Italia).

Suedia promovează fără adversar.

Meciuri rejucate

(9 iunie)

Paris: *Elveția—Germania* 4 : 2 (1 : 2). Arbitru: I. Eklind (Suedia).

Toulouse: *Cuba—România* 2 : 1 (1 : 0). Arbitru: A. Birlem (Germania).

Etapa a II-a

(12 iunie)

Lille: *Ungaria—Elveția* 2 : 0 (1 : 0). Arbitru: R. Barlassina (Italia).

Formațiile aliniate: *Ungaria:* Szabó-Korányi, Bíró, Szalay, Turay, Lázár, Sas, Vincze, Sárosi, Zsengellér, Kohut.

Elveția: Huber-Stelzer, Lehmann, Springer, Vernati, Lortscher, Bickel, Abegglen III, Amado, Wollaschek, Grassi.

Golgeteri: Sárosi, Zsengellér.

Paris: *Italia—Franța* 3 : 1 (1 : 1). Arbitru: L. Baert (Belgia).

Formațiile aliniate: *Italia:* Olivieri-Foni, Rava, Serantoni, Andreolo, Locatelli, Biavati, Meazza, Piola, Ferrari, Colaussi.

Franța: Di Lorto—Cazenave, Mattler, Bastien, Jordan, Diagne, Aston, Heisserer, Nicolas, Delfour, Veinante.

Golgeteri: Colaussi, Heisserer, Piola (2).

Antibes: *Suedia—Cuba* 8 : 0 (4 : 0). Arbitru: A. Krist (Cehoslovacia).

Scanned with OKEN Scanner

Formaţiile aliniate: *Suedia:* Abrahamson-Eriksson, Kjellgren, Almgren, Jakobsson, Svänström, Nyberg, Jonasson, H. Andersson, Keller, Wetterström.

Cuba: Carvajales-Barquin, Chorens, Arias, Rodriguez, Berges, Ferrer, Fernandez, Tunas, Sogorro, Alonso.

Golgeteri: H. Andersson, Wetterström (4), Keller, Nyberg, Jonasson.

Bordeaux: *Brazilia—Cehoslovacia* 1 : 1 (1 : 0). După prelungiri tot 1 : 1. Arbitru: Hertzka Pál (Ungaria).

Formaţiile aliniate: *Brazilia:* Walter-Domingas, Machados, Zeze, Martin, Alfonsinho, Lopez, Romeo, Leonidas, Peracio, Hercules.

Cehoslovacia: Planicka-Burger, Daucik, Kostyalek, Boucek, Kopeczky, Riha, Simunek, Ludl, Nedjely, Puc.

Golgeteri: Leonidas, Nedjely (11 m).

Meciuri rejucate

Bordeaux: 14 iunie *Brazilia—Cehoslovac*ia 2 : 1 (0 : 0). Arbitru: M. Capdeville (Franţa).

Formaţiile aliniate: *Brazilia:* Walter-Jahu, Nariz, Britto, Brandao, Algemiro, Roberto, Luisinho, Leonidas, Tim, Petesko.

Cehoslovacia; Burkert-Burger, Daucik, Kostyalek, Boucek, Ludl, Horak, Seneczky, Kreuz, Kopeczky, Rulc.

Golgeteri: Kopeczky, Leonidas, Roberto.

Semifinale

(16 iunie)

Marsilia: *Italia—Brazilia* 2 : 1 (0 : 0). Arbitru: H. Wütrich (Elveţia).

Formaţiile aliniate: *Italia:* Olivieri-Foni, Rava, Serantoni, Andreolo, Locatelli, Biavati, Meazza, Piola, Ferrari, Colaussi.

Brazilia: Walter-Domingas, Machados, Zeze, Martin, Alfonsinho, Lopez, Luisinho, Peracio, Romeo, Petesko.

Golgeteri: Colaussi, Meazza (11 m), Romeo.

Scanned with OKEN Scanner

Paris: *Ungaria—Suedia* 5 : 1 (3 : 1). Arbitru: M. Leclerq (Franţa).

Formaţiile aliniate: *Ungaria:* Szabó-Korányi, Bíró, Szalay, Turay, Lázár, Sas, Zsengellér, Sárosi, Toldi, Titkos.

Suedia: Abrahamson-Eriksson, Kjellgren, Almgren, Jacobsson, Svänström, Nyberg, Johansson, A. Andersson, Keller, Wetterström.

Golgeteri: Nyberg, Jacobsson (autogol), Titkos, Zsengellér (2), Sárosi.

Meciurile pentru desemnarea locului III

Bordeaux: 19 iulie, *Brazilia—Suedia* 4 : 2 (2 : 2). Arbitru: J. Langenus.

Formaţiile aliniate: *Brazilia:* Batatoes-Domingas, Machados, Zeze, Brandao, Alfonsinho, Roberto, Romeo, Leonidas, Peracio, Petesko.

Suedia: Abrahamson, Eriksson, Almgren, Nilssen, Linderholm, Svänström, Jonasson, Berssen, Nyberg, H. Andersson, A. Andersson.

Golgeteri: Jonasson, Romeo, Nyberg, Leonidas (2), Peracio.

Finala

Paris: *Italia—Ungaria* 4 : 2 (3 : 1). Arbitru: M. Capdeville (Franţa).

Formaţiile aliniate: *Italia:* Olivieri-Foni, Rava, Serantoni, Andreolo, Locatelli, Biavati, Meazza, Piola, Ferrari, Colaussi.

Ungaria: Szabó-Polgár, Bíró, Szalay A., Szücs Gy., Lázár, Sas, Vincze, Sárosi, Zsengellér, Titkos.

Golgeteri: Colaussi (2), Titkos, Piola (2), Sárosi.

Campioană mondială: Italia,
2. Ungaria
3. Brazilia

Scanned with OKEN Scanner

Şi-au anunţat participarea 33, au participat 23 — Scoţia, Belgia, Austria, Turcia, Ecuador, Peru, Argentina, Burma, Insulele Filipine şi India s-au retras de la început.

Meciurile eliminatorii

Grupa I-a: Sînt promovate: Anglia şi Scoţia. Sînt eliminate: Ţara Galilor şi Irlanda. Scoţia se retrage.

Grupa a II-a: Este promovată: Iugoslavia. Sînt eliminate: Franţa şi Israel.

Grupa a III-a: Promovată: Elveţia. Eliminat: Luxemburg. Belgia se retrage.

Grupa a IV-a. Este promovată: Suedia. Eliminate: Finlanda şi Irlanda.

Grupa a V-a: Promovată: Spania. Eliminată: Portugalia.

Grupa a VI-a: Se retrag şi respectiv nu sînt promovate: Austria, Turcia şi Siria.

Grupa a VII-a: Promovate: Mexic şi Statele Unite. Eliminată: Cuba.

Grupa a VIII-a: Promovate: Uruguay şi Paraguay. Eliminate şi se retrag: Ecuador şi Peru.

Grupa a IX-a: Promovate: Chile şi Bolivia. Se retrage: Argentina.

Grupa a X-a: Se retrag, respectiv nu sînt promovate: Burma, India şi Insulele Filipine.

Semifinale

Conform noii formule au fost alcătuite grupe de cîte 4 echipe, acestea jucînd între ele. După eliminatorii au promovat numai 11 echipe, din cele 14 planificate, aceasta datorită retragerilor ivite în ultima clipă. La cele pro-

Scanned with OKEN Scanner

movate s-au adăugat echipele Italiei — în calitate de apărătoare a trofeului — și Braziliei, țară organizatoare a campionatului. Pentru completarea seriei finale, două din echipele eliminate și cotate drept cele mai bune, Franța și Portugalia, au fost alăturate celor 13. Portugalia nu a primit invitația. Franța a acceptat-o, însă în ultima clipă s-a retras. Tocmai de aceea grupele s-au alcătuit inegal.

GRUPA I-A

Brazilia — Mexic	4 : 0
Iugoslavia — Elveția	3 : 0
Brazilia — Elveția	2 : 2
Iugoslavia — Mexic	4 : 1
Brazilia — Iugoslavia	2 : 0
Elveția — Mexic	2 : 1

1. Brazilia	3	2	1	—	8 : 2	5 puncte
2. Iugoslavia	3	2	—	1	7 : 3	4 puncte
3. Elveția	3	1	1	1	4 : 6	3 puncte
4. Mexic	3	—	—	3	2 : 10	0 puncte

GRUPA A II-A

Anglia — Chile	2 : 0
Spania — Statele Unite	3 : 1
Spania — Chile	2 : 0
Spania — Anglia	1 : 0
Statele Unite — Anglia	1 : 0
Chile — Statele Unite	5 : 2

1. Spania	3	3	—	—	5 : 1	6 puncte
2. Anglia	3	1	—	2	2 : 2	2 puncte
3. Chile	3	1	—	2	5 : 6	2 puncte
4. Statele Unite	3	1	—	2	4 : 8	2 puncte

Scanned with OKEN Scanner

GRUPA A III-A

Suedia — Italia 3 : 2
Suedia — Paraguay 2 : 2
Italia — Paraguay 2 : 0

1. Suedia	2	1	1	—	5 : 4	3 puncte
2. Italia	2	1	—	1	4 : 3	2 puncte
3. Paraguay	2	—	1	1	2 : 4	1 punct

GRUPA A IV-A

Uruguay — Bolivia 8 : 0

1. Uruguay
2. Bolivia

Finalele

São Paulo (9 iulie): *Uruguay—Spania* 2 : 2. Arbitru: M. Griffiths (Wales).

Formațiile aliniate: *Uruguay:* Maspoli-M. Gonzales, Varela, Tejera, W. Gonzales, Andrade, Ghiggia, Perez, Miguez, Schiaffino, Vidal.

Spania: Ramallets, Alonzo, Pana, Gonzalvo II, Gonzalvo III, Puchades, Basora, Igoa, Zarra, Molowny, Gainza.

Golgeteri: Ghiggia, Basora (2), Varela.

Rio de Janeiro (9 iulie): *Brazilia—Suedia* 7 : 1. Arbitru: M. Ellis (Anglia).

Formațiile aliniate: *Brazilia:* Barbosa, Augusto, Danilo, Juvenal, Bauer, Bigode, Maneca, Zizinho, Ademir, Jair, Chico.

Suedia: Svensson-Samuelsson, K. Nordhal, E. Nilsson, Andersson, Gaerd, Sundquist, Palmer, Jeppson, Skoglund, S. Nilsson.

Golgeteri: Ademir (4), Chico (2), Maneca, Andersson.

São Paulo (13 iulie): *Uruguay—Suedia* 3 : 2. Arbitru: M. Galeatti (Italia).

Formațiile aliniate: *Uruguay:* Paz-M. Gonzales, Va-

Scanned with OKEN Scanner

rela, Tejera, Gambetta, Andrade, Ghiggia, Perez, Miguez, Schiaffino, Vidal.

Suedia: Svensson-Samuelsson, Johansson, E. Nillson, Andersson, Gaerd, Jonsson, Palmer, Melberg, Skoglund, Sundquist.

Golgeteri: Palmer, Ghiggia, Sundquist, Miguez (2).

Rio de Janeiro: (13 iulie): *Brazilia—Spania* 6 : 1. Arbitru: M. Leafe (Anglia).

Formaţiile aliniate: *Brazilia:* Barbosa-Augusto, Danilo, Juvenal, Bauer, Bigode, Friaca, Zizinho, Ademir, Jair, Chico.

Spania: Eyzaguirre-Alonzo, Pana, Gonzalvo II, Gonzalvo III, Puchades, Basora, Igoa, Zarra, Panizo, Gainza.

Golgeteri: Jair (2), Chico (2), Zizinho, Igoa, Pana (autogol).

São Paulo (16 iulie): *Suedia—Spania* 3 : 1. Arbitru: Van den Meer (Olanda).

Formaţiile aliniate: *Suedia:* Svensson-Samuelsson, Johansson, E. Nillson, Andersson, Gaerd, Sundquist, Melberg, Rydell, Palmer, Jonsson.

Spania: Eyzaguirre-Asensi, Pana, Alonzo, Silva, Puchades, Basora, Fernandez, Zarra, Panizo, Juncosa.

Golgeteri: Jonsson, Melberg, Palmer, Zarra.

Rio de Janeiro (16 iulie): *Uruguay—Brazilia* 2 : 1 (0 : 0) — Arbitru: M. Reader (Anglia).

Formaţiile aliniate: *Uruguay*: Maspoli — M. Gonzales, Varela, Tejera, Gambetta, Andrade, Ghiggia, Perez, Miguez, Schiaffino, Moran.

Brazilia: Barbosa — Augusto, Danilo, Juvenal Bauer, Bigode, Friaca, Zizinho, Ademir, Jair, Chico.

Golgeteri: Friaca, Schiaffino, Ghiggia.

Campioană mondială: Uruguay 5 puncte

2. Brazilia 4 „
3. Suedia 2 „
4. Spania 1 punct

Scanned with OKEN Scanner

AL V-LEA CAMPIONAT MONDIAL: ELVEȚIA (1954)

Și-au anunțat participarea 38 de țări, au participat 36.

Meciurile eliminatorii s-au jucat în țările interesate, iar eliminatoriile în diferite orașe ale Elveției. Finala s-a desfășurat la Berna. Au intrat în grupa celor 16 Elveția, ca țară organizatoare și Uruguay, ca apărătoare a trofeului. Campionatul s-a desfășurat între 16 iunie și 4 iulie 1954.

Meciurile eliminatorii

Grupa I-a: *R. F. a Germaniei—Norvegia* 1 : 1, 5 : 1, *R. F. a Germaniei—Regiunea Saar:* 5 : 1, 3 : 1, *Regiunea Saar—Norvegia* 3 : 2, 0 : 0. S-a calificat R.F. a Germaniei.

Grupa a II-a: *Belgia—Finlanda* 4 : 2, 2 : 2, *Belgia—Suedia* 2 : 0, 3 : 2; *Suedia—Finlanda* 3 : 3, 4 : 0. S-a calificat Belgia.

Grupa a III-a: *Anglia—Țara Galilor* 4 : 1, *Anglia—Irlanda de Nord* 3 : 1, *Anglia—Scoția* 4 : 2, *Scoția—Irlanda de Nord* 3 : 1, *Scoția—Wales* 3 : 3, *Irlanda de Nord—Wales* 2 : 1. S-au calificat Anglia și Scoția.

Grupa a IV-a: *Franța—Luxemburg* 6 : 1, 8 : 0. *Franța—Statul Independent al Irlandei* 5 : 3, 1 : 0. *Statul Independent al Irlandei—Luxemburg* 4 : 0, 1 : 0. S-a calificat Franța.

Grupa a V-a: *Austria—Portugalia* 9 : 1, 0 : 0. S-a calificat Austria.

Grupa a VI-a: *Turcia—Spania* 1 : 1, 2 : 2. După prelungiri, tot 2 : 2. S-a calificat prin tragere la sorți Turcia.

Grupa a VII-a: *Ungaria* fără adversar. Polonia s-a retras.

Grupa a VIII-a: *Cehoslovacia—România* 2 : 1, 1 : 0, *Cehoslovacia—Bulgaria* 2 : 1, 0 : 0, *România—Bulgaria* 3 : 1, 2 : 1. S-a calificat Cehoslovacia.

Grupa a IX-a: *Italia—Egipt* 2 : 1, 5 : 1. S-a calificat Italia.

Scanned with OKEN Scanner

Grupa a X-a: *Iugoslavia—Grecia* 1 : 0, 1 : 0, *Iugoslavia—Israel* 1 : 0, 1 : 0, *Grecia—Israel* 1 : 0, 2 : 0. S-a calificat Iugoslavia.

Grupa a XI-a: *Mexic—Haiti* 8 : 0, 4 : 0, *Mexic—Statele Unite* 4 : 0, 3 : 1. S-a calificat Mexic.

Grupa a XII-a: *Brazilia—Chile* 2 : 0, 1 : 0, *Brazilia—Paraguay* 1 : 0, 4 : 1, *Paraguay—Chile* 4 : 0, 3 : 1. S-a calificat Brazilia.

Grupa a XIII-a: *Coreea de Sud—Japonia* 5 : 1, 2 : 2. S-a calificat Coreea de Sud. Echipa R. P. Chineze s-a retras.

Preliminariile

S-au alcătuit 4 grupe de cîte 4, în așa fel încît două echipe dintr-o grupă au fost făcute cap de serie. Acestea nu trebuiau să joace între ele. Această formă nu s-a dovedit prea norocoasă și corectă. Echipa R.F. a Germaniei, de exemplu, nu a fost cap de serie, însă cîștigătoare în finala grupei a VI-a. Aici s-a scontat că va cîștiga Spania, dar s-a calificat Turcia, fiind astfel ea cap de serie.

Grupa I-a: (cap de serie Brazilia și Franța) Iugoslavia—Franța 1 : 0, meciul s-a jucat la Lausanne, la 17 iunie. Geneva, 17 iunie: Brazilia—Mexic 5 : 0, Geneva, 19 iunie: Franța—Mexic 3 : 2, Lausanne, 19 iunie: Iugoslavia—Brazilia 1 : 1.

1. *Brazilia* și *Iugoslavia* 3 puncte fiecare, Franța 2 puncte, Mexic 0 puncte.

Grupa a II-a (cap de serie Ungaria și Turcia) Zürich, 17 iunie: Ungaria—Coreea de Sud 9 : 0, Berna, 17 iunie: R.F. a Germaniei—Turcia 4 : 1, Basel, 20 iunie: Ungaria—R.F. a Germaniei 8 : 3, Turcia—Coreea de Sud 7 : 0.

1. *Ungaria* 4 puncte, 2 Turcia — R.F. a Germaniei, meci nul, cîte 2 puncte fiecare, 4 Coreea de Sud 0 puncte (golaverajul n-a contat).

Deoarece locul doi nu s-a clarificat, meciurile nule au trebuit să fie rejucate pentru calificare. Zürich, 23 iunie: R.F. a Germaniei—Turcia 7 : 2.

S-au calificat Ungaria și R.F. a Germaniei.

Scanned with OKEN Scanner

Grupa a III-a: (cap de serie Uruguay și Austria) *Austria—Scoția* 1 : 0, meciul s-a jucat la Zürich, la 16 iunie. Berna, 15 iunie: *Uruguay—Cehoslovacia* 2 : 0, Basel, 19 iunie: *Uruguay—Scoția* 7 : 0, Zürich, 19 iunie: *Austria—Cehoslovacia* 5 : 0.

1—2 *Uruguay* și *Austria* 2 puncte, 3—4 *Cehoslovacia* și *Scoția* 0 puncte.

S-au calificat Uruguay și Austria.

Grupa a IV-a: (cap de serie Anglia și Italia) Basel, 18 iunie: Anglia—Belgia 3 : 3, după prelungiri 4 : 4.

Meciurile terminate la egalitate au fost prelungite cu de cîte 2×15 minute. Dacă și după aceste prelungiri rezultatele vor fi la egalitate de puncte, vor intra ambele echipe. Și meciurile celei de-a 2-a etape trebuiau să fie prelungite, dacă rezultatele ar fi influențat tabelul final. Dacă nu influențau (vezi meciul Brazilia—Iugoslavia) atunci nu trebuiau prelungiri. Dacă nici prelungirile n-ar fi adus schimbări — trebuiau să se joace noi meciuri.

Lausanne, 18 iunie: *Elveția—Italia* 2 : 1, Berna, 20 iunie: *Anglia—Elveția* 2 : 0, Lugano, 20 iunie: *Italia—Belgia* 4 : 1.

1. Anglia 3 puncte, 2. Italia — Elveția meci nul 2—2 puncte, 4. Belgia 1 punct.

Meciurile jucate pentru locul al II-lea

Elveția—Italia 4 : 1 (Basel, 22 iunie)

S-au calificat Anglia și Elveția.

Sferturi de finală

26 și 27 iunie

Lausanne: *Austria—Elveția* 7 : 5 (5 : 4). Arbitru: Faultless (Scoția).

Formațiile aliniate: *Austria*: Schmied-Hanappi, Happel, Barschandt-Ocwirk, Koller-Körner, I. Wagner, Stojaspal, Probst, Körner II.

Elveția: Parlier-Neury, Bocquet-Kerner, Eggimann, Casalli, Antenen, Vonlanthen, Hügi II, Ballamann, Fatton.

Scanned with OKEN Scanner

Golgeteri: Ballamann (2), Hügi II (3), Wagner (3), Körner II (2), Ocwirk, Probst.

Basel: *Uruguay—Anglia* 4 : 2 (2 : 1) Arbitru: Steiner (Austria).

Formaţiile aliniate: *Uruguay:* Maspoli-Andrade, Santamaria, Cruz-Varela, Martinez-Abbadie, Ambrois, Miguez, Schiaffino, Borgez.

Anglia: Merrick-Stainforth, Wright, Byrne-Mc.Garry, Dickinson-Matheews, Broadis, Lofthouse, Wilshaw, Finney.

Golgeteri: Borgez, Lofthouse, Varela, Schiaffino (2), Finney.

Berna: *Ungaria—Brazilia* 4 : 2 (2 : 1). Arbitru: Ellis (Anglia).

Formaţiile aliniate: *Ungaria:* Grosics-Buzánszky, Lóránt, Lantos, Bozsik, Zakariás, Tóth II, Kocsis, Hidegkúti, Czibor, Tóth M.

Brazilia: Castilho-D. Santos, Pienheiro, N. Santos, Brandaozinho, Bauer, Julinho, Humberto, Indio, Didi, Maurinho.

Golgeteri: Hidegkúti, Kocsis (2), D. Santos (11 metri), Lantos (11 metri), Julinho.

Geneva: *R.F.G.—Iugoslavia* 2 : 0 (1 : 0). Arbitru: Zsolt (Ungaria).

Formaţiile aliniate: *R. F. a Germaniei*: Turek, Laband, Liebrich, Kohlmayer, Eckel, Mai, Rahn, Morlock, O. Walter, Schäfer, F. Walter.

Iugoslavia: Beara, Stankovici, Horvath, Crnkovici, Ceaikovski I, Boskov, Miliutinovici-Mitici, Vukas, Bobek, Zebek.

Golgeteri: Horvath (autogol), Rahn.

Semifinale

(30 Iunie)

Lausanne; *Ungaria—Uruguay* 2 : 2 (1 : 0) *După prelungiri 4 : 2.* Arbitru: Griffiths (Ţara Galilor).

Formaţiile aliniate: *Ungaria;* Grosics, Buzánszky, Lóránt, Lantos, Bozsik, Zakariás, Budai, Kocsis, Palotás, Hidegkúti, Czibor.

Scanned with OKEN Scanner

Uruguay: Maspoli, Andrade, Santamaria, Martinez, Carvallo, Cruz, Souto, Ambrois, Schiaffino, Hohberg, Borgez.

Golgeteri: Czibor, Hidegkúti, Hohberg (2), Kocsis (2).

Basel: *R.F.G.—Austria* 6 : 1 (1 : 0). Arbitru: Orlandini (Italia).

Formaţiile aliniate; *R.F. a Germaniei;* Turek, Posipal, Liebrich, Kohlmayer, Eckel, Mai, Rahn, Morlock, O. Walter, F. Walter, Schäfer.

Austria; Zeman, Hanappi, Happel, Schleger, Ocwirk, Koller, R. Körner, I. Wagner, Stojaspal, Probst, Körner II.

Golgeteri; Schäfer, Morlock, Probst, F. Walter (11 m), O. Walter (2), F. Walter (11 m).

Jocul pentru al III-lea loc

(3 iulie)

Zürich: *Austria—Uruguay* 3 : 1 (1 : 0). Arbitru: Wyssling (Elveţia) .

Formaţiile aliniate: *Austria;* Schmied-Hanappi, Kollmann, Barschandt, Ocwirk, Koller, Körner I, Wagner, Dienst, Stojaspal, Probst.

Uruguay; Maspoli-Andrade, Santamaria, Martinez, Carvallo, Cruz, Abbadie, Hohberg, Mendez, Schiaffino, Borgez.

Golgeteri: Stojaspal, Hohberg, Cruz (autogol), Ocwirk.

Finala Campionatului mondial

(4 iulie)

Berna: *R. F. a Germaniei—Ungaria* 3 : 2 (2 : 2). Arbitru: Ling (Anglia).

Formaţiile aliniate; *R.F.G.;* Turek, Posipal, Liebrich, Kohlmayer, Eckel, Mai, Rahn, Morlock, O. Walter, F. Walter, Schäfer.

Scanned with OKEN Scanner

Ungaria: Grosics, Buzánszky, Loránt, Lantos, Bozsik, Zakariás, Czibor, Kocsis, Hidegkúti, Puskás, Tóth M.
Golgeteri; Puskás, Czibor, Morlock, Rahn (2).

Campioană mondială; R.F. a Germaniei
2. Ungaria
3. Austria
4. Uruguay

•

AL VI-LEA CAMPIONAT MONDIAL: SUEDIA (1958)

Şi-au anunţat participarea 53 de ţări — au participat numai 48.

Au întrat direct în finale, fără preliminarii R.F.G. deţinătoare a trofeului şi Suedia ţară organizatoare. Meciurile eliminatorii au fost jucate în ţările interesate. Finalele au fost jucate în oraşele mai mari ale Suediei, între 8 şi 29 iunie 1958.

Zona sud-americană

Grupa I-a: Brazilia—Peru 1 : 0, 1 : 1, Venezuela s-a retras. S-a calificat Brazilia.

Grupa II-a: Bolivia-Chile 1 : 2, 3 : 0. *Argentina—Chile* 2 : 0; *Argentina—Bolivia* 0 : 2, 4 : 0. S-a calificat Argentina.

Grupa III-a; Uruguay—Columbia 1 : 1, 1 : 0; *Paraguay—Columbia* 3 : 2, 3 : 0; *Paraguay—Uruguay* 5 : 0, 0 : 2. S-a calificat Paraguay.

Zona europeană

Grupa I-a; Irlanda—Danemarca 2 : 1, 2 : 0; *Anglia—Danemarca* 5 : 2, 4 : 1, *Anglia—Irlanda* 5 : 1, 1 : 1. S-a calificat Anglia.

Grupa II-a; Franţa—Belgia 6 : 3, 0 : 0, *Franţa—Irlanda* 8 : 0, 5 : 1; *Belgia—Irlanda* 8 : 3, 5 : 2. S-a calificat Franţa.

Scanned with OKEN Scanner

Grupa III-a; Ungaria—Norvegia 1 : 2, 5 : 0; *Ungaria—Bulgaria* 4 : 1, 2 : 1 *Bulgaria—Norvegia* 2 : 1, 7 : 0. S-a calificat Ungaria.

Grupa IV-a; Cehoslovacia—Wales 0 : 1, 2 : 0; *R.D. Germană—Wales* 2 : 1, 1 : 4, *Cehoslovacia—R.D. Germană* 3 : 1. S-a calificat Cehoslovacia.

Grupa V-a; Austria—Luxemburg 7 : 0, 3 : 0; *Olanda Luxemburg* 4 : 1, 5 : 2; *Austria—Olanda* 3 : 2, 1 : 1. S-a calificat Austria.

Grupa VI-a; Uniunea Sovietică—Polonia 3 : 0, 1 : 2; *Uniunea Sovietică—Finlanda* 2 : 1, 10 : 0; *Polonia—Finlanda* 3 : 1, 4 : 0. Finala pentru calificare mai departe la Leipzig; *Uniunea Sovietică—Polonia* 2 : 0. S-a calificat Uniunea Sovietică.

Grupa VII-a; Iugoslavia—Grecia 0 : 0, 4 : 1; *România—Grecia* 3 : 0, 2 : 1; *Iugoslavia—România* 1 : 1, 2 : 0. S-a calificat Iugoslavia.

Grupa VIII-a; Italia—Portugalia 3 : 0, 0 : 3; *Irlanda de Nord—Portugalia* 1 : 1, 3 : 0; *Italia—Irlanda de Nord* 1 : 0, 1 : 2. S-a calificat Irlanda de Nord.

Grupa IX-a; Spania—Elveția 2 : 2, 4 : 1; *Scoția—Spania* 4 : 2, 1 : 4; *Scoția—Elveția* 2 : 1, 3 : 2. S-a calificat Scoția.

Zona Asiei — Africii

(Aici numai o grupă a cîștigat dreptul de a participa în turneul final).

Grupa I-a: *Indonezia* fără adversar. *R.P. Chineză* și *Taivanul* s-au retras.

Grupa II-a; Israel fără adversar. *Turcia* s-a retras.

Grupa III-a; Egiptul fără adversar. *Ciprul* s-a retras.

Grupa IV-a; Sudanul fără adversar. *Siria* s-a retras.

Meciurile eliminatorii între grupe. În urma tragerii la sorți și a dreptului minim de calificare, Indonezia, Egiptul și Sudanul, nemulțumite s-au retras. Singura rămasă era Israelul, pe care comisia de organizare a Campionatului mondial a obligat-o la un nou meci eliminatoriu

Scanned with OKEN Scanner

cu una dintre echipele zonei europene, trasă la sorți — și anume Wales. *Wales—Israel* 2 : 0 și 2 : 0. S-a calificat Wales.

Zona Americii de Sud

(Și de aici numai o echipă a putut ajunge în turneul celor 16).

Grupa I-a; Costa Rica—Guatemala 6 : 2, 3 : 1; *Costa Rica—Curacao* 4 : 0 2 : 1, *Curacao—Guatemala* 3 : 1. I. Costa Rica.

Grupa a II-a; Mexic—Statele Unite 5 : 1, 3 : 2. *I. Mexic.*

Finalele dintre grupe; *Mexic—Costa Rica* 2 : 0, 1 : 1. S-a calificat Mexic.

Preliminariile

S-au alcătuit grupe de cîte 4, din fiecare calificîndu-se cîte 2 echipe.

Grupa I-a; R.F. a Germaniei — Argentina 3 : 1, meci jucat la Malmö în 8 iunie, Halmstadt 8 iunie, *Irlanda de Nord—Cehoslovacia* 1 : 0; Hälsingborg 8 iunie *Cehoslovacia—Germania* 2 : 2; 11 iunie Halmstadt *Argentina—Irlanda de Nord* 3 : 1; 15 iunie Malmö; *Irlanda de Nord—R.F. a Germaniei* 2 : 2; 15 iunie Hälsingborg *Cehoslovacia—Argentina* 6 : 1.

I. R.F. a Germaniei 4 puncte, 2. Meci nul între Cehoslovacia și Irlanda de Nord, cîte 3 puncte; 4. Argentina 2 puncte. *Irlanda de Nord—Cehoslovacia 2 : 1.*

Grupa I-a: Se califică R.F. a Germaniei și Irlanda de Nord.

Grupa II-a; Iugoslavia—Scoția 1 : 1, meci jucat la Wästeras la 8 iunie, Norköpping; *Franța—Paraguay* 7 : 3; 11 iunie Norköpping; *Paraguay—Scoția* 3 : 2; Wästeras, 11 iunie; *Iugoslavia—Franța* 3 : 2; Örebro 15 iunie;

Scanned with OKEN Scanner

Franța—Scoția 2 : 1; Eskilstune, 15 iunie; *Iugoslavia—Paraguay* 3 : 3.

1. Franța cu 4 puncte (11 : 7); 2. Iugoslavia cu 4 puncte; 3. Paraguay 3 puncte; 4. Scoția 1 punct.

Grupa III-a; Sandviken 8 iunie; *Ungaria—Wales* 1 : 1; Stockholm, 8 iunie *Suedia—Mexic* 3 : 0; Stockholm 11 iunie; *Wales—Mexic* 1 : 1, *Stockholm* 12 iunie; *Suedia—Ungaria* 2 : 1; Sandviken 15 iunie; *Ungaria—Mexic* 4 : 0; Stockholm 14 iunie; *Suedia—Wales* 0 : 0.

1. Suedia 5 puncte; 2. Meci nul între Ungaria și Wales cîte 3 puncte; 4. Mexic 1 punct.

Wales—Ungaria 2 : 1 (0 : 1). Meciul s-a jucat la Stockholm în 17 iunie. S-a calificat Suedia și Wales.

Grupa IV-a; Göteborg 8 iunie: *Uniunea Sovietică—Anglia* 2 : 2; *Udevalla* 8 iunie; *Brazilia—Austria* 3 : 0, Boras 11 iunie; *Uniunea Sovietică—Austria* 2 : 0; Göteborg 11 iunie; *Brazilia—Anglia* 0 : 0; Göteborg 15 iunie *Brazilia—Uniunea Sovietică* 2 : 0; Boras 15 iunie *Australia—Anglia* 2 : 2.

1. Brazilia cu 5 puncte; 2. Meci nul între Anglia și Uniunea Sovietică 3 puncte fiecare; 4. Austria 1 punct.

Meci eliminatoriu pentru promovare: *Uniunea Sovietică — Anglia* 1 : 0. Meciul s-a jucat la Göteborg în 17 iunie.

S-au calificat Brazilia și Uniunea Sovietică.

Sferturi de finală

Malmö; *R. F. a Germaniei—Iugoslavia* 1 : 0 (1 : 0). Arbitru: Wyssling (Elveția).

Formațiile aliniate; *R. F. a Germaniei:* Herkenrath, Stollenwerk, Erhardt, Juskowiak, Eckel, Szymaniak, Rahn, F. Walter, Seeler, Schmidt, Schäfer.

Iugoslavia; Krivokucia—Șiakovici, Zebek, Crnkovici, Kristici II, Boșkov, Petakovici, Veselinovici, Miliutinovici, Ogianovici, Raikov. Golgeter: Rahn.

Stockholm; *Suedia—Uniunea Sovietică* 2 : 0 (0 : 0). Arbitru: Leafe (Anglia).

Formațiile aliniate; *Suedia:* Svensson, Bergmark, Gustavsson, Axbom, Börjesson, Parling, Hamrin, Gren, Simonsson, Liedholm, Skoglund.

Uniunea Sovietică: Iașin—Kesariev, Krijevski, Kusnețov, Voinov, Țariov, A. Ivanov, V. Ivanov, Simonian, Salnicov, Iliin.

Golgeteri; Hamrin, Simonsson.

Norköpping; *Franța—Irlanda de Nord;* 4 : 0 (1 : 0). Arbitru: Gardeazabal (Spania).

Formațiile aliniate; *Franța;* Abbes, Kaelbel, Jonquert, Lerond, Penverne, Marcel, Wisnieski, Fontaine, Kopa, Piantoni, Vincent.

Irlanda de Nord; Gregg—Keith, Cunningham, Mc.Michael, D. Blanchflower, Cush, Bingham, Casey, Scott, Mc. Ilroy, Mc. Parland . . .

Golgeteri; Wisnieski, Fontaine, Piantoni.

Göteborg; *Brazilia—Wales* 1 : 0 (0 : 0). Arbitru: Seipelt (Austria).

Brazilia; Gilmar—De Sordi, Bellini, N. Santos, Zito, Orlando, Garrincha, Didi, Mazzola, Pelé, Zagalo.

Wales; Kelsey—Williams, M. Charles, Hopkins, Sullivan, Bowen, Medwin, Hewitt, Webster, Allchurch, Jones.

Golgeter: Pelé.

Semifinale

Stockholm; *Brazilia—Franța* 5 : 2 (2 : 1). Arbitru: Griffith (Wales).

Formațiile aliniate; *Brazilia;* Gilmar—De Sordi, Bellini N. Santos, Zito, Orlando, Garrincha, Didi, Vava, Pelé, Zagalo.

Franța; Abbes, Kaelbel, Jonquet, Lerond, Penverne, Marcel, Wisnieski, Fontaine, Kopa, Piantoni, Vincent.

Golgeteri; Vava, Fontaine, Didi, Pelé, Piantoni.

Göteborg; *Suedia—R.F.G.* 3 : 1 (1 : 1). Arbitru: Zsolt (Ungaria).

Scanned with OKEN Scanner

Formațiile aliniate; *Suedia:* Svensson, Bergmark, Gustavsson, Axbom, Börjesson, Parling, Hamrin, Gren, Simonsson, Liedholm, Skoglund.

R. F. a Germaniei; Herkenrath, Stollenwerk, Erhadt, Juskowiak, Eckel, Szymaniak, Rahn, F. Walter, Seeler, Schäfer, Cieslarczyk.

Golgeteri; Schäfer, Skoglund, Gren, Hamrin.

Finala pentru locul III

Göteborg; *Franța—R. F. a Germaniei* 6 : 3 (3 : 1). Arbitru: Brozi (Argentina).

Formațiile aliniate; *Franța;* Abbes—Kaelbel, Lafont, Lerond, Penverne, Marcel, Wisnieski, Douis, Kopa, Fontaine, Vincent.

R. F. a Germaniei; Kwiatkowski, Stolenwerk, Wewers, Erhardt, Schnellinger, Szymaniak, Rahn, Sturm, Kelbassa, Schäfer, Cieslarczyk.

Golgeteri; Fontaine (4), Cieslarczyk, Kopa, Douis, Rahn, Schäfer.

Finala Campionatului mondial

Stockholm; *Brazilia—Suedia* 5 : 2 (2 : 1). Arbitru: Guigue (Franța).

Formațiile aliniate: *Brazilia:* Gilmar, D. Santos, Bellini, N. Santos, Zito, Orlando, Garrincha, Didi, Vava, Pelé, Zagalo.

Suedia: Svensson, Bergmark, Gustavsson, Axbom, Börjesson, Parling, M. Hamrin, Gren, Simonsson, Liedholm, Skoglund.

Golgeteri: Liedholm, Vava (2), Pelé (2), Zagalo, Simonsson.

Campioană mondială: Brazilia.
2. Suedia
3. Franța.
4. R.F. a Germaniei

Scanned with OKEN Scanner

AL VII-LEA CAMPIONAT MONDIAL: CHILE (1962)

S-au prezentat 56 țări, au participat 51

Meciurile eliminatorii s-au desfășurat în orașele țărilor interesante. Pentru desemnarea celor 16 echipe s-a jucat în patru orașe mari din Chile, între 30 mai și 17 iunie 1962.

Meciurile eliminatorii:

Zona europeană

Grupa I-a: Suedia — Belgia 2 : 0, 2 : 0; *Elveția — Belgia* 2 : 1, 4 : 2; *Suedia — Elveția* 4 : 0, 2 : 3. Din cauza meciului nul, Suedia se întîlnește din nou cu Elveția la Berlin: 2 : 1. S-a calificat Elveția.

Grupa II-a: Franța — Bulgaria 3 : 0, 0 : 1; *Franța — Finlanda* 5 : 1, 5 : 1; *Bulgaria — Finlanda* 3 : 1, 2 : 0. Din cauza meciului nul, Franța se întîlnește din nou cu Bulgaria la Milano: 1 : 0. S-a calificat Bulgaria.

Grupa III-a: Grecia — Irlanda de Nord 2 : 1, 0 : 2; *R. F. a Germaniei — Irlanda de Nord* 2 : 1, 4 : 3; *R. F. a Germaniei — Grecia* 2 : 1, 3 : 0. S-a calificat R. F. a Germaniei.

Grupa IV-a: Ungaria — R. D. Germană 3 : 2, 2 : 0; *R.D. Germană — Olanda* 1 : 1, *Ungaria — Olanda* 3 : 0, 3 : 3. S-a calificat Ungaria.

Grupa V-a; Uniunea Sovietică—Turcia 1 : 0, 2 : 1; *Uniunea Sovietică—Norvegia* 5 : 2, 3 : 0; *Turcia—Norvegia* 2 : 1, 1 : 0. S-a calificat Uniunea Sovietică.

Grupa VI-a; Portugalia—Luxemburg 6 : 0, 2 : 4; *Anglia—Luxemburg* 9 : 0, 4 : 1; *Anglia—Portugalia* 2 : 0, 1 : 1. S-a calificat Anglia.

Grupa VII-a; subgrupa a). S-a calificat *Italia,* România s-a retras. Subgrupa b) *Israel—Cipru* 6 : 1, 1 : 1. *Israel—Etiopia* 1 : 0, 3 : 2. Finala pe grupe. *Italia—Israel* 4 : 2, 6 : 0. A întrat în finală Italia.

Grupa VIII-a; Scoția—Irlanda 4 : 1, 3 : 0; *Cehoslovacia—Scoția* 4 : 0, 2 : 3; *Cehoslovacia—Irlanda* 3 : 1, 7 : 1. În

Scanned with OKEN Scanner

finală meciul dintre Cehoslovacia și Scoția terminîndu-se la egalitate, meciul s-a rejucat la Bruxelles 2 : 2, după prelungiri 4 : 2. S-a calificat Cehoslovacia.

Grupa IX-a; subgrupa a) *Spania—Wales* 2 : 1, 1 : 1. Subgrupa b) sectorul 1) *Sudan—R. A. Unită* s-a retras. Sectorul 2. *Ghana—Nigeria* 2 : 2, 4 : 1 sectorul 3) *Maroc—Tunis* 2 : 1, 1 : 2. Finala; *Maroc—Tunis* 1 : 1, după prelungiri tot 1 : 1. În urma tragerii la sorți, cîștigă Marocul. Finala între învingătoarele între sectoare; Maroc—Ghana 0 : 0 și 1 : 0. Finala între cîștigătoarele pe subgrupe; Spania—Maroc 1 : 0, 3 : 2 S-a calificat Spania.

Grupa X-a; Subgrupa a) *Iugoslavia—Polonia* 2 : 1, 1 : 1. Subgrupa b) *Indonezia* s-a retras. *Coreea de Sud—Japonia* 2 : 1, 2 : 0. Finala între subgrupe; *Iugoslavia—Coreea de Sud* 5 : 0 și 3 : 1. S-a calificat Iugoslavia.

Zona americană

(Au întrat din oficiu Brazilia ca deținătoare a cupei și Chile ca țară organizatoare). Au mai cîștigat dreptul de a intra în finale încă 4 echipe.

Grupa I-a; *Argentina—Ecuador* 6 : 3 și 5 : 0. S-a calificat Argentina.

Grupa II-a; *Uruguay—Bolivia* 1 : 1, 2 : 1. S-a calificat Uruguay.

Grupa III-a; *Columbia—Peru* 1 : 0 și 1 : 1. S-a calificat Columbia.

Grupa IV-a; subgrupa a) Canada s-a retras. *Mexic—Statele Unite ale Americii* 3 : 3, 3 : 0. 1. Mexic. Subgrupa b) *Costa Rica—Guatemala* 3 : 2, 4 : 4. *Costa Rica—Honduras* 5 : 0, 1 : 2. *Honduras—Guatemala* 1 : 1. În retur Guatemala nu s-a mai prezentat. 1. Costa Rica și Honduras — întîlnirea din finala subgrupelor. *Honduras—Costa Rica* 0 : 1. 1. Costa Rica. Subgrupa c) *Antilele Olandeze—Surinam* 2 : 1, 0 : 0. 1. Antilele Olandeze. Subgrupa d) Paraguay — cap de serie. Finala între învingătoarele subgrupelor: *Costa Rica—Antilele Olandeze* 6 : 0, 0 : 2. *Mexic—Antilele Olandeze* 7 : 0, 0 : 0. *Mexic—Costa Rica* 0 : 1, 4 : 1. 1. Mexic. Finala între Paraguay — cap de serie — și cea mai bună dintre cîștigătoare pe subgrupe, *Mexic—Paraguay* 1 : 0, 0 : 0, S-a calificat Mexic.

Scanned with OKEN Scanner

Preliminariile

Grupa I-a: la Araica *Uruguay—Columbia* 2 : 1 (0 : 1) meci jucat în 30 mai. 31 mai: *Uniunea Sovietică—Iugoslavia* 2 : 0 (0 : 0), 2 iunie: *Iugoslavia—Uruguay* 3 : 1 (2 : 1). 3 iunie: *Uniunea Sovietică—Columbia* 4 : 4 (3 : 1). 6 iunie: *Uniunea Sovietică—Uruguay* 2 : 1 (1 : 0), 7 iunie: *Iugoslavia—Columbia* 5 : 0 (2 : 0).

1. Uniunea Sovietică 5 puncte, 2. Iugoslavia 4 puncte, 3. Uruguay 2 puncte, 4. Columbia 1 punct. S-a calificat Uniunea Sovietică și Iugoslavia.

Grupa II-a (la Santiago): *Chile—Elveția* 3 : 1 (1 : 1) meciul s-a jucat în 30 mai; 31 mai: *Italia—R. F. a Germaniei* 0 : 0, 2 iunie: *Chile—Italia* 2 : 0 (0 : 0), 3 iunie: *R. F. a Germaniei—Elveția* 2 : 1 (1 : 0). 6 iunie: *R. F. a Germaniei—Chile* 2 : 0 (1 : 0), 7 iunie: *Italia—Elveția* 3 : 0 (1 : 0).

1. R. F. a Germaniei 5 puncte, 2. Chile 4 puncte, 3. Italia 3 puncte, 4. Elveția 0 puncte. S-a calificat R. F. a Germaniei și Chile.

Grupa III-a (Vina del Mar): *Brazilia—Mexic* 2 : 0 (0 : 0) meci jucat în 30 mai; 31 mai *Cehoslovacia—Spania* 1 : 0 (0 : 0), 2 iunie *Brazilia—Cehoslovacia* 0 : 0, 3 iunie: *Spania—Mexic* 1 : 0 (0 : 0), 6 iunie: *Brazilia—Spania* 2 : 1 (0 : 1), 7 iunie *Mexic—Cehoslovacia* 3 : 1 (2 : 1).

1. Brazilia 5 puncte, 2. Cehoslovacia 3 puncte; 3. Mexic 2 puncte; 4. Spania 2 puncte. S-au calificat Brazilia și Cehoslovacia.

Grupa IV-a (Rancagua) *Argentina—Bulgaria* 1 : 0 (1 : 0), meci jucat în 30 mai. 31 mai; *Ungaria—Anglia* 2 : 1 (1 : 0); 2 iunie *Anglia—Argentina* 3 : 1 (2 : 0) 3 iunie *Ungaria—Bulgaria* 6 : 1 (4 : 0) 6 iunie *Ungaria—Argentina* 0 : 0; 7 iunie *Anglia—Bulgaria* 0 : 0.

1. Ungaria 2 victorii, 1 nul, 0 înfrîngere, 5 p. golav. 8 : 2.

2. Anglia 1 victorie, 1 nul, 1 înfrîngere, 3 p. golav. 4 : 3.

3. Argentina 1 victorie, 1 nul, 1 înfrîngere, 3 p. golav. 2 : 3.

4. Bulgaria 0 victorii, 1 nul, 2 înfrîngeri, 1 p. golav. 1 : 7.

S-au calificat Ungaria și Anglia.

Scanned with OKEN Scanner

Araica; *Chile—Uninunea Sovietică* 2 : 1 (2 : 1). Arbitru: Horn (Olanda).

Formaţii aliniate; *Chile;* Escutti—Eyzaguirre, Raul, Sanches, Navarro, Contreras, Rojas, Ramirez, Toro, Landa, Tobar.

Uniunea Sovietică: Iaşin, Ciochelli, Maslionkin, Ostrovschi, Voroniń, Netto, Cislenco, Ivanov, Ponidelnic, Mamichin, Meschi.

Golgeteri; Sanchez, Cislenko, Rojas.

Santiago; *Iugoslavia—R. F. a Germaniei* 1 : 0 (0 : 0) Arbitru: Yamasaki (Peru).

Formaţiíle aliniate: *Iugoslavia:* Soskici, Durcovici, Marcovici, Iusufi, Radacovici, Popovici, Kovacevici, Sekularaţ, Jerkovici, Galici, Skoblar.

R. F. a Germaniei; Fahrian, Nowak, Erhardt, Schnellinger, Schultz, Giesemann—Brülls, Halles, Seeler, Symaniak, Schäfer.

Golgeteri: Radacovici.

Vina del Mar. *Brazilia—Anglia* 3 : 1 (1 : 1). Arbitru: Dienst (Elveţia).

Formaţiile aliniate; *Brazilia:* Gilmar, D. Santos, Zito, Zozimo, Garrincha, N. Santos, Didi, Vava, Amarildo, Zagalo.

Anglia: Springett, Armfield, Moore, Wilson, Flowers, Douglas, Norman, Greaves, Hitchens, Haynes, Charlton.

Golgeteri: Garrincha (2), Hitchens, Vava.

Rancagua: *Cehoslovacia—Ungaria* 1 : 0 (1 : 0). Arbitru: Latuşev (U.R.S.S.).

Formaţiile aliniate: *Cehoslovacia:* Schroiff—Lala, Popluhar, Novak, Pluskal, Masopust, Pospichal, Scherer, Kadraba, Kvasnak, Jelinek.

Ungaria: Grosics, Mátrai, Mészöly, Sárosi, Solymosi, Sipos, Sándor, Rákosi, Albert, Tichy, dr. Fenyvesi.

Golgeter: Scherer.

Scanned with OKEN Scanner

Semifinale.

Santiago: *Brazilia—Chile* 4 : 2 (2 : 1). Arbitru: Yamasaki (Peru).

Formaţiile aliniate: *Brazilia:* Gilmar—D. Santos, Mauro, N. Santos, Zito, Zozimo, Garrincha, Didi, Vava, Amarildo, Zagalo.

Chile: Escuti—Eyzaguirre, Contreras, R. Sanches, Rodriguez, Rojas, Ramirez, Toro, Campos, Tobar, L. Sanches.

Golgeteri: Garrincha (2), Toro, Vava (2), L. Sanches (11 m.).

Vina del Mar: *Cehoslovacia—Iugoslavia* 3 : 1 (0 : 0). Arbitru: Dienst (Elveţia).

Formaţiile aliniate: *Cehoslovacia:* Schroiff—Lala, Popluhar, Novak, Pluscal, Masopust, Pospichal, Scherer, Kadraba, Kvasnak, Jelinek.

Iugoslavia: Soskici—Durkovici, Marcovici, Iusufi, Radacovici, Popovici, Kovacevici, Secularaţ, Iercovici, Galici, Skoblar.

Golgeteri: Kadraba, Iercovici, Scherer, Scherer (11 m.)

Finala pentru locul al III-lea

Santiago: *Chile—Iugoslavia* 1 : 0 (1 : 0). Arbitru: Gardeazabal (Spania). Formaţiile aliniate:

Chile; Gogoy, Eyzaguirre, Rodriguez, R. Sanches, Cruz, Rojas, Remirez, Toto, Campos, Tobar, L. Sanches.

Iugoslavia; Soskici, Durkovici, Marcovici, Sviniarevici, Radacovici, Popovici, Kovacevici, Secularaţ, Ierkovici, Galici, Skoblar.

Golgeter: Rojas.

Finala Campionatului mondial

Santiago; *Brazilia—Cehoslovacia* 3 : 1 (1 : 1). Arbitru: Latuşev (U.R.S.S.). Formaţiile aliniate;

Brazilia; Gilmar, D. Santos, Mauro, N. Santos, Zito, Zozimo, Garrincha, Didi, Vava, Amarildo, Zagalo.

Scanned with OKEN Scanner

Cehoslovacia: Schroiff, Tichy, Popluhar, Novak, Pluskal, Masopust, Pospichal, Scherer, Kadraba, Kvasnak, Jelinek.

Golgeteri: Masopust, Amarildo, Zito, Vava.

Campioană mondială: Brazilia

2. Cehoslovacia
3. Chile
4. Iugoslavia

AL VIII-LEA CAMPIONAT MONDIAL: ANGLIA (1966)

Preliminariile

Europa

9	mai 1965	Belgia—Israel	1 : 0 (1 : 0)
13	iun. 1965	Bulgaria—Israel	4 : 2 (2 : 0)
14	sept. 1965	Bulgaria—Belgia	3 : 0 (2 : 0)
27	oct. 1965	Belgia—Bulgaria	5 : 0 (1 : 0)
10	nov. 1965	Israel—Belgia	0 : 5 (0 : 3)
21	nov. 1965	Israel—Bulgaria	1 : 2 (0 : 1)

Finala pentru primul loc, la Florența

29 decembrie 1965: Bulgaria — Belgia 2 : 1 (2 : 0)

REZULTATELE PRIMEI GRUPE

1. Bulgaria	5	4	—	1	11 : 7	8
2. Belgia	5	3	—	2	12 : 5	6
3. Israel	4	—	—	4	1 : 12	—

Scanned with OKEN Scanner

4.XI.1964	R.F.G.—Suedia	1 : 1 (1 : 0)
24.IV.1965	R.F.G.—Cipru	5 : 0 (3 : 0)
5.V.1965	Suedia—Cipru	5 : 0 (3 : 0)
26.IX.1965	Suedia—R.F.G.	1 : 2 (1 : 1)
7.XI.1965	Cipru—Suedia	0 : 5 (0 : 4)
14.XI.1965	Cipru—R.F.G.	0 : 6 (0 : 2)

REZULTATELE GRUPEI A II-A

1. R.F.G.	4	3	1	—	14 : 2	7
2. Suedia	4	2	1	1	10 : 3	5
3. Cipru	4	—	—	4	0 : 19	—

GRUPA A III-A

20.IX.1964	Iugoslavia—Luxemburg	3 : 1 (2 : 0)
4.X.1964	Luxemburg—Franța	0 : 2 (0 : 1)
8.XI.1964	Luxemburg—Norvegia	0 : 2 (0 : 1)
11.XI.1964	Franța—Norvegia	1 : 0 (1 : 0)
18.IV.1965	Iugoslavia—Franța	1 : 0 (0 : 0)
27.V.1965	Norvegia—Luxemburg	4 : 2 (1 : 2)
16.VI.1965	Norvegia—Iugoslavia	3 : 0 (1 : 0)
15.IX.1965	Norvegia—Franța	0 : 1 (0 : 1)
19.IX.1965	Luxemburg—Iugoslavia	2 : 5 (1 : 4)
9.X.1965	Franța—Iugoslavia	1 : 0 (0 : 0)
6.XI.1965	Franța—Luxemburg	4 : 1 (4 : 0)
7.XI.1965	Iugoslavia—Norvegia	1 : 1 (1 : 1)

REZULTATELE GRUPEI A III-A

1. Franța	6	5	—	1	9 : 2	10
2. Norvegia	6	3	1	2	10 : 5	7
3. Iugoslavia	6	3	1	2	10 : 8	7
4. Luxemburg	6	—	—	6	6 : 20	—

Scanned with OKEN Scanner

GRUPA A IV-A

24.I.1965	Portugalia—Turcia	5 : 1 (2 : 1)
16.IV.1965	Turcia—Portugalia	0 : 1 (0 : 0)
25.IV.1965	Cehoslovacia—Portugalia	0 : 1 (0 : 1)
2.V.1965	România—Turcia	3 : 0 (1 : 0)
30.V.1965	România—Cehoslovacia	1 : 0 (1 : 0)
13.VI.1965	Portugalia—România	2 : 1 (2 : 0)
19.IX.1965	Cehoslovacia—România	3 : 1 (1 : 1)
10.X.1965	Turcia—Cehoslovacia	0 : 6 (0 : 6)
23.X.1965	Turcia—România	2 : 1 (1 : 0)
31.X.1965	Portugalia—Cehoslovacia	0 : 0 (0 : 0)
21.XI.1965	România—Portugalia	2 : 0 (2 : 0)
21.XI.1965	Cehoslovacia—Turcia	3 : 1 (2 : 1)

REZULTATELE GRUPEI A IV-A

1. Portugalia	6	4	1	1	9 : 4	9
2. Cehoslovacia	6	3	1	2	12 : 4	7
3. România	6	3	—	3	9 : 7	6
4. Turcia	6	1	—	5	4 : 19	2

GRUPA A V-A

24.V.1964	Olanda—Albania	2 : 0 (0 : 0)
14.X.1964	Irlanda de Nord—Elveţia	1 : 0 (0 : 0)
25.X.1964	Albania—Olanda	0 : 2 (0 : 1)
14.XI.1964	Elveţia—Irlanda de Nord	2 : 1 (2 : 1)
17.III.1965	Irlanda de Nord—Olanda	2 : 1 (1 : 1)
7.IV.1965	Olanda—Irlanda de Nord	0 : 0
11.IV.1965	Albania—Elveţia	0 : 2 (0 : 1)
2.V.1965	Elveţia—Albania	1 : 0 (1 : 0)
7.V.1965	Irlanda de Nord—Albania	4 : 1 (2 : 0)

Scanned with OKEN Scanner

17.X.1965	Olanda—Elveţia	0 : 0	
14.XI.1965	Elveţia—Olanda	2 : 1	(1 : 0)
24.XI.1965	Albania—Irlanda de Nord	1 : 1	(0 : 0)

REZULTATELE GRUPEI A V-A

1. Elveţia	6	4	1	1	7 : 3	9
2. Irlanda de Nord	6	3	2	1	9 : 5	8
3. Olanda	6	2	2	2	6 : 4	6
4. Albania	6	—	1	5	2 : 12	1

GRUPA A VI-A

5.IV.1965	Austria—R.D.G.	1 : 1 (0 : 0)
23.V.1965	R.D.G.—Ungaria	1 : 1 (1 : 1)
13.VI.1965	Austria—Ungaria	0 : 1 (0 : 1)
5.IX.1965	Ungaria—Austria	3 : 0 (2 : 0)
10.X.1965	Ungaria—R.D.G.	3 : 2 (1 : 1)
31.X.1965	R.D.G.—Austria	1 : 0 (1 : 0)

REZULTATELE GRUPEI A VI-A

1. Ungaria	4	3	1	—	8 : 3	7
2. R.D.G.	4	1	2	1	5 : 5	4
3. Austria	4	—	1	3	1 : 6	1

GRUPA A VII-A

21.X.1964	Danemarca—Ţara Galilor	1 : 0 (0 : 0)
20.XI.1964	Grecia—Danemarca	4 : 2 (1 : 0)
9.XII.1964	Grecia—Ţara Galilor	2 : 0 (1 : 0)
17.III.1965	Ţara Galilor—Grecia	4 : 1 (1 : 1)
23.V.1965	Uniunea Sovietică—Grecia	3 : 1 (1 : 0)

Scanned with OKEN Scanner

30.V.1965	URSS—Ţara Galilor	2 : 1 (1 : 0)
27.VI.1965	URSS—Danemarca	6 : 0 (1 : 0)
3.X.1965	Grecia—URSS	1 : 4 (1 : 2)
17.X.1965	Danemarca—URSS	1 : 3 (0 : 0)
27.X.1965	Danemarca—Grecia	1 : 1 (1 : 1)
1.XII.1965	Ţara Galilor—Danemarca	4 : 2 (3 : 1)

REZULTATELE GRUPEI A VII-A

1. U.R.S.S.	6	5	—	1	19 : 6	10
2. Ţara Galilor	6	3	—	3	11 : 9	6
3. Grecia	6	2	1	3	10 : 14	5
4. Danemarca	6	1	1	4	7 : 18	3

GRUPA A VIII-A

21.X.1964	Scoţia—Finlanda	3 : 1 (3 : 0)
4.XI.1964	Italia—Finlanda	6 : 1 (3 : 0)
18.IV.1965	Polonia—Italia	0 : 0
23.V.1964	Polonia—Scoţia	1 : 1 (0 : 0)
27.V.1965	Finlanda—Scoţia	1 : 2 (1 : 1)
23.VI.1965	Finlanda—Scoţia	0 : 2 (0 : 1)
26.IX.	Finlanda—Polonia	2 : 0 (2 : 0)
13.X.1965	Scoţia—Polonia	1 : 2 (1 : 0)
24.X.1965	Polonia—Finlanda	7 : 0 (4 : 0)
1.XI.1965	Italia—Polonia	6 : 1 (3 : 0)
9.XI.1965	Scoţia—Italia	1 : 0 (0 : 0)
7.XII.1965	Italia—Scoţia	3 : 0 (1 : 0)

REZULTATELE GRUPEI A VIII-A

1. Italia	6	4	1	1	17 : 3	9
2. Scoţia	6	3	1	2	8 : 8	7
3. Polonia	6	2	2	2	11 : 10	6
4. Finlanda	6	1	—	5	5 : 20	2

Scanned with OKEN Scanner

GRUPA A IX-A

5.V.1965	Irlanda—Spania	1 : 0 (0 : 0)
27.X.1965	Spania—Irlanda	4 : 1 (2 : 1)

FINALA PENTRU PRIMUL LOC

11.XI.1965	Spania—Irlanda	1 : 0 (0 : 0)

REZULTATELE GRUPEI A IX-A

1. Spania	3	2	—	1	5 : 2	4
2. Irlanda	3	1	—	2	2 : 5	2

America de sud

GRUPA A X-A

16.V.1965	Peru—Venezuela	1 : 0 (1 : 0)
23.V.1965	Uruguay—Venezuela	5 : 0 (2 : 0)
13.V.1965	Venezuela—Uruguay	1 : 3 (1 : 1)
2.VI.1965	Venezuela—Peru	3 : 6 (1 : 3)
6.VI.1965	Peru—Uruguay	0 : 1 (0 : 0)
13.VI.1965	Uruguay—Peru	2 : 1 (1 : 1)

REZULTATELE GRUPEI A X-A

1. Uruguay	4	4	—	—	11 : 2	8
2. Peru	4	2	—	2	6 : 6	4
3. Venezuela	4	—	—	4	4 : 15	—

GRUPA A XI-A

20.VII.1965	Columbia—Ecuador	0 : 1 (0 : 1)
23.VII.1965	Ecuador—Columbia	2 : 0 (0 : 0)

Scanned with OKEN Scanner

1.VIII.1965	Chile—Columbia	7 : 2 (4 : 0)
7.VIII.1965	Columbia—Chile	2 : 0 (0 : 0)
13.VIII.1965	Ecuador—Chile	2 : 2 (1 : 1)
23.VIII.1965	Chile—Ecuador	3 : 1 (1 : 1)

LIMA. FINALA PENTRU PRIMUL LOC

12.X.1965	Chile—Ecuador	2 : 1 (2 : 0)

REZULTATELE GRUPEI A XI-A

1. Chile	5	3	1	1	14 : 8	7
2. Ecuador	5	2	1	2	7 : 7	5
3. Columbia	4	1	—	3	4 : 10	2

GRUPA A XII-A

25.VII.1965	Paraguay—Bolivia	2 : 0 (1 : 0)
1.VIII.1965	Argentina—Paraguay	3 : 0 (3 : 0)
7.VIII.1965	Paraguay—Argentina	0 : 0
17.VIII.1965	Argentina—Bolivia	4 : 1 (3 : 0)
22.VIII.1965	Bolivia—Paraguay	2 : 1 (1 : 1)
29.VIII.1965	Bolivia—Argentina	1 : 2 (1 : 2)

TURNEUL FINAL

11 iulie Stadionul „Wembley"

Anglia—Uruguay 0 : 0. Arbitru: István Zsolt (R. P. Ungaria) Romencev, Bahramov.

Anglia: Banks, Cohen, J. Charlton, Moore, Wilson, Stiles, B. Charlton, Ball, Greaves, Hunt, Conelly.

Uruguay: Mazurkiewicz, Troche, Ubinas, Manciera, Gonçalvez, Caetano, Viera, Cortes, Rocha, Silva, Perez.

Scanned with OKEN Scanner

13 iulie. Stadionul „Wembley"

Franța—Mexic 1 : 1 (0 : 0). Arbitru: Askenazi (Israel) (Galba, Campos). Golgeteri: Hausser, Borja.

Franța; Aubour, Djorkaeff, Budzinski, Artelesa, De Michele, Bossquier, Herbin, Bonnel, Combin, Gondet, Hausser.

Mexic: Calderon, Chaires, Pena, Nunez, Hernandez, Diaz, Mercado, Weyes, Morja, Fragoso, Padilla.

15 iulie. Stadionul „White-City"

Uruguay—Franța: 2 : 1 (2 : 1). Arbitru: Galba (Cehoslovacia (Merguesm Callagham) Golgeteri: Rocha, Cortes, De Bourgoing.

Uruguay; Mazurkievicz, Troche, Ubinas, Goncalvez, Manciera, Caetano, Viera, Cortes, Rocha, Sacia, Perez.

Franța; Aubour, Djorkaeff, Artelesa, Budzinski, Bosquier, Bonnel, Simon, Herbert, Gondet, De Bourgoing. Hausser.

16 iulie. Stadionul „Wembley"

Anglia : Mexic 2 : 0 (1 : 0) A arbitrat Lo Bello (Italia) (Askenazi, Choi, Duk, Ryong) Golgeteri: B. Charlton, Hunt.

Anglia: Banks, Cohen, J. Charlton, Moore, Wilson, Stiles, B. Charlton, Paine, Greaves, Hunt, Peters.

Mexic; Calderon, Del Muro, Hernandez, Pena, Nunez, Chaires, Diaz, Jauregui, Reyes, Borja, Padilla.

19 iulie. Stadionul „Wembley"

Mexic-Uruguay; 0 : 0 A arbitrat Loow (Lo Bello, Vicuna)

Mexic; Carvajal, Chairea, Pena, Nunez, Hernandez, Diaz, Mercado, Reyes, Cisneros, Borja, Padilla.

Uruguay: Mazurkiewicz, Troche, Manciera, Ubinas, Goncalvez, Caetano, Cortes, Viera, Sacia, Rocha, Perez.

Scanned with OKEN Scanner

20 iulie. Stadionul Wembley.

Anglia—Franța 2 : 0 (1 : 0) A arbitrat Yamasaki (Peru) (Galba, Rumencev) Golgeteri; Hunt (2)

Anglia: Banks, Cohen, J. Charlton, Moore, Wilson, Stiles, B. Charlton, Calaghan, Greaves, Hunt, Peters.

Franța: Aubour, Djorkaeff, Artelesa, Budzinski, Bonnel, Bosquier, Herbin, Simon, Herbert, Gondet, Hausser.

REZULTATELE GRUPEI A I-A:

Anglia	3	2	1	—	4 : 0	5
Uruguay	3	1	2	—	2 : 1	4
Mexic	3	—	2	—	1 : 3	2
Franța	3	—	1	2	2 : 5	1

GRUPA A II-A

12 iulie. Sheffield.

R.F. a Germaniei—Elveția 5 : 0 (3 : 0) A arbitrat Phillips (Scoția) (Adair, Loow) Golgeteri: Held, Haller (2), Beckenbauer (2).

R. F. a Germaniei: Tilkowski, Höttges, Schnellinger, Bechenbauer, Schultz, Weber, Brülls, Haller, Seeler, Overath, Held.

Elveția: Elsener, Groteby, Schneiter, Tacchella, Führer, Bäni, Dür, Odermatt, Hosp, Künzli, Schindelholz.

13 iulie. Birmingham.

Argentina—Spania 2 : 1 (0 : 0) A arbitrat Rumencev (Bulgaria) (Yamasaki, Zecevici) Golgeteri; Artime (2), Martinez.

Argentina; Roma — Perfumo, Marzolini, Ferreiro, Rattin, Albrecht, Solari, Gonzales, Artime, Onega, Mas.

Spania; Iribar, Sanchis, Silvestre, Martinez, Fernandez, Zoco, Ufarte, Del Sol, Peiro, Suarez, Gento.

Scanned with OKEN Scanner

15 iulie. Sheffield.

Spania—Elveţia; 2 : 1 (0 : 1) A arbitrat Bahramov (URSS) (Zsolt, Phillips) Golgeteri; Amancio, Quentin.

Spania; Iribar, Sanchis, Zoco, Martinez, Reija, Fernandez, Suarez, Del Sol, Amancio, Peiro, Gento.

Elveţia; Elsener, Brodmann, Führer, Leimgruber, Armbruster, Stierli, Bäni, Kuhn, Gotardi, Hosp, Quentin.

16 iulie. Birmingham.

Argentina—R. F. a Germaniei 0 : 0. A arbitrat Zecevici (Iugoslavia) (Campos, Loow).

Argentina; Roma, Perfumo, Marzolini, Ferreiro, Albrecht, Rattin, Gonzales, Solari, Artime, Onega, Mas.

R. F. a Germaniei; Tilkowski, Hüttges, Schulz, Weber, Schnellinger, Haller, Bechenbauer, Brülls, Seeler, Overath, Held.

19 iulie. Sheffield.

Argentina—Elveţia 2 : 0 (0 : 0). A arbitrat Campos, (Portugalia) (Bahramov, Zsolt). Golgeteri; Artime, Onega.

Argentina: Roma, Perfumo, Ferreira, Calics, Marzolini, Gonzalezi, Rattin, Solari, Onega, Artime, Mas.

Elveţia; Eichmann, Führer, Brodmann, Armbruster, Stierli, Bäni, Kuhn, Gottardi, Hosp, Künzli, Quentin.

20 iulie. Birmingham.

R. F. a Germaniei—Spania 2 : 1 (1 : 1) A arbitrat Marquez (Brazilia) (Vicuna, Ryung). Golgeteri. Emmerich, Seeler, Fuste.

R. F. a Germaniei: Tilkowski, Hüttges, Schultz, Weber, Schnellinger, Beckenbauer, Overath, Cröammer, Seeler, Held, Emmerich.

Spania: Iribar, Reija, Sanchis, Glaria, Fernandez, Zoco, Rodriguez, Fusté, Amancio, Martinez, Lapetra.

Scanned with OKEN Scanner

REZULTATELE GRUPEI A II-A

R. F. a Germaniei	3	2	1	—	7 : 1	5
Argentina	3	2	1	—	4 : 1	5
Spania	3	1	—	2	4 : 5	2
Elveția	3	—	—	3	1 : 9	—

GRUPA A III-A

12 iulie. Liverpool.

Brazilia—Bulgaria 2 : 0 (1 : 0) A arbitrat Tshetscher (R.F.G.) (Mc Cabe, Tylor). Golgeteri: Pele, Garrincha.

Brazilia; Gilmar, D. Santos, Bellini, Altair, P. Henrique, Denilson, Lima, Garrincha, Alcindo, Pelé, Jairzinho.

Bulgaria: Naidenov, Salamanov, Penev, Gaganelov, Kitov, Jekov, Dermedjiev, Asparuhov, Jakimov, Kolev.

13 iulie. Manchester.

Portugalia—R. P. Ungaria: 3 : 1 (1 : 0) A arbitrat: Callaghan (Wales) (Howly, Clements). Golgeteri; Augusto (2), Torres, Bene.

Portugalia; Carvalho, Morais, Baptista, Vicente, Hilario, Graca, Coluna, Augusto, Eusebio, Torres, Simoes.

R. P. Ungaria: Szentmihályi, Mátrai, Káposzta, Sóvári, Mészöly, Sipos, Bene, Nagy I, Albert, Farkas, Rákosi.

15 iulie. Liverpool.

R. P. Ungaria—Brazilia; 3 : 1 (1 : 1) A arbitrat: Dagnall (Anglia) (Howley, Jamasaki). Golgeteri; Bene, Farkas, Mészöly, Tostao.

R. P. Ungaria; Gelei, Káposzta, Mátrai, Mészöly, Szepesi, Mathesz, Sipos, Bene, Albert, Farkas, Rákosi.

Brazilia; Gilmar, D. Santos, Bellini, Altair, P. Henrique, Gerson, Lima, Garrincha, Alcindo, Tostao, Jairzinho.

Scanned with OKEN Scanner

16 iulie. Manchester

Portugalia—Bulgaria 3 : 0 (2 : 0) A arbitrat Codesal (Uruguay) (Goicoechea, Tschenscher) Golgeteri; Vucov (autogol) Eusebio, Torres.

Portugalia; J. Pereira, Festa, Germano, Vicente, Hilario, Graca, Coluna, Augusto, Eusebio, Torres, Simoës.

Bulgaria; Naidenov, Salamanov, Penev, Vucov, Gaganelov, Zecev, Iakimov, Dermedjiev, Jecov, Asparuhov, Costov.

19 iulie. Liverpool.

Portugalia—Brazilia: 3 : 1 (2 : 0) A arbitrat McCabe (Anglia) (Callaghan, Dagnall) Golgeteri; Simoës, Eusebio (2), Rildo.

Portugalia; J. Pereira, Morais, Baptista, Vicente, Hilario, Graca, Coluna, Augusto, Eusebio, Torres, Simoes.

Brazilia; Manga, Fidelis, Brito, Orlando, Rildo, Denilson, Lima, Jairzinho, Silva, Pelé, Parana.

20 iulie. Manchester.

R. P. Ungaria—Bulgaria 3 : 1 (2 : 1) A arbitrat Goicoechea (Argentina) (Gardeazabal, Cordesal) Golgeteri; Davidov (autogol) Mészöly, Bene, Asparuhov.

R. P. Ungaria; Gelei, Káposzta, Mátrai, Mészöly, Szepesi, Mathesz, Sipos, Bene, Albert, Farkas, Rákosi.

Bulgaria; Simeonov, Penev, Largov, Vuţov, Gaganelov, Zecev, Davidov, Jecov, Asparuhov, Kotkov, Kolev.

REZULTATELE GRUPEI A III-A

Portugalia	3	3	—	—	9 : 2	6
R. P. Ungaria	3	2	—	1	7 : 5	4
Brazilia	3	1	—	2	4 : 6	2
Bulgaria	3	—	—	3	1 : 8	0

Scanned with OKEN Scanner

12 iulie Middlesbrough.

U.R.S.S.—R.P.D. Coreeană 3 : 0 (2 : 0) A arbitrat; Gardeazabal (Spania) (Kandil, Dienst) Golgeteri; Malafeiev, Banişevski.

U.R.S.S.; Kavazasvili, Ponomariev, Sesterniev, Hurţilava, Ostrovski, Sabo, Sicinava, Cislenko, Banişevski, Malafeiev, Husainov.

R.P.D. Coreeană: Li Khan Miung, Pak Li Sup, Sin Jung Kuo, Kang Bong Khil, Lim Loong Sun, Im Seung Hwi, Pak Seung Zin, Han Bong Zin, Pak Doo Ik, Kang Rjong Woon, Kim Seng Il.

13 iulie. Sunderland.

Italia—Chile 2 : 0 (1 : 0) A arbitrat Dienst (Elveţia) (Kraitlain, Finney) Golgeteri; Mazzola, Barison.

Italia; Albertosi, Burgnich, Fachetti, Rosato, Slvadore, Lodetti, Perani, Bulgarelli, Mazzola, Rivera, Barison.

Chile; Olivares, Eyzaguire, Cruz, Figuerola, Villanueva, Prieto, Marcos, Araya, Tobar, Fouilloux, Sanchez.

15 iulie. Middlesbrough.

R.P.D. Coreeană—Chile 1 : 1 (0 : 1) A arbitrat Kandil (R.A.U.) (Crawford, Finney) Golgeteri; Pak Seung Zin, Marcos.

R.P.D. Coreeană: Li Khan Miung, Pak Li Sup, Sin Loung Kyoo, Lim Zoong Sun, Oh Yoon Kyung, Pak Seun Zin, Im Seung Hwi, Han Bong Zin, Pak Doo Ik, Li Dong Woon, Kim Seung Il.

Chile: Olivares, Valentini, Cruz, Figuerola, Villanueva, Prieto, Marcos, Fouilloux, Landa, Araya, Sanchez.

16 iulie. Sunderland.

U.R.S.S.—Italia 1 : 0 (0 : 0) A arbitrat Kreitlein (R. F. a Germaniei (Kandil, Crawford) Golgeteri; Cislenca.

Scanned with OKEN Scanner

U.R.S.S.: Iasin, Ponomariev, Sesterniev, Hurţilava, Danilov, Sabo, Voronin, Cislenko, Malafeiev, Banişevski, Husainov.

Italia; Albertosi, Salvadore, Burgnich, Rosato, Leonchini, Facchetti, Lodetti, Bulgarelli, Meroni, Mazzola, Pascutti.

19 iulie. Middlesbrough

R.P.D. Coreeană—Italia; 1 : 0 (1 : 0) A arbitrat Schwinte (Franţa) (Adair, Taylor) Golgeteri; Pak Doo Ik.

R.P.D. Coreeană; Li Cean Mung, Lim Zoong Sun, Shin Yung Kyoo, Ha Jung Won, Oh Yoon Kyung, Im Seung Hwi, Pak Seung Zin, Han Bong Zin, Pak Doo Ik, Kim Bong Hwan, Yang Sung Kook.

Italia: Albertosi, Salvadore, Burgnich, Rosato, Leonchini, Fachetti, Lodetti, Bulgarelli, Meroni, Mazzola, Pascutti.

20 iulie Sunderland.

U.R.S.S.—Chile; 2 : 1 (1 : 1) A arbitrat Adair (Irlanda de Nord) (Clements, Schwinte) Golgeteri; Porkuian (2) Marcos.

U.R.S.S.; Kavazasvili, Getmanov, Sesterniev, Korneiev, Ostrovski, Voronin, Afonin, Metreveli, Serebrianicov, Marcarov, Porkuian.

Chile; Olivarez, Valentini, Cruz, Figuerola, Villanueva, Marcos, Prieto, Araya, Landa, Xavar, Sanchez.

REZULTATELE GRUPEI A 4-A:

U.R.S.S.	3	3	—	—	6 : 1	6
R.P.D. Coreeană	3	1	1	1	2 : 4	3
Italia	3	1	—	2	2 : 2	2
Chile	3	—	1	2	2 : 5	1

Scanned with OKEN Scanner

Sferturi de finală

23 iulie. Stadionul „Wembley"

Anglia—Argentina; 1 : 0 (0 : 0) A arbitrat: Kreitlein (R. F. a Germaniei) (Dienst, Zsolt) Golgeter; Hurst.

Anglia; Banks, Cohen, J. Charlton, Moore, Wilson, Stiles, B. Charlton, Ball, Hurst, Hunt, Peters.

Argentina; Roma, Ferreiro, Perfumo, Albrecht, Marzolini, Gonzales, Rattin, Solari, Artime, Onega, Mas.

23 iulie. Sunderland.

U.R.S.S.—R.P. Ungaria; 2 : 1 (1 : 0) A arbitrat; Gardeazabal (Spania) (Campos, Codesal) Golgeteri; Cislenko, Porkuian, Bene.

U.R.S.S.: Iasin, Ponomariev, Sesterniev, Voronin, Danilov, Sabo, Husainov, Cislenko, Banișevski, Malafeiev, Porkuian.

R.P. Ungaria; Gelei, Káposzta, Szepesi, Mészöly, Mátrai, Sipos, Nagy I., Bene, Albert, Farkas, Rákosi.

23. iulie. Liverpool.

Portugalia—R.P.D. Coreeană 5 : 3 (2 : 3) A arbitrat; Askenazi (Izrael) (Galba, Schwinte) Golgeteri; Eusebio (4) Augusto, Pak Seung Zin, Li Dong Woon, Iang Sung Kook.

Portugalia; J. Pereira, Morais, Baptista, Vicente, Hilario, Graca, Coluna, Augusto, Eusebio, Torres, Simoes.

R.P.D. Coreană; Li Cian Miung, Lim Zoong Sun, Shin Young Kyoo, Ha Jung Woon, Oh Yoon Kyung, Pak Seung Zin, Im Seung Hwi, Han Bong Zin, Pak Doo Ik, Li Dong Woon, Yang Sung Kook.

23 iulie. Sheffield.

R. F. a Germaniei—Uruguay: 4 : 0 (1 : 0) A arbitrat Finney (Anglia) (Phillips, Kandil) Golgeteri; Held, Beckenbauer, Seeler, Haller.

Scanned with OKEN Scanner

R. F. a Germaniei: Tilkowski, Höttges, Weber, Schulz, Schnellinger, Beckenbauer, Overath, Haller, Seeler, Held, Emmerich.

Uruguay; Mazurkiewicz, Ubinas, Troche, Manicera, Caetano, Rocha, Goncalvez, Salva, Cortes, Silva, Perez.

Semifinale

25 iulie. Liverpool.

R. F. a Germaniei—U.R.S.S. 2 : 1 (1 : 0) A arbitrat Lo Bello (Italia) (Codesalo, Garneazabal) Golgeteri; Haller, Beckenbauer, Porkuian.

R. F. a Germaniei; Tilkowski, Lutz, Schulz, Weber, Schnellinger, Beckenbauer, Haller, Seeler, Held, Overath, Emmerich.

U.R.S.S.; Iaşin, Ponomariov, Sesterniev, Danilov, Voronin, Husainov, Cislenko, Banişevski, Malafeiev, Porkuian.

Anglia—Portugalia; 2 : 1 (1 : 0) A arbitrat Schwinte (Franţa) (Zecevici, Yamasaki) Golgeteri; B. Charlton (2) Eusebio.

Anglia; Banks, Cohen, J. Charlton, Moore, Wilson, Stiles, B. Charlton, Ball, Hurst, Peters.

Portugalia; J. Pereira, Festa, Baptista, Carlos, Hilario, Graca, Coluna, Augusto, Eusebio, Torres, Simoes.

Meciul pentru desemnarea locului al 3-lea

26 iulie. Stadionul Wembley.

Portugalia—U.R.S.S.; 2 : 1 (1 : 1) A arbitrat Dagnall (Anglia) (Howle, Kandil) Golgeteri; Eusebio, Torres, Banişevski.

Scanned with OKEN Scanner

Eusebio îndurerat de accidentarea idolului său... Pele

„Natură moartă" în meciul Anglia–Argentina

Scanned with OKEN Scanner

Se mai intimplă...

Excelentul Ghiță (România–Iugoslavia)

Scanned with OKEN Scanner

România–Anglia. Scor 1 : 1. În frunte căpitanii celor 2 echipe, Bobby Charlton și Mircea Lucescu

Scanned with OKEN Scanner

Dan Coe

Mircea Lucescu

„Tamango" (Răducanu)

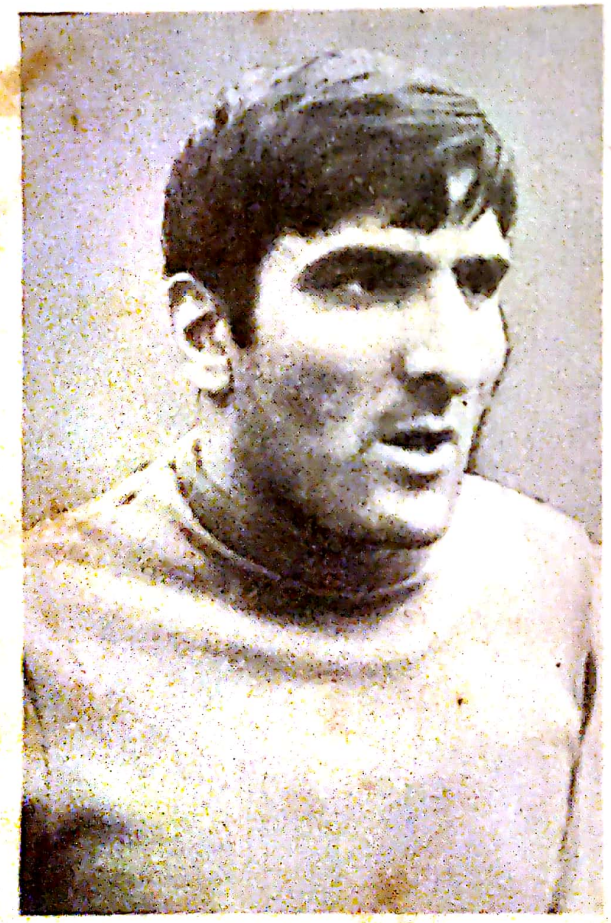

Dumitrache

Scanned with OKEN Scanner

Dobrin

Dinu

Dembrovschi

Deleanu

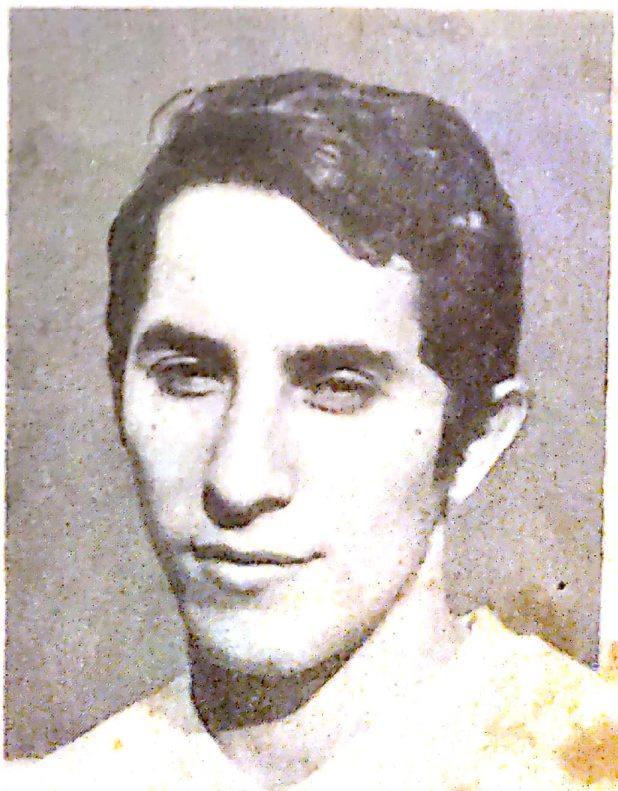

Scanned with OKEN Scanner

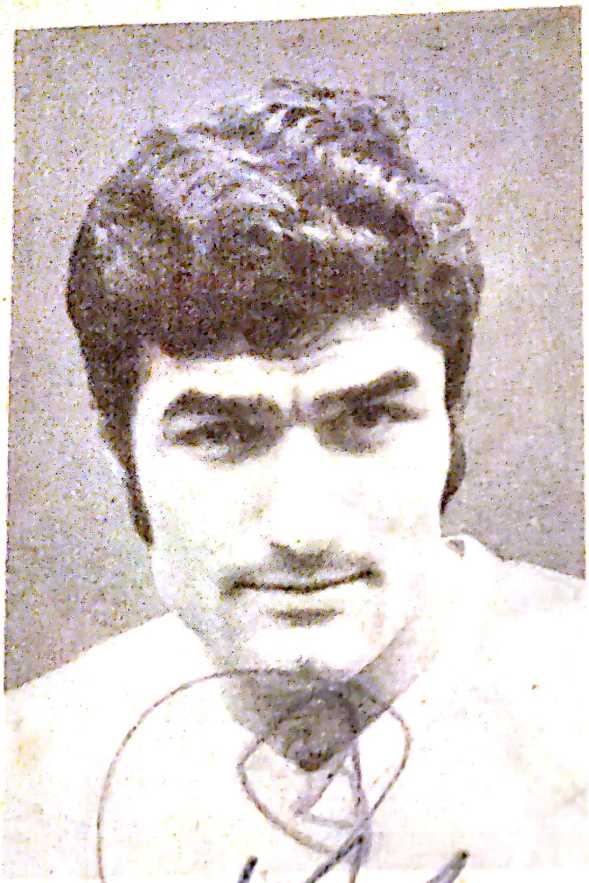

Sătmăreanu

Hălmăgeanu

Mocanu

Scanned with OKEN Scanner

Echipa calificată pentru Mexic

Echipa Greciei inaintea meciului de la 15 octombrie, cu Elveția (4 : 1)

Scanned with OKEN Scanner

Schimb de fanioane între căpitanii celor două echipe: Mario Coluna și Lev Iașin (C.M. 1966, Portugalia–U.R.S.S. 2 : 1)

Minge

R.F.G. 1954

Scanned with OKEN Scanner

Minge prinsă de portarul reprezentativei Portugaliei Pereira
(C.M. 1966, Portugalia–Brazilia 3 : 1)

Anglia 1966

Scanned with OKEN Scanner

România–Uruguay 1 : 0

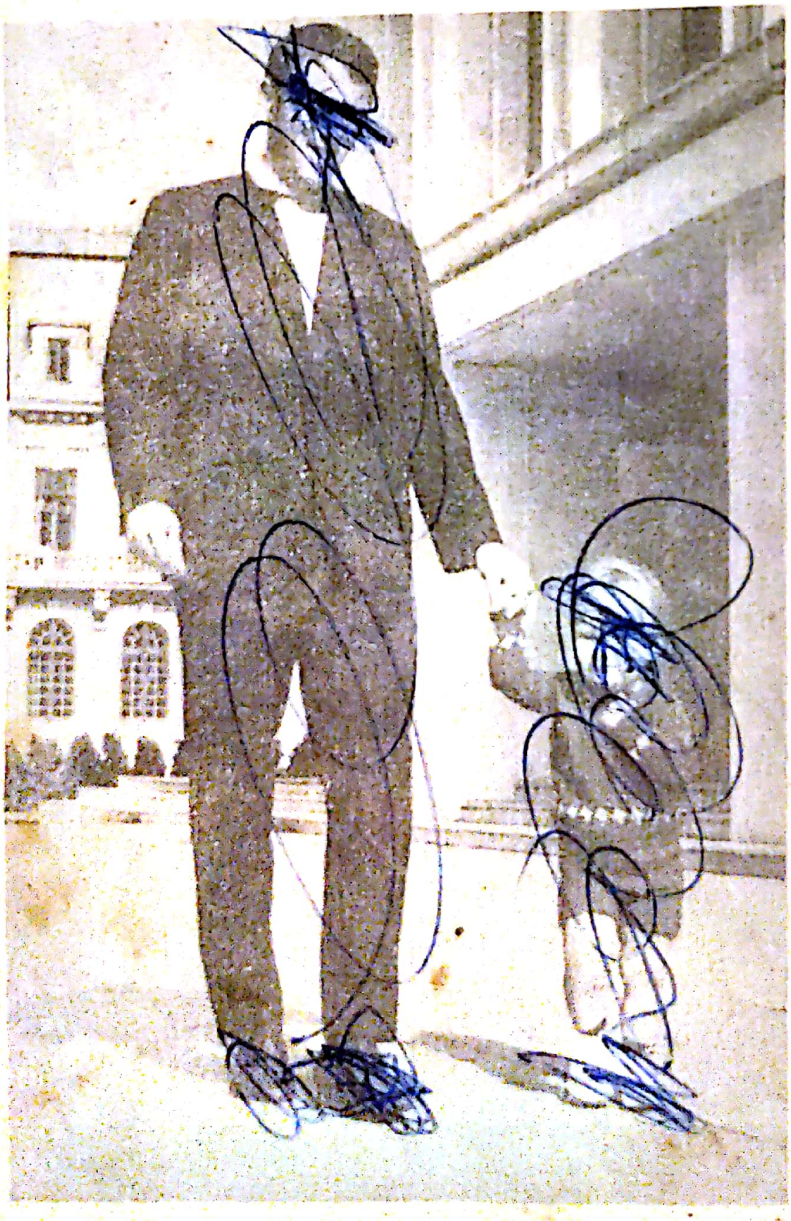

Ghergheli in chip de ... tată

Scanned with OKEN Scanner

de . . . tată

Overath (R.F.G.) sare peste unul din jucătorii uruguayeni (C.M. 1966)

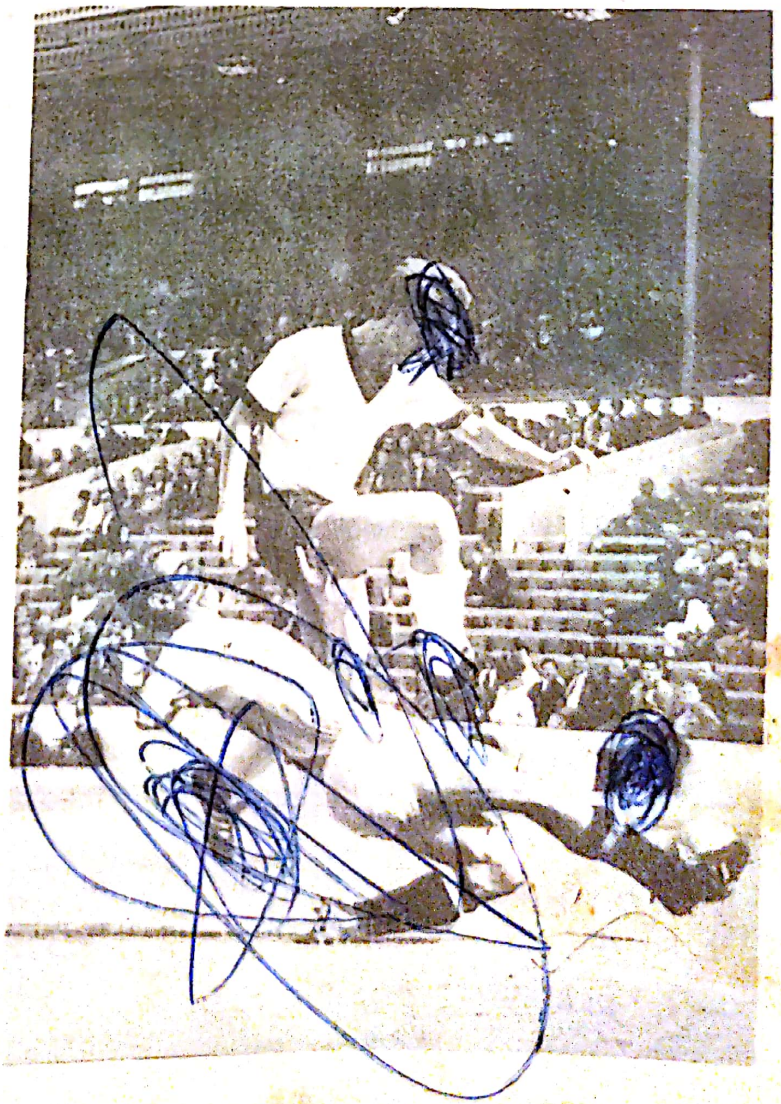

Scanned with OKEN Scanner

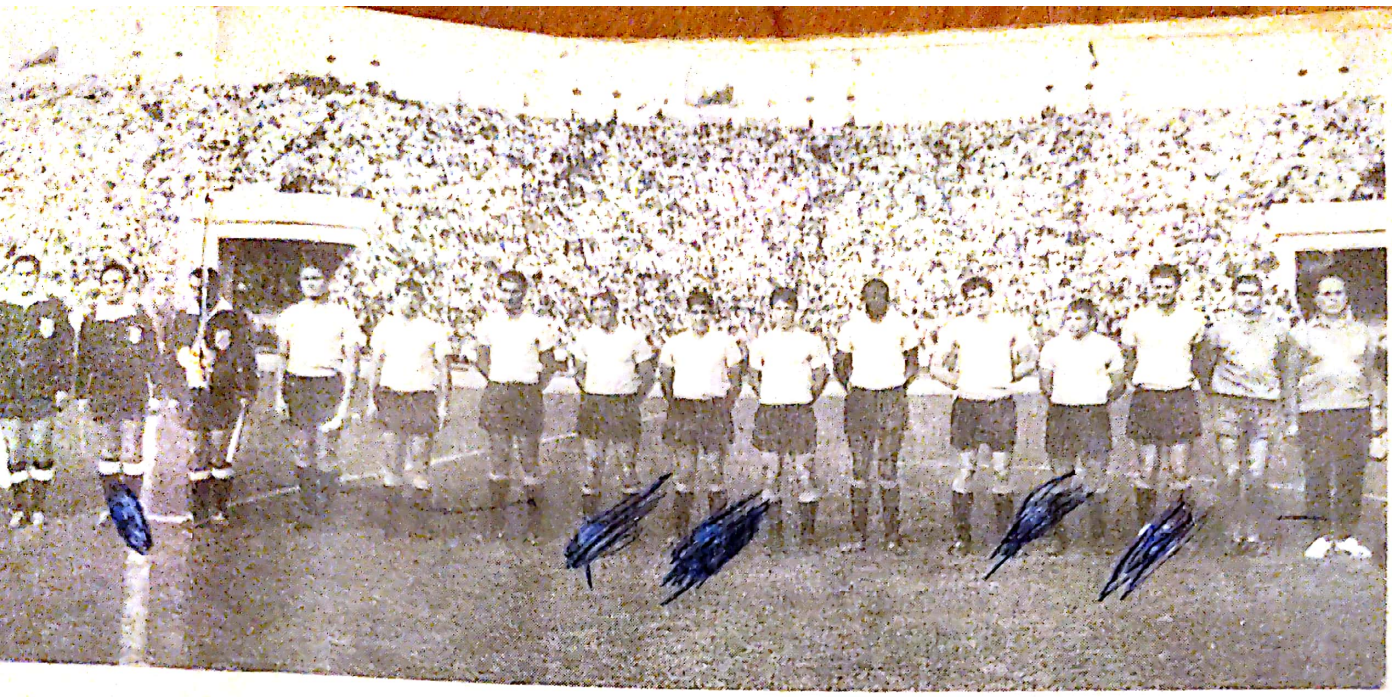

. . . tată

Overath (R.F.G.) sare peste unul din jucătorii uruguayeni (C.M. 1966)

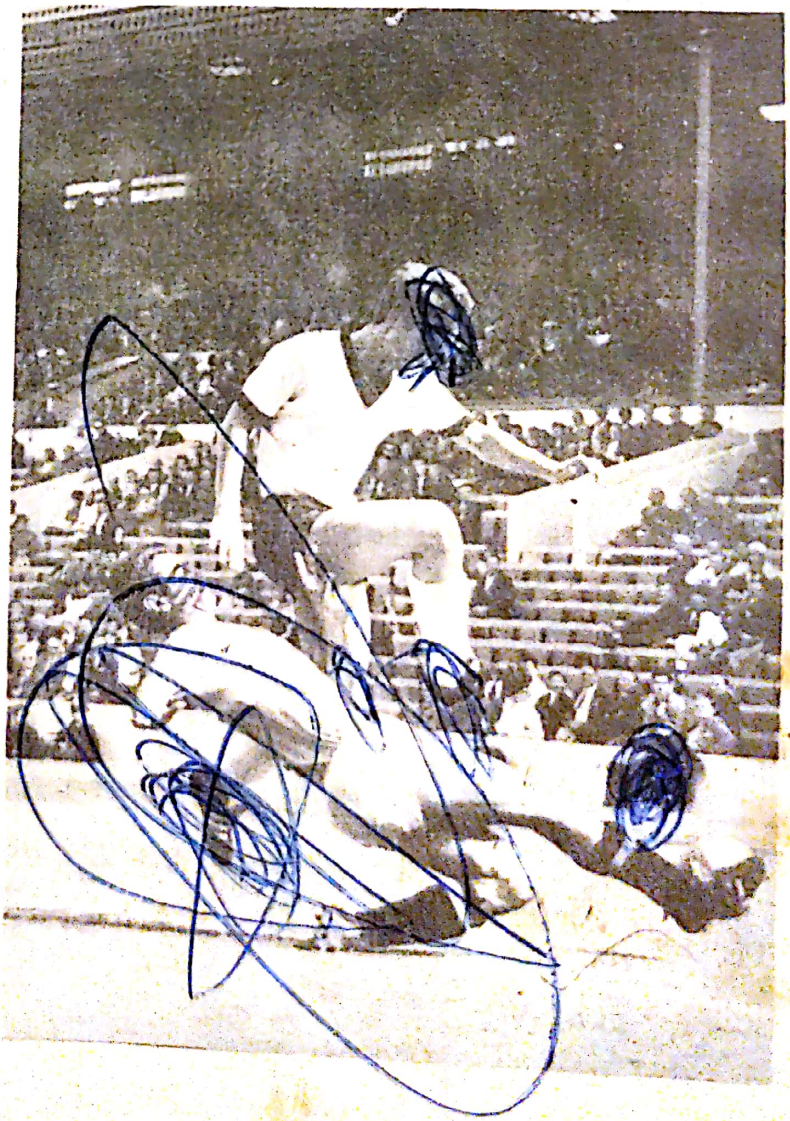

Scanned with OKEN Scanner

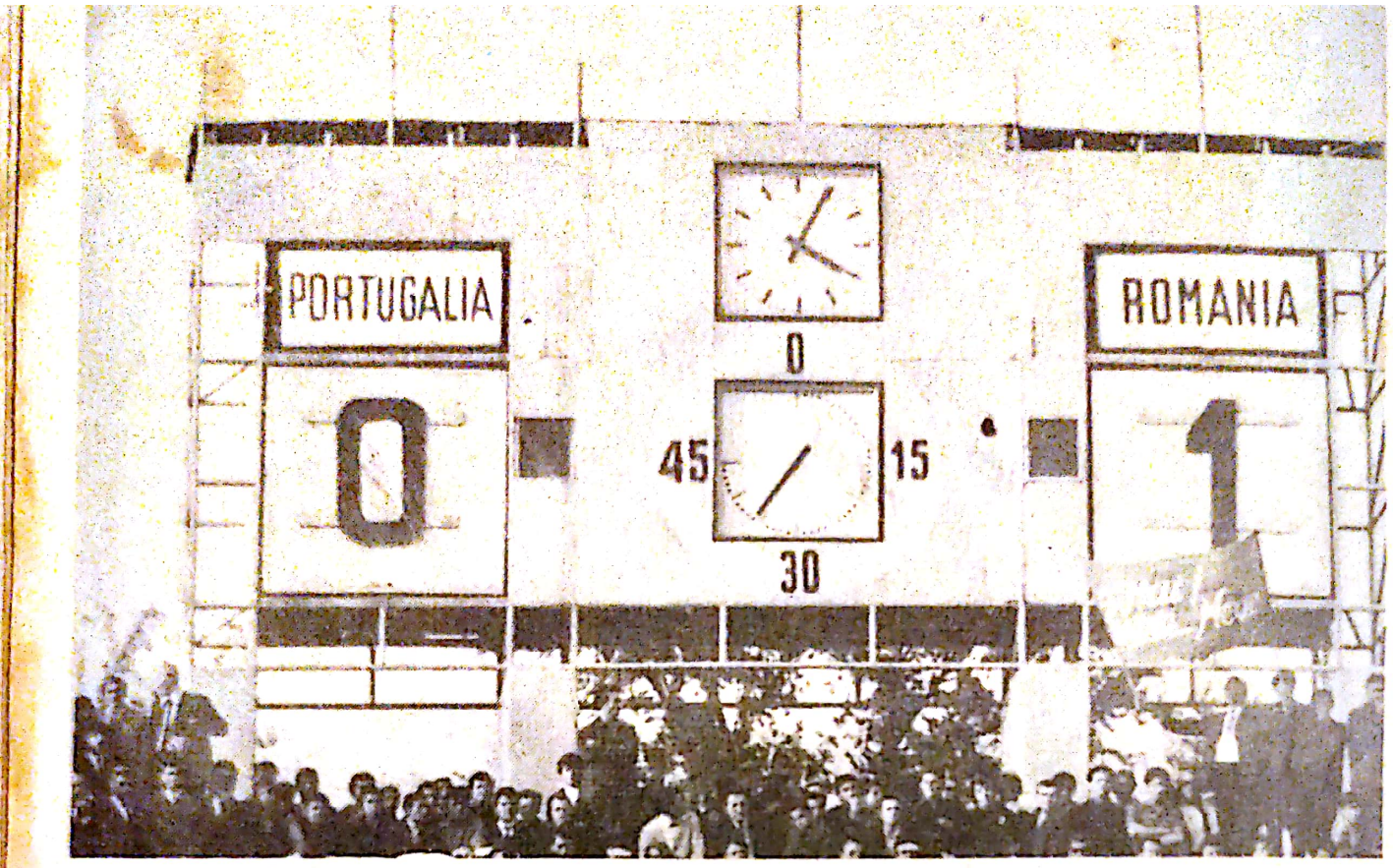

„Cui ii bate ceasul?"

Bucurie

Scanned with OKEN Scanner

Armonii

Scanned with OKEN Scanner

Bobby Charlton in timpul unui antrenament

Sărutul căpitanului

Scanned with OKEN Scanner

Așa a fost primită echipa Portugaliei

Argentinianul Albrecht clarifică printr-o foarfecă un atac al spaniolului Ufarte

Scanned with OKEN Scanner

Se schimbă steagurile. La stinga Mario Coluna, căpitanul echipei portugheze, la dreapta Ferenc Sipos, căpitanul echipei ungare

Al doilea gol al lui Augusto în poarta Ungariei

Scanned with OKEN Scanner

„Cel mai frumos gol" al campionatului: autogolul lui Vuțov (Bulgaria)

... și-acum apără Iașin. Mészöly îl jenează vădit pe Șesternev

Scanned with OKEN Scanner

Cei care au produs cea mai mare surpriză la acest campionat...
unul din ei, sovieticul Hurțilava

Cu acest gol a ajuns selecționata U.R.S.S. printre cele 4

Scanned with OKEN Scanner

Emoții

Dan ... la inghesuială

Scanned with OKEN Scanner

E rîndul lui Dobrin

... și a lui Dumitrache

Azi, la ora 15.30
pe stadionul A. N. E. F.

O FILĂ DIN ISTORIA FOTBALULUI ROMÂNESC

PRIMUL MATCH

ROMÂNIA B.

UNGARIA B.

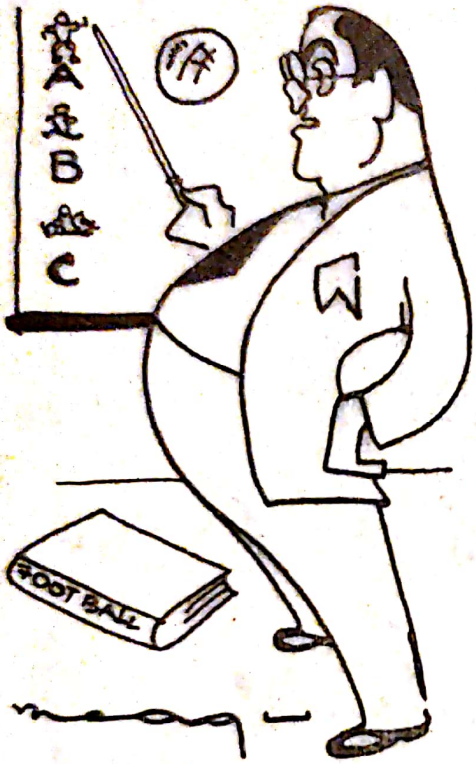

D. Virgil Economu, selecționerul unic și jucătorii echipei Nistor și Lucaci
Văzuți de NEAGU

Pe stadionul A.N.E.F., cu începere dela orele 15,30, se dispută astăzi: după amiază partida dintre România B. și Ungaria B.

Reluându-se o inițiativă mai veche, cu acest match se repun în drepturi toți jucătorii tineri — cărora li se dă posibilitatea de a se afirma mai temeinic și a se șlefui pentru viitoarea lor promovare în prima echipă a țării.

Încercarea aceasta — care nu poate decât să ne bucure — trebuie să beneficieze de încurajarea tuturor, căci misiunea echipei românești nu este de loc ușoară în fața adversarului care-i va fi opus.

Ungurii aruncă în luptă o echipă de bună calitate, verificată și în alte întâlniri. Ei scontează un rezultat favorabil.

Teoretic, așa ar trebui să se întâmple. Însă pe teren elanul și vigoarea selecționaților noștri ar putea să răstoarne aceste socoteli, aducând culorilor românești a performanță de preț.

Matchul va fi arbitrat de jugoslavul Mika Popovici.

ECHIPA B: tricouri roșii cu guler și manșete galbene, chiloți albaștri și ciorapi negri cu o bandă tricoloră.

ROMÂNIA B

Justin
Petrescu, Lengheriu
Demetrovici, Drăgan, Nistor
Lucaci, Torjoc, Constantinescu, Dunăreanu, Gică Popescu

Stadion A.N.E.F. ora 15,30. Arbitru: Mika Popovici

Tolvaj, Nemes, Hidasi, Sütö, Váradi
Szalay II, Tóth, Baróti
Onódy, Felföldi
Csikós

UNGARIA B

Cu ochii țintiți . . .

De aici începe povestea

Scanned with OKEN Scanner